

To my parents, to whom I owe everything and more.

The Little Prince ... in Ancient Greek

*Translation of Antoine de Saint-Exupéry's original text,
with vocabulary help*

Juan Coderch

The Little Prince ... in Ancient Greek

Translation of Antoine de Saint-Exupéry's original text, with vocabulary help

First Edition

© 2017 by Juan Coderch

All rights reserved. This book may not be reproduced, in whole or in part, in any form beyond that copying permitted by Sections 107 and 108 of the U.S. Copyright Law.

ISBN: 978-0-9571387-4-2

Printed by CreateSpace in South Carolina, United States

INTRODUCTION

Why *The Little Prince* in Ancient Greek?

[Note: Whenever I say "Greek" in this Introduction I will mean "Ancient Greek."]

As it happened with my translation of a case of Sherlock Holmes and one of the stories of Don Camillo into Greek (both published together in a little book by *Metheksis Editions*, Thessalonika, Greece), my purpose is to offer learners of this language some material to practise it: reading vocabulary and syntax that you already know, maybe adding some new vocabulary to your existing one, and some exercises. This is nothing other than the usual reading book for practising the language, as can be found in any language that is to be studied.

Difference with my former translations

The difference is that, while in those two former books I just offered the text, this time I have decided to add two things (that can be easily avoided by whoever considers them superfluous): some language help in the margins and, after each chapter, some questions in Greek (to be answered in Greek, of course) for the sake of practising some written or oral Greek, to make it not only a reading book; this kind of "reading comprehension" questions is a normal practice in many reading books for any modern language. Of course, the questions deal with the easy aspects of the story, not with the philosophical reflections of the author.

A book for adults? A book for children?

There seems to be a general agreement that this is not a book for children but for adults because of the philosophy of life underlying in it, but... it happens that almost all of us read it years ago during our primary-school period. In any case, the final result is that almost everybody knows about this story, a simple short story easy to tell, which makes this book a good candidate to be offered for language practising as everybody knows what it is about and this makes it look less scary. Any reader of this book easily senses the plot from the very first sentence, they know what they are going to find.

Traduttore traditore?

The author of the original French text makes usage of a very simple syntax: we hardly find subordinate sentences and, on the contrary, we find lots of simple sentences, sometimes not even connected between them, but just juxtaposed after a full stop. For instance, accumulations of short simple sentences like

The well that we had come to was not like the wells of the Sahara. The wells of the Sahara are mere holes dug in the sand. This one was like a well in a village.

are normal, and we know that in Greek it would be more normal to find these three sentences linked by some type of subordination, something that could sound like

The well that we had come to was not like the wells of the Sahara, that happen to be mere holes dug in the sand, while this one was like a well in a village.

And this leaves us with a double choice:

a/ Do we keep in the Greek version this simple juxtaposed style?

Advantage: The result looks closer to the original text.

Disadvantage: It does not “sound Greek.”

b/ Do we rephrase the text to produce something more Greek-sounding?

Advantage: It sounds nearer to what Greek language was.

Disadvantage: We go away from what the author wrote.

So, if an author wrote *He opened the door. He went in* should the Greek translation say ἀνέωξε τὴν θύραν. εἰσέβη something that would be understood by a native Ancient Greek speaker but would not sound natural, or should we rephrase the first sentence into the usual aorist participle and say something like *Having opened the door, he went in* ἀνοίξας τὴν θύραν, εἰσέβη something that would sound more natural but that would not be what the author wrote?

I have tried to reach a medium term: keeping what the author wrote but, wherever I consider that reflecting the author’s syntax would produce something excessively unnatural, I have produced some subordination between juxtaposed simple sentences.

Another problem was what to do with the frequent appearances of the three dots indicating that the writer/speaker did not consider the sentence as completely finished. The French author used this technique very frequently, so I have kept it as long as it would not produce any confusion. I make use also of exclamation marks and quotation marks. Yes, Greeks did not have them, but I think that it helps.

In the dialogues, when there is a combination of the spoken words and narration words (for instance, “He wanted to leave immediately, he said”), I have separated the narration words by little hyphens only in case spoken words appear again after them, to avoid any confusion; for instance “He wanted to leave immediately -he said-, and he left”: this makes clear that the spoken words were “He wanted to leave immediately and he left,” rather than just “He wanted to leave immediately” (as if the person who has said that left after saying it).

A problem with a rose...

The main problem for rendering the translation was a curious one: the relationship between the Little Prince and a flower, a rose. The French author depicted some kind of “platonic love” between the Prince and that flower, making very clear in his native language, French, a feminine description of the flower, and both terms are feminine in French: *une rose, une fleur*.

Both terms are neuter in Greek: τὸ ἄνθος, τὸ ρόδον. And, to make things more complicated, also the term I chose for *little prince*, τὸ βασιλεῖδιον, is neuter, while the French term for *prince* is masculine. So, if I wanted to reflect the platonic love that the French author depicted between a feminine character, the flower, and a masculine character, the boy, I had to avoid the coincidence of two neuter nouns. I kept the choice of a neuter noun for *little prince*, as for instance also the noun *little child* happens to be neuter in Greek, τὸ παιδίον, but I needed a feminine flower, a feminine rose. Theophrastus offered me the solution: in some of his texts, he uses the noun ἡ ἀνθεμῖς, -ίδος for *flower*.

With respect to *rose*, ῥοδωνιά, -ᾶς and ῥοδή, -ῆς both mean *bank of roses*, but the very first one, ῥοδωνιά, is used by Theophrastus also with the meaning of the flower itself, *rose*. Maybe using ῥοδωνιά instead of ῥόδον just because it appears once in Theophrastus is not extremely accurate, but I think it’s a little license that we can allow ourselves to solve the problem. Of course, I use ῥοδή when I mean *bank of roses*, as we have also some bank of roses at some point in some chapter.

... and another (little) problem with a (little) prince

The choice of a neuter noun for *little prince* offered only a little problem: the narrator, the pilot who meets the little prince in the desert, has got very clear that our main character is a boy. Therefore, should I consider our little prince a masculine or a neuter being? Grammatically, it is neuter, τὸ βασιλείδιον, but I think that making the pilot refer to the little prince as to *it* instead of *him* would sound unnatural even in Greek, so that I have allowed myself to make use, just sometimes, of the well-known resource of the *constructio ad sensum*, a resource used by classical authors. So, if I had to use a participle depending on τὸ βασιλείδιον, I have written that participle in neuter, agreeing with the noun on which it depends (for instance εἶδον τὸ βασιλείδιον δακρῦον), to avoid any grammatical incongruency, but if I must refer to the little prince and the neuter noun τὸ βασιλείδιον has not appeared previously in the same sentence I have more freedom and I allow myself to use a masculine form (for instance εἶδον αὐτόν).

The Ørberg style

Many of you know the excellent Latin method *Lingua Latina Per Se Illustrata*, written by Hans Ørberg: new words are explained on the margin of the page using only the language that is being learned. I have tried to follow the same procedure, but, not being this a language course, the point to be decided was what words must be explained. In the Ørberg method the choice is very simple: words that have not appeared previously, but this is not a language-learning textbook in which you know accurately what words have already been taught and what words are new, and moreover every reader will have followed a different textbook and there will not be two readers that have the same vocabulary background.

So, I have followed my own instinct and I have glossed words that I consider that could present some difficulty for the reader, or maybe even if it is for instance a very well-known adjective I mention its opposite just for the sake of practising vocabulary, etc. Of course, for some readers some of these glosses, or all of them, will be superfluous (nothing easier than skipping them), while for others they may be of some assistance, even if they do not teach you anything new but at least make you practice the language a little more.

As a general rule, I write “=” after the word if what follows can be more or less considered a definition,

I write “:” if it is rather some more indirect way of explaining its meaning, the sign ↔ means “the opposite of”, and the sign < means “comes from.” In some cases “:” appears first in the gloss, without anything preceding it, just when it is clear what part of the line is being explained.

Concerning glosses without any explanation, some words are glossed just by separating with a hyphen the elements that form them (for instance, a compound verb formed by a preposition and the simple verb itself); this is nothing other than a way of calling the reader’s attention towards the different elements, each one with its meaning, that will give the final word its sense. And in other cases the gloss consists just in showing together a couple of words that form the same language element but appear far from each other in the text.

I have tried to write the glosses at the same line level of the word to be explained, but in some cases two or three words needing to be glossed appeared on the same line. This has caused that only the first gloss appears at the same level as the word to which it corresponds, and the subsequent ones will appear at some level below.

It can be argued that there is nothing easier than seizing a dictionary and looking up the new unknown word, much easier than trying to understand the explanation at the margin. For instance, for the word κάδος, some readers for whom the word is new will prefer to look it up in a dictionary and find out that it means “bucket” rather than reading a definition in Greek that could be subject to more than one interpretation: ᾧ χρώμεθα ἵνα ὕδωρ λάβωμεν. Does it mean bucket? Bottle? Glass? Our own cupped hands? Or the unprecise definition for σταθμός: τόπος οὗ οἱ πορευόμενοι παύονται. Does this mean station? Restaurant? Hotel? Final stop?

In a summary: the Ørberg style is for those who want to read the text without going out of the immersion into the language itself of the text even if this leads to some lack of precision in some cases. It is supposed that even if the definition at the margin may be in some cases unprecise the reader will be able to deduce what is being alluded to (it is more probable that the object we use with a rope to take water out of a well is a bucket rather than a bottle, for instance). The glosses are just supposed to be a means of help, not a precise dictionary.

The quantity of glossed words diminish towards the end of the book, the reason being a simple one: words that have already been glossed are not glossed again, although in some cases I may write again form what verb a difficult form comes, for the sake of help. Especially towards the last pages there is a

lack of difficult vocabulary and some of those pages hardly have any glosses. On the opposite, the first pages accumulate a lot of glosses, when all vocabulary makes its first appearance.

It will be observed that I have not added language comments to the dedication that the author wrote for his friend Leon Werth. I have included the dedication (although I have seen that some editions include it and others do not consider it part of the book and do not include it) but I have not wanted to use it for language-learning purposes, as it is something very personal from the author to a friend who seemed to be going through very difficult circumstances in his life.

Modern vocabulary and illustrations

As we usually do in these cases, modern terminology (*train*, for instance) is taken from Modern Greek and readapted into a potential classical form. Nevertheless, in this story there is not an excess of modern terminology.

About the illustrations, I have kept those that, with little variations, have always appeared in all editions (but just in black and white to keep the printing price low).

Acknowledgments

I should express my gratitude to three people: Dan Batovici, who taught me the technicalities for formatting a book when I was in the process of publishing my two grammars; Prof. Stephen Halliwell, for his pieces of advice about vocabulary; and Geoffrey Steadman, from Tennessee, who taught me the procedures for publishing through POD.

It must be mentioned that most of this book was written during one of my periods of stay at the Fondation Hardt, in Geneva. I would like to express my gratitude to the Fondation Hardt for providing me with some wonderful stays and an excellent working environment.

Juan Coderch

St Andrews, May 2017

Τῷ Leon Werth

Τοὺς παῖδας συγγνώμην αἰτοῦμαι διότι ταύτην τὴν βίβλον ἀνθρώπων
τινὶ καθιέρωσα ἤδη τελείῳ ὄντι. ὅμως δέ, μεγάλη μοι πρόφασις
ὑπάρχει· οὗτος ὁ ἄνθρωπος βέλτιστός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν ἐν πάσῃ τῇ
οἰκουμένη φιλῶν· καὶ δὴ καὶ ἄλλην πρόφασιν ἔχω· οὗτος ὁ
ἄνθρωπος οἷός τ' ἐστὶ πάντα συνιέναι, ἄλλα τε καὶ τὰς βίβλους τὰς
τοῖς παισὶ γεγραμμένας· τρίτη δὲ πρόφασίς μοι κεῖται· οὗτος ὁ
ἄνθρωπος ἐν τῇ Γαλατία οἰκεῖ, οὗ πεινῶν τε καὶ ῥιγῶν πάσχει, δεῖ
οὖν μάλισταπραῦνεῖν αὐτόν· εἰ δὲ αὗται αἱ προφάσεις οὐχ ἱκαναί
εἰσιν, βούλομαι ταύτην τὴν βίβλον τῷ παιδί καθιεροῦν ὅς ποτε
οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἦν, πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι παῖδες ἦσαν τὸ
πρότερον (καὶ εἰ ὀλίγοι τινὲς τούτου μέμνηνται)· ἐπανορθῶ οὖν
τὴν ἐμὴν καθιέρωσιν·

Τῷ Leon Werth

τότε ποτὲ παιδί ὄντι

I

ἀνερευνήτος = ὄν οὐδεὶς οὐπω
ἠῦρεν

διήγημα, -ατος = μῦθος

καταβροχθίζω = κατεσθίω, παντε-
λῶς ἐσθίω

ἀντίγραφον, -ου = διάγραμμα ὁ
ἴσον ἄλλῳ ἐστίν

Ἐξ ἔτη γεγονὼς εἶδόν ποτε ἐν βίβλῳ τινὶ περὶ τῆς ἀνερευνήτου
ύλης, ἐν βίβλῳ ἧς ἡ ἐπιγραφή "Ἀληθῆ διηγήματα" ἦν, θαυμαστὸν
διάγραμμα ὁ βόα ὄφιν θηρίον καταβροχθίζοντα ἐδείκνυ. τότε ἐστὶ
ἐκείνου τοῦ διαγράμματος ἀντίγραφον·

ἀρπαγή, -ῆς = ὁ βία αἰρεῖται

μασάμαι = τοῖς ὁδοῦσι (ὁδάξ) ἐσ-
θίω

οὐκ ἐξόν: διότι οὐκ ἔξεστι

καταπέττω = τὸν σῖτον ἐν τῇ γασ-
τρὶ πολὺν χρόνον ἔχω

ἡ τύχη: τὸ γενόμενον

ἐνθυμέω = ἐννοέω

χρωματικός = ὅς χρώματα δείκ-
νυσιν

ἐν τῇ βίβλῳ τότε ἐγέγραπτο· "οἱ βόα ὄφεις τὴν μὲν ἀρπαγὴν ὅλην
καταβροχθίζουσιν, οὐδαμῶς δὲ αὐτὴν μασῶνται· ἔπειτα δέ, οὐκ
ἐξὸν αὐτοῖς κινεῖσθαι, ἐξ μῆνας καθεύδουσιν ἐν ᾧ καταπέτ-
τουσιν."

πολὺ ἐμαυτῷ περὶ τῶν τυχῶν τῶν ἐν τῇ ὑλῇ ἐνθυμήσας οἷός τ' ἦν
χρωματικῶ καλὰμῳ χρώμενος τὸ ἐμὸν πρῶτον διάγραμμα δια-
γράφειν, τὸ πρῶτον τῶν ἐμῶν διαγραμμάτων, ὁ τοιόνδε ἐγένετο·

τέλειος = ἄνθρωπος ὃς οὐκέτι
νέος ἐστίν

ἠρόμην = ἠρώτησα (<ἐρωτάω)

πέτασος, -ου = στολὴ ἦν οἱ τέλειοι
ἄνδρες ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐνίοτε
ἔχουσιν

τοῦτο τὸ τεχνικὸν ἔργον τελείοις τισὶ ἀνθρώποις δείξας ἠρόμην
πότερον τὸ ἐμὸν διάγραμμα αὐτοὺς φοβοίη ἢ οὐ, ἐμοὶ δὲ ἐρωτῶντι
ἀπεκρίναντο ἀεὶ "διὰ τί πέτασος φοβοίη ἄν;"

τὸ ἔνδον ↔ τὸ ἔξω

συνεῖεν < συνίημι (= αἰσθάνομαι)

ἀκριβῶς = διὰ πάσης ἀκριβείας
διηγέομαι = ἐξηγέομαι, λέγω

παραινέω = λέγω ἄλλω τινὶ ὅ τι
ἐγὼ αὐτὸς ποιοίην ἄν
ἀνεωγμένων < ἀνοίγνυμι
κεκλεισμένων < κλείω
τῶ λογισμῶ: τοῖς ἀριθμοῖς

τὸν νοῦν προσέχω τινί = βλέπω
πρὸς τινα

ζωγράφος = ἄνθρωπος ὃς ζῳά τε
καὶ ἀνθρώπους διαγράφει
δίαιτα, -ας = τρόπος βίου
καλῶς ἀποβαίνω = εὐτυχεῶ
οἷοί τ' εἰμί = δύναμαι

λυπηρός = χαλεπός, πονηρός

δέον = διότι δεῖ/ἔδει
ἀερόσκαφος, -ους = πετόμενον
σκάφος

ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ: ταχέως, εὐθύς

χρήσιμος = ὃς ὠφελεῖ

ἀποπλανᾶω = ἔνθα καὶ ἔνθα πλα-
νάω

ὅμως δὲ τὸ ἐμὸν διάγραμμα οὐκ ἐδείκνυ πέτασον, ἐδείκνυ δὴ βόα
ὄφιν ἐλέφαντα καταπέττοντα. διέγραψα οὖν τὸ τοῦ ὄφεως ἔνδον ἵνα
οἱ τέλειοι ἄνθρωποι τοῦτο συνεῖεν, ἀεὶ γὰρ δεῖ αὐτοῖς πάντα
ἀκριβῶς διηγεῖσθαι· τὸ ἐμὸν δεύτερον διάγραμμα τοιόνδε ἦν·

οἱ τέλειοι ἄνθρωποι μοι παρήνεσαν ταῦτα μὲν τὰ διαγράμματα βόα
ὄφεων καταλιπεῖν, εἴτε ἀνεωγμένων εἴτε κεκλεισμένων, τὸν δὲ
νοῦν μᾶλλον τῆ τε γεωγραφία καὶ τῆ ἱστορία καὶ τῶ λογισμῶ καὶ τῆ
γραμματικῆ προσέχειν.

τούτων οὕτως ἐχόντων ἔδοξέ μοι ἕξ ἔτη γεγονότι ἀρίστην
ζωγράφου δίαιταν καταλιπεῖν, τῶν γὰρ ἐμῶν πρώτου καὶ
δευτέρου διαγραμμάτων οὐ καλῶς ἀποβάντων ἠθύμησα. οἱ μὲν
τέλειοι ἄνθρωποι οὐδέποτε οἷοί τ' εἰσὶ τι αὐτοῖ συνεῖναι,
λυπηρότατον δὲ τοῖς παισὶ ἐστὶν αὐθις καὶ αὐθις πάντα ἐκείνοις
ἐξηγεῖσθαι.

οὐκοῦν δέον με ἄλλην τέχνην ἀσκεῖν ἔμαθον τὸ ἀεροσκάφη
κυβερνᾶν, ἐμὲ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα περὶ πάσης τῆς οἰκουμένης
πετόμενον ἢ γεωγραφία μάλιστα ὠφέλησεν, ἐδυνάμην γὰρ ἐν
ἀκαρεῖ χρόνῳ προσβλέψας τὴν Σίναν τῆς Ἀριζόνης διακρίνειν, ὃ
χρησιμώτατον τυγχάνει ὄν, ἄλλως τε καὶ τῶ τῆς νυκτὸς
ἀποπλανῶντι.

σπουδαῖος = ὅς οὐ γελαῖ

ὀμιλέω τινί = γνώριμος γίγνομαι
τινί
ἐπιμελής: ἀκριβής

ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπω = βέλτιον
ποιῶ

ἐντυγχάνω τινί: εὐρίσκω τινά
νοητικός = σῶφρων, ὃς εὖ νοεῖ
εἰδέναι = γινώσκειν
συνετός = σοφός
βασανίζω: ἐξετάζω

σέσωκα < σῶζω

κυλεία, -ας = ἀγών ἐν ᾧ οἱ ἀγωνισταὶ χαρτίοις χρῶνται
περὶ ἧς: περὶ ταύτης ἦν

τραχηλιστήρ, -ῆρος = στολή ἦν οἱ τέλειοι ἄνδρες περὶ τοῦ ἀυχένου ἐνίστε ἔχουσιν

διὰ τοῦ ἐμοῦ βίου πολλάκις μὲν πολλοῖς σπουδαίοις ἀνθρώποις ὀμίλουν, πολὺν δὲ χρόνον τελείοις ἀνθρώποις συνοικήσας ἐπιμελέστερον ἔγνωκα· ὅμως δὲ τοῦτο μόλις τὴν ἐμὴν περὶ αὐτῶν δόξαν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἔτρεψεν.

ἐπειδὴ δὲ ἐντύχοιμι ἀνθρώπῳ τινί ὃς δοκοῖη μοι νοητικὸς εἶναι, ἅτε βουλόμενος εἰδέναι πότερον ἀληθῶς συνετός εἴη ἢ οὐ, τοῦτον ἐβασανίζον μὲν αὐτῷ τὸ ἐμὸν πρῶτον διάγραμμα δεικνὺς ὃ ἀεὶ ἐμαυτῷ σέσωκα, ὃ δὲ ἀεὶ "τοῦτο πέτασός ἐστιν" ἀπεκρίνετο.

ἔπειτα δὲ περὶ μὲν βόα ὄφεων οὐκέτι διελεγόμεν οὔτε περὶ τῆς ἀνερευνήτου ὕλης οὔτε περὶ τῶν ἀστέρων, τοιοῦτος δὲ γενόμενος οἷος αὐτὸς ἐτύγχανεν ὧν περὶ τε τῆς κυλείας διηγούμενη ἦν τῆ Ἀγγλικῆ γλώττῃ "γάφυρα" καλοῦσι καὶ περὶ ἧς "γὸλφ" καλοῦσι καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ περὶ τραχηλιστήρων, ὃ δὲ τέλειος ἀνθρώπος μάλιστα ἔχαιρεν ἅτε ἐντυχῶν τοιούτῳ σῶφρονι ἀνθρώπῳ.

ἐρωτήματά τινα·

1/ πότε ἀνέγνω ὁ κυβερνήτης τὴν βίβλον τὴν περὶ τῆς ὕλης;

2/ τί διέγραψεν;

3/ τί ἀεὶ ἐώρων οἱ τέλειοι ἐν τῷ διαγράμματι;

4/ διὰ τί τὸ διαγράφειν κατέλιπεν ὁ κυβερνήτης;

5/ τίνα ἄλλην τέχνην ἥσκησεν;

II

βιόω: ζάω

μέχρι οὗ = μέχρι
 ἐρημία = τόπος οὗ οὐδὲν ὑπάρχει
 πλὴν ψάμμου

ἐρράγη < ῥήγνυμι

ἐπιβάτης, -ου = ἄνθρωπος ὃς εἴτε
 ἀεροσκάφει εἴτε νηὶ πορεύεται
 ἐπισκευὴν πράττω = εὖ τίθημι ὃ
 κακῶς ἐστίν
 ἐκ τούτου ἐξαρτᾶται: τοῦτο
 κρίνει

ἐρημος, -ος, -ον < ἐρημία

ναυαγός = ἄνθρωπος ὃς, τῆς νεῶς
 καταδύσης, ἐν τῇ θαλάττῃ μένει
 σχεδία, -ας = μικροτάτη ναὺς ἦν
 οἱ ναυαγοὶ ποιοῦσιν
 συνιέναι < συνίημι

ἀκτίς, -ῖνος = ἠλεκτρικὴ δύναμις
 ἐκ τῶν νεφελῶν πίπτουσα
 βεβλημένος < βάλλω
 εὐπρεπής: θαυμαστός

οὕτω μόνος ἐβίουν, οὐδεὶς ἄλλος παρῆν ᾧ ἀληθῶς διαλέγεσθαι
 δυναίμην, μέχρι οὗ ἤδη νῦν τὸ ἕκτον ἔτος ἐν τῇ ἐρημίᾳ Σαχάρα
 δυστύχημα ἔπαθον, μέρος γάρ τι τῆς τοῦ ἀεροσκάφους μηχανῆς
 ἐρράγη.

οὐδενὸς μηχανικοῦ τεχνίτου οὔτε ἐπιβάτου παρόντος, ἔμελλον
 πράττειν αὐτὸς μόνος χαλεπὴν ἐπισκευήν, ἐκ δὲ ταύτης ἐξηρτᾶτο
 εἴτε ζήσειν μέλλοιμι εἴτε ἀποθανεῖσθαι, ὕδωρ γάρ μοι μόνον ὀκτῶ
 ἡμερῶν λοιπὸν ἦν.

τῇ πρώτῃ νυκτὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου ἐκάθειδον, χίλια μίλια ἀπὸν τοῦ
 ἐγγυτάτου τόπου οὗ ἄνθρωποι τινες οἰκοῖεν· ἐρημότερος δὴ ἦν ἢ
 ναυαγὸς ἐπὶ σχεδίας ἐν τῷ μέσῳ ὠκεανῷ πλανώμενος· τούτων δὲ
 οὕτως ἐχόντων, ῥόδιον ἔσται ὑμῖν συνιέναι ὅπως ἐθαύμασα πρὸ τῆ
 ὑστεραία ἀκούσας μικρὰν φωνὴν ἢ ἐμὲ ἤγειρε τότε λέγουσαν·

– αἰτῶ σε... διάγραψόν μοι ἀμνόν.

– ᾶ!

– διάγραψόν μοι ἀμνόν...

ἀναπηδήσας ἀνέστην ὡσεὶ ἀκτίνι βεβλημένος· τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς
 τρίψας περιεσκεψάμην, εἶδον δὲ μικρὸν παῖδα παντάπασι εὐπρεπῆ
 πρὸς ἐμὲ σεμνῶς βλέποντα· τότε ἐστὶ τὸ ἄριστον ζωγράφημα αὐτοῦ
 ὃ ὀλίγω ὕστερον διαγράφειν ἐδυνήθην·

ἀποτρεφθεῖς < ἀποτρέπω

τὸ ζωγράφημα, εὖ οἶδα ὅτι, οὐχ οὕτω χαρίεν ἐστὶ ὡς τὸ ἀρχέτυπον, ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὸς οὐκ αἰτιός εἰμι ὡς ὑπὸ τῶν τελείων ἀνθρώπων τοῦ ζωγραφεῖν ἀποτρεφθεῖς ἔξ ἔτη γεγονώς, οὐδὲν δὲ ἄλλο ἔμαθον διαγράφειν ἢ κεκλεισμένους τε καὶ ἀνεωγμένους βόα ὄφεις.

ἐπιλανθάνομαι = ἤδη οὐ μέμνημαι

πρὸς τοῦτο τὸ φάσμα ὀφθαλμοῖς θαυμαστικοῖς ἔβλεψα, χρή γὰρ μὴ ἐπιλαθέσθαι μου ἐν τόπῳ τινὶ κειμένου χίλια μίλια τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου ἀπόντι· ὅμως δὲ ὁ μὲν παῖς οὐκ ἐδόκει οὔτε πλανᾶσθαι οὔτε παντελῶς κάμνειν οὔτε πεινᾶν οὔτε διψᾶν οὔτε φοβεῖσθαι, οὐδαμῶς δὲ λέγοις ἂν ὅτι παῖς ἦν ἐν τῇ ἐρημίᾳ πλανώμενος, χίλια μίλια τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου ἀπὼν. τέλος δέ, ἐπειδὴ φωνεῖν ἔσχον, εἶπον αὐτῷ·

κάμνω: δυνάμεις οὐκέτι ἔχω
πεινάω: δεῖ με ἐσθίειν
διψάω: δεῖ με πίνειν

– ἀλλά... τί σὺ ἐνθάδε ποιεῖς;

φωνεῖν ἔχω = φωνεῖν δύναμαι

ὁ δὲ εὐμενῶς πάλιν εἶπεν, ὡσεὶ τοῦτο πλείστου ἄξιόν εἴη·

εὐμενής: ἠδύς

– αἰτῷ σε... διάγραφόν μοι ἀμνόν...

ἀπειθέω = οὐ πείθομαι

τοῦ μυστηρίου ἄγαν θαυμαστοῦ ὄντος, τὸ ἀπειθεῖν ἀδύνατόν ἐστιν. καίπερ τούτου ἀλόγου δοκοῦντος, ἐκεῖ, χίλια μίλια ἀπέχων τοῦ ἐγγυτάτου οἰκουμένου τόπου καὶ περὶ τοῦ βίου κινδυνεύων, ἐκ τοῦ κόλπου χάρτην τινὰ καὶ κάλαμον ἐξέλαβον.

ἄλογος, -ον: μῶρος

κόλπος = τόπος τῆς στολῆς ἐν ᾧ
μικρὰ ἔχομεν
χάρτης, -ου = ὁμαλὸν χρῆμα ἐν ᾧ
γράφομεν

μνησθείς: ἐπειδὴ ἐμνήσθη

λογισμὸς, -οῦ = ἡ τῶν ἀριθμῶν
τέχνη
θυμοειδὴς ὄν = ὀργισθείς

συμφέρει = πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν

-οιν: δυϊκὸς ἀριθμὸς

οἴος τ' ἦν = ἐδυνάμην

ἐπικίνδυνος = ὅς κίνδυνον φέρει
ἐμφράττω = ἐμποδίζω
δέομαι τινός = βούλομαι ἔχειν τι

ἐπιμελής: ἀκριβής

μνησθείς δὲ τότε ὅτι ἔμαθον ἄλλα τε καὶ γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν
καὶ λογισμὸν καὶ γραμματικὴν, τῷ παιδί εἶπον, ὀλίγον θυμοειδὴς
ὄν, ὅτι διαγράφειν οὐκ ἔχοιμι, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο·

– τοῦτο οὐ συμφέρει· διάγραψόν μοι ἄμνον.

ἄτε οὐδέποτε τὸ πρότερον ἄμνον διαγράψας, πάλιν διέγραψα αὐτῷ
ἐν τοῖν δυοῖν διαγραμμάτοις ἃ ἐγὼ αὐτὸς οἴος τ' ἦν ποιεῖν, ἐκεῖνο
τοῦ κεκλεισμένου βόα ὄφεως· μάλιστα δὲ ἐθαύμασα ἀκούσας τοῦ
παιδὸς τόδε λέγοντος·

– οὐδαμῶς! οὐ βούλομαι ἐλέφαντα ἔνδον βόα ὄφεως, ὁ μὲν γὰρ βόα
ὄφις ἐπικίνδυνός ἐστιν, ὁ δὲ ἐλέφας ἄγαν ἐμφράττει· ἐν τῇ ἐμῇ
οἰκίᾳ πάντα μικρότατά ἐστιν, δέομαι δὲ ἀμνοῦ· διάγραψον οὖν μοι
ἄμνον.

τέλος δὲ τόδε διέγραψα·

ἐπιμελῶς μὲν προσέβλεψεν, ἔπειτα δὲ εἶπεν·

– οὐχί! οὗτος ἤδη μάλιστα νοσεῖ· ἄλλον μοι διάγραψον.

αὐθις διέγραψα·

εὐμενής = ἡδὺς τὴν ψύχην
 μειδιάω = γελάω ἄνευ φθόγγου
 ἐπεικῆς = εὐγνώμων

ὁ ἐμὸς φίλος εὐμενεῶς ἐμειδίασεν, ἐπεικῶς·

– ἄρα τοῦτο ὄραξ... οὗτος ἀμνὸς μὲν οὐκ ἐστίν, κριὸς δέ, κέρατα γὰρ ἔχει...

πάλιν δὲ τὴν μὲν διαγραφὴν αὐτῷ μετέβαλον, ὁ δὲ καὶ ταύτην ἀπέωσεν, ὡς τὰς προσθίας·

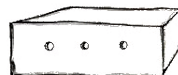
– οὗτος γηραιότερός ἐστιν· βούλομαι ἀμνὸν ὅστις διὰ πολλοῦ χρόνου ἂν βιοῖ.

ἀπωθέω: οὐ βούλομαι
 πρόσθιος ↔ ἐπιγιγνώμενος

καρτερίας ἀπορέω: βούλομαι ἤδη
 τοῦτο τελευτᾶν
 διαλύω = εἰς μέρη τίθημι

καρτερίας μὲν ἤδη ἀπορῶν, ἐνθυμούμενος δὲ τὴν τοῦ ἀεροσκάφους μηχανὴν διαλύειν, ταχέως τήνδε τὴν διαγραφὴν διαγράψας προσέθηκα·

– αὕτη ἐστὶν ἡ θήκη· ὁ ἀμνὸς ὃν βούλει ἔνδον ἐστίν.

ἐθαύμασα δὲ ἰδὼν τὸ τοῦ ἐμοῦ νέου δικαστοῦ πρόσωπον λαμπρυνόμενον·

– τοιοῦτός ἐστιν οἶον ἐβουλόμην! ἄρα οἶσθα πότερον οὗτος ὁ ἀμνὸς πολλοῦ χόρτου δεῖται;

– διὰ τί;

– διότι ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ πάντα μικρά ἐστίν...

λαμπρύνομαι = τῷ φωτὶ λαμπρὸς
 γίγνομαι

χόρτος, -ου = ὁ οἶ τε ἀμνοὶ καὶ
 ἄλλα ζῶα ἐσθίουσιν

– ἰκανὸν ἔσται, μικρὸν γὰρ ἀμνὸν σοι ἔδωκα.

πρὸς δὲ τὴν διαγραφὴν τὴν κεφαλὴν προσέκλινεν·

– ἀλλὰ ἴσως οὐχ οὕτω μικρός... καθεύδει γάρ...

γνώριμόν τινα ἐμοὶ ποιέομαι =
νῦν τὸ πρῶτόν τινα γινώσκω

οὕτω δὲ τὸ βασιλείδιον γνῶριμόν μοι ἐποιησάμην.

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῦ τῆς γῆς δυστύχημα ἔπαθεν ὁ κυβερνήτης;

2/ πότε τὸ βασιλείδιον εἶδεν;

3/ τί βούλεται τὸ βασιλείδιον;

4/ τί ἐποίησε τότε ὁ κυβερνήτης;

5/ τί διάγραμμα ἤρεσε τῷ βασιλειδίῳ;

III

ἵνα συνείη: ἵνα αἰσθανοίμην

πολλοῦ χρόνου ἐδεήθην ἵνα συνείη ὀπόθεν ἦκοι.

κατὰ τύχην: ἐνίστε, ὡσεὶ μὴ βου-
λόμενος
προβάδην = βῆμα κατὰ βῆμα, βρα-
δέως

τὸ βασιλείδιον, καίπερ πολλὰ ἐμὲ ἐρωτῶν, οὐδέποτε τὰ ἐμὰ
ἐρωτήματα ἀκούειν ἐδόκει, εἶπε δὲ ἐνίστε κατὰ τύχην λόγους
τινάς οἱ προβάδην πάντα μοι ἔδειξαν.

χαλεπότερος = ἄγαν χαλεπός

ἤρετο < ἐρωτάω

οὕτως, τὸ ἐμὸν ἀερόσκαφος τὸ πρῶτον ἰδόν (τὸ ἐμὸν ἀερόσκαφος οὐ
διαγράψω, αὕτη γὰρ χαλεπωτέρα μοι διαγραφὴ τυγχάνει οὔσα)
ἤρετό με τόδε·

– τί χρῆμά ἐστι τοῦτο;

	– τοῦτο χρῆμα οὐκ ἐστίν· τοῦτο δὴ πέτεται. τοῦτο ἀερόσκαφος ἐστίν, τὸ ἐμὸν ἀερόσκαφος.
ὑπερήφανος = σοβαρός	ὑπερήφανος ἦν ἐγὼ αὐτῷ λέγων ὅτι πετοίμην, ὁ δὲ ἐβόησεν· – πῶς λέγεις; ἄρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέπεσες;
ἀπλοῦς = ἄνευ πραγμάτων, ῥάδιος	– ναί, ἀπλῶς εἶπον ἐγώ.
ἀξιόκουστος = ὃς ἀξίος ἐστίν ἀκούεσθαι	– ἦ, ἀξιόκουστα λέγεις.
πολλοῦ τοῦτο ποιέομαι = νομίζω τοῦτο ἀξιώτατον εἶναι	τοῦτο δὲ εἰπὼν ἐγέλασεν, ὃ μάλιστα με ἐτάραξεν, διότι βούλομαι τοὺς ἄλλους τὰ ἐμὰ δυστυχήματα πολλοῦ ποιεῖσθαι. προσέθηκε δέ· – οὕτως, ἄρα καὶ σὺ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκεις; ἐν τίνι πλανητῷ γεγονώς εἶ;
αὐτόν: αὐτό (κατὰ σύνεσιν) τοῦ παρεῖναι	τότε δέ, μικρὸν φῶς ἰδὼν ἐν τῷ μυστηρίῳ περὶ τοῦ αὐτόν ἐκεῖ παρεῖναι, ἐξαίφνης ἠρόμην· – μὼν σὺ ἐξ ἄλλου πλανητοῦ ἦκεις;
	ἀλλὰ οὐκ ἀπεκρίνατο, τὴν δὲ κεφαλὴν βραδέως κινῶν πρὸς τὸ ἐμὸν ἀερόσκαφος ἀκριβῶς ἔβλεπεν·
πόρρωθεν ↔ ἔγγυθεν	– δῆλόν ἐστιν ὅτι τούτῳ χρώμενος πόρρωθεν ἦκειν οὐ δύνασαι...
ἀπορηματικός = ὃς ἀπορεῖ	τοῦτο δὲ εἰπὼν πολὺν μὲν χρόνον ἀπορηματικὸς ἔμενεν, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ κόλπου τὸν ἀμνὸν ἐκλαβὼν ἀκριβῶς τε καὶ βαθέως ἐθεώρει.
θεωρέω = θεάομαι, βλέπω	
κουφός ↔ βαρὺς ὁμολογία = ὃ ὁμολογεῖ τις τοῦτο μέλει μοι: βούλομαι τοῦτο γινώσκειν πονέω = ἐργάζομαι	ἐννοεῖτε ὅποσον αὕτη ἡ κούφη περὶ "τῶν ἄλλων πλανητῶν" ὁμολογία μοι ἐμέλησεν· ἐπόνουν οὖν ἔτι πλεῖον περὶ τούτου αἰσθάνεσθαι·

πόθεν ↔ ποῖ

ἐνεγκεῖν < φέρω

διὰ σιγῆς = σιγῇ
ἐνθυμέομαι = ἐννοέω
τῆς νυκτός = τῆ νυκτί

πεῖσμα, -ατος = τὸ χρῆμα ὃ τὰ ζῶα
συνδέομεν

σκόλοψ, -οπος = βακτηρία ἢν εἰς
τὴν γῆν καταπήγνυμεν

εἰσήγησις, -εως = προσφορά, -ᾶς

ἄτοπος: ἄλογος

σεμνῶς: ἄνευ γέλωτος, ἀγελαστί

σκυθρωπός = δύσθυμος

– ἄρα πόθεν ἤκεις, ὦ παῖ; ποῦ κεῖται ἡ σὴ οἰκία; ποῖ ἐν νῶ ἔχεις
ἐνεγκεῖν τὸν ἐμὸν ἀμνόν;

διὰ σιγῆς ἐνθυμούμενος ἀπεκρίνατο·

– τόδε ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν τῆς θήκης ἢν μοι ἔδωκας, ὅτι τῆς νυκτός
οἰκία αὐτῷ ἔσται.

– δῆλόν ἐστιν· καὶ δὴ καί, ἐὰν ἀγαθὸς παῖς ᾦς, δώσω σοι πεῖσμα
ἵνα τῆς ἡμέρας αὐτὸν συνδεῖν δυνηῖ, σκόλοπα δέ.

αὕτη ἢ εἰσήγησις ἐδόκει τὸ βασιλεῖδιον ταραττεῖν.

– αὐτὸν συνδεῖν; ὡς ἄτοπα λέγεις!

– ἐὰν μὴ συνδῆς, ἀπιὼν οὐκ ἴσμεν ὅποι, πλανήσει...

ὁ ἐμὸς φίλος αὖθις ἐγέλασεν·

– καὶ ποῖ ἀπιέναι δύναίτο ἄν;

– οὐκ οἶδα, ὀρθῶς, εὐθὺ πόρρω...

τότε δὲ τὸ βασιλεῖδιον σεμνῶς εἶπεν·

– οὐδὲν συμφέρει, ἢ ἐμὴ οἰκία οὕτω μικρά ἐστιν.

προσέθηκε δέ, ἴσως σκυθρωπῶς·

– ὀρθῶς, εὐθὺ πόρρω οὐκ ἔξεστιν αὐτῷ πορρωτέρω ἰέναι...

ἐρωτήματά τινα·

1/ πόθεν ἤκει τὸ βασιλεῖδιον;

2/ ποία ἐστὶν ἡ τοῦ βασιλειδίου οἰκία;

IV

ἠσθόμην < αἰσθάνομαι

τυγχάνω ὧν = εἰμί

: τοῦτο ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασα

οἷα: παραδείγματος ἕνεκα

: ὀνόματα ἔχει (ἔχουσιν)

διοράω = εὖ ὁράω

βεβαίως = παντελῶς

ἅπαξ, δίς, τρίς, ...

ᾤφθη < ὀράω

οὕτως ἠσθόμην τόδε τὸ δεύτερον, ἀξιόλογόν τι· τὸ πλανητὸν ἐν ᾧ οὗτος γεγονὼς ἦν ἔτυχεν οὐ πολὺ μείζον ἢ οἰκία τις ὄν!

ὁ οὐχ οἷόν τ' ἦν με κινεῖν, εὖ γὰρ ἤδη ὅτι, πλὴν τῶν μεγάλων πλανητῶν οἷα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἃ ὀνόματα δεδεδυμένα ἐστίν, ἄλλαι ἑκατοντάδες ὑπάρχουσιν αὐτῶν οὕτω μικρῶν ὄντων ὥστε χαλεπὸν ἐστὶν αὐτὰ διορᾶν καὶ εἰ τηλεσκοπίῳ χρώμεθα, ἐπειδὴν δὲ ἀστρονόμος εὐρίσκη πλανητὸν τι τοιοῦτο ἀριθμὸν αὐτῶ δίδωσιν ὡς ὄνομα· παραδείγματος ἕνεκα, ὀνομάζει αὐτὸ "τὸ ἀστεροειδὲς 3251."

βεβαίως νομίζω τὸ πλανητὸν ἐξ οὗ τὸ βασιλείδιον ἦκεν εἶναι τὸ ἀστεροειδὲς B 612· τοῦτο τὸ ἀστεροειδὲς μόνον ἅπαξ τῷ τηλεσκοπίῳ ᾤφθη, τῷ 1909ῳ ἔτει, ὑπὸ Τούρκου ἀστρονόμου.

παγκόσμιος = οὗ ἄνθρωποι ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης μετέχουσιν συλλογή, -ῆς = συμπόσιον ἐσθῆς, -ῆτος ἢ = ἱμάτιον, -ου

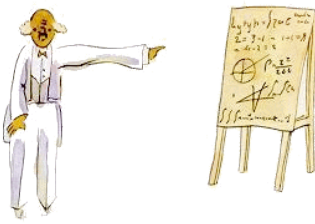
οὗτος ὁ ἀστρονόμος μεγάλως τὴν εὕρεσιν πᾶσιν ἠγγειλεν ἐν παγκοσμίῳ περὶ τῆς Ἀστρονομίας συλλογῆ· ὅμως δὲ οὐδεὶς αὐτῷ ἐπίστευε τῆς ἐσθῆτος ἕνεκα· οἱ τέλειοι ἄνθρωποι τοιοῦτοὶ εἰσιν.

ἐπὶ κινδύνου βίου: τὸν θάνατον
ἀπειλῶν

ἀποκαλύπτω = εὕρισκω

ἔπειτα δὲ Τοῦρκος τύραννος ἠνάγκασεν ἐπὶ κινδύνου βίου τοὺς πολίτας Εὐρωπαϊαῖς ἐσθῆσι χρῆσθαι, ὃ μάλιστα τὴν τοῦ ἀστεροειδοῦς B 612 φήμην ὠφέλησεν· τῷ ἀστρονόμῳ τῷ 1920ῳ ἔτει αὐθις τὴν εὕρεσιν ἀποκαλύψαντι τε καὶ εὐκοσμητάτη ἐσθῆτι χρωμένῳ πάντες ἐπίστευσαν.

τοῦτό μοι ἀρέσκει = τοῦτο φιλῶ

ψυχὴ (μικρὸν ζῶον) ≠ ψυχὴ (ἄνθρ.)

πηλίκος ἐστίν; = πόσα ἔτη γεγ-
νώς ἐστίν;

κερδαίνω = δέχομαι τῆς ἐργασίας
ἔνεκα

εἰδῶσι < οἶδα

εἰ ταῦτα πάντα περὶ τοῦ ἀστεροειδοῦς B 612 ὑμῖν ἐξηγησάμην καὶ τὸν ἀριθμὸν εἶπον, τῶν τελείων ἀνθρώπων ἔνεκα τοῦτο ἐποίησα, αὐτοῖς γὰρ οἱ ἀριθμοὶ μάλιστα ἀρέσκουσιν· ὅταν αὐτοῖς λέγῃς περὶ νέου φίλου σου, οὐδέποτε μὲν ἐρωτῶσι περὶ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ, οὐδέποτε δὲ αὐτοῖς ἐρωτῶν δοκεῖ "ποῖαν φωνὴν ἴησιν; τίνας παιδιὰς προαιρεῖται; ἀρέσκει αὐτῷ ψυχὰς συλλέγειν;" ἀντὶ δὲ τούτου ἐρωτῶσι "πηλίκος ἐστίν; πόσους ἀδελφοὺς ἔχει; τί τὸ βᾶρος αὐτοῦ; πόσα χρήματα κερδαίνει ὁ πατὴρ αὐτοῦ;" μόνον ἐὰν ταῦτα εἰδῶσι νομίζουσιν αὐτοὶ αὐτὸν εὖ γινῶναι.

πλίνθοι, -ου = λίθοι οἷς τὰ οἰκί-
ματα οἰκοδομοῦμεν
θυρίς, -ίδος = ὀπή ἐν τῷ τοίχῳ
ὄροφος, -ου = ὁ τὴν οἰκίαν στέγει

ἐὰν τοῖς τελείοις ἀνθρώποις λέγωμεν "καλλίστην οἰκίαν εἶδον
ρόδινοις πλίνθοις ὠκοδομημένην καὶ ἄνθη ἐν ταῖς θυρίσιν ἔχουσαν
καὶ περιστερὰς ἐπὶ τοῦ ὀρόφου," οὐδέποτε ἐξέεται αὐτοῖς ἐννοεῖν
ὅποια οἰκία αὕτη ἐστίν· δεῖ οὖν τὸ μὲν πρότερον εἰπεῖν "εἶδον
οἰκίαν ἑκατὸν χιλίων δραχμῶν ἀξίαν," τότε δὲ μάλιστα
θαυμάζοντες βοῶσιν "ὦ, ὡς καλὴ ἐστίν!"

ὑπῆρξεν: ἀληθῶς ἔζησεν
τὸ βούλεσθαι

οὕτως δέ, ἐὰν αὐτοῖς λέγητε "τὸ τεκμήριον ὅτι τὸ βασιλείδιον
ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἐν τούτῳ κεῖται, ὅτι χαρίεις παῖς ἦν ὃς ἐγέλα τε
καὶ ἀμνὸν ἐβούλετο· τὸ γὰρ ἀμνὸν βούλεσθαι τεκμήριόν ἐστιν ὅτι
ὑπάρχεις," οἱ τέλειοι ἄνθρωποι οὐδενὸς μὲν ποιήσονται, νομιοῦσι
δὲ ὑμᾶς ἔτι παῖδας εἶναι.

ὄθεν = ἐξ οὗ

ἀλλὰ ἐὰν αὐτοῖς λέγητε "τὸ πλανητὸν ὄθεν τὸ βασιλείδιον ἦκεν
ἐστὶ τὸ ἀστεροειδὲς B 612," τότε πιστεύσουσι καὶ οὐδὲν ἄλλο
ταράξουσιν ὑμᾶς ἄλλα ἐρωτώμενοι. τοιοῦτοι μὲν εἰσιν, οὐδαμῶς δὲ
δεῖ αὐτοῖς μνησικακεῖν. χρή τοὺς παῖδας ὡς μάλιστα συγγνώμονας
εἶναι πρὸς τοὺς τελείους ἀνθρώπους.

μνησικακέω = ὀργίζομαι
συγγνώμων, -ωνος = ὃς συγγνώμην
ἔχει

συνίημι = εὖ αἰσθάνομαι
ἤρεσεν < ἀρέσκω
τῶν μύθων

ἡμεῖς δέ, οἱ τὸν βίον συνίεμεν, πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς ἡσύχως
παίζομεν. μᾶλλον μοι ἤρεσεν ἂν τούτου μὲν τοῦ μύθου οὕτως
ἄρχεσθαι ὡς τῶν περὶ τῶν δαιμόνων μύθων ἀρχόμεθα, λέγειν δὲ
"ἦν ποτε βασιλείδιον ὃ ἐν πλανητῷ τινι ᾧκει μάλιστα μείζονι ἑαυτοῦ
ὄντι, φίλου δὲ ἐδεῖτο..."

ἐκείνοις οἵτινες τὸν βίον συνιᾶσιν ἔδοξεν ἂν τοῦτο ἀληθέστερον εἶναι.

παρ' ὀλίγον τοῦτο ποιοῦμαι = νομίζω τοῦτο οὐδενὸς ἄξιον εἶναι μοι ἀχθομένῳ

τοῦτο γὰρ μοι οὐκ ἀρέσκει, ὅτι οἵτινες ἂν τὴν ἐμὴν βίβλον ἀναγιγνώσκωσιν αὐτὴν παρ' ὀλίγον ποιοῦνται, ὡς μάλιστα ἀχθομένῳ ὅποταν περὶ τούτων τῶν μνημῶν διηγοῦμαι·

ἐπιλανθάνομαι ↔ μέμνημαι

ἤδη δὲ τὸ ἔβδομον ἔτος ὁ ἐμὸς φίλος ἀπῆλθε τὸν ἀμνὸν λαβὼν, εἰ δὲ ταῦτα ἐνθάδε γράφω οὕτω ποιῶ ἵνα μὴ ἐπιλάθωμαι, λυπηρὸν γὰρ ἐστὶ φίλου ἐπιλαθέσθαι· οὐ πάντες φίλον εἶχον, ἴσως δὲ ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος γενήσομαι οἷοι οἱ τέλειοι ἄνθρωποι, οἱ τῶν ἀριθμῶν μόνων ἐπιμελοῦνται, ὅμως δέ, τοῦτο κωλύειν πειρώμενος θήκην χρωματικούς τε καλάμους καὶ μολύβδους ἔχουσιν ἐπριάμην·

μόλυβδος, -ου = καλάμος ἄνευ χρωμάτων

τὸ μανθάνειν

χαλεπὸν ἐστὶ σοὶ τηλικούτῳ ἤδη γενομένῳ τὸ διαγράφειν μανθάνειν εἰ διὰ παντὸς τοῦ βίου μόνον ἐπείρασας ἐξ ἔτη γεγονῶς ἀνεωγμένον τε βόα ὄφιν καὶ κεκλεισμένον διαγράφειν.

ἀπορηματικός εἰμι: οὐκ οἶδα τί δεῖ ποιεῖν

διστάζω = ἀπορηματικός εἰμι

τὸ ἀποβάν = ὃ ἐν τῷ τέλει γίνε-ται

πάνυ γε πειράσομαι ζωγραφήματα ὡς ἀκριβέστατα διαγράφειν, ἀλλὰ οὐκ οἶδα πότερον τοῦτο ποιεῖν δυνηθήσομαι ἢ οὐ· ἄλλη μὲν διαγραφή καλὴ ἔσται, ἄλλη δὲ οὐδὲν ὁμοία ἔσται τῷ ἀρχετύπῳ· ἀμαρτήματα δὲ ποιῶ περὶ τῆς συμμετρίας, ἐνίοτε μὲν γὰρ τὸ βασιλείδιον μεῖζον ἐστίν, ἐνίοτε δὲ μεῖον. ἀπορηματικός μὲν εἰμι καὶ περὶ τοῦ τῆς ἐσθῆτος αὐτοῦ χρώματος, διστάζω δὲ περὶ τούτου ἢ περὶ ἐκείνου, εἴτε τὸ ἀποβάν ἀγαθόν ἐστὶν εἴτε κακόν.

δεήσει < δεῖ

τῆ ἐμῆ δυστυχία = δυστυχῶς

κατ' ὀλίγον = οὐ πολὺ
γηράσκω = γέρον γίνεσθαι

τέλος δὲ ἴσως μὲν ἀμαρτήσομαι περὶ τινα ἃ ἀξιολογὰ ἐστίν, δεήσει δὲ συγγνώμην ἔχειν, ὁ γὰρ ἐμὸς φίλος οὐδέποτε πολλὰ ἐξηγεῖτο· οὗτος μὲν ἴσως ἐνόμιζέ με εἶναι ὅμοιον ἑαυτῷ, ἐγὼ δ' αὐτὸς τῆ ἐμῆ δυστυχία οὐ δύναμαι διὰ τῶν θηκῶν ἀμνὸν ἰδεῖν· ἴσως τοιοῦτός εἰμι, εἰ καὶ κατ' ὀλίγον, οἷοι οἱ τέλειοι ἄνθρωποι· ἴσως γεγήρακα.

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ ποῖα πλανητὰ ὀνόματα δέχεται;
- 2/ τίς ἐξηῆρε τὸ τοῦ βασιλείδιου πλανητόν;
- 3/ διὰ τί τὸ πρῶτον οὐδεὶς αὐτῷ ἐπίστευσεν;
- 4/ διὰ τί πάντες ὕστερον αὐτῷ ἐπίστευσαν;
- 5/ τί τοῖς τελείοις ἀρέσκει;

V

τῷ ἐνθυμεῖσθαι = τοῦ ἐνθυμεῖσθαι ἔνεκα

καθ' ἡμέραν ἐμάνθανον νέον τι περὶ τοῦ τε πλανητοῦ καὶ τῆς ἀποχωρήσεως καὶ τῆς πορείας· πάντα μὲν ταῦτα βραδέως τῷ ἐνθυμεῖσθαι ἡσθόμην, τῷ δὲ αὐτῷ τρόπῳ ἔμαθον τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸ πρόβλημα τὸ τῶν βασοβάβων.

ἦρετο < ἐρωτάω

θάμνος = μικρότατον δένδρον

τοῦτο δὲ τοῦ ἀμνοῦ ἔνεκα ἐφάνη, τὸ γὰρ βασιλείδιον, ὡς περὶ τινος βαθέως ἐνθυμούμενον, ἦρετό με·

- οὐκ οὐκ ἀληθές ἐστίν ὅτι οἱ ἀμνοὶ τοὺς θάμνους κατεσθίουσιν;
- ναί, ἀληθές ἐστίν.

ἦδομαι = χαίρω

συνῆκα < συνίημι
τοῦτο διαφέρει μοι: νομίζω τοῦτο
ἀξιόλογόν ἐστιν

νεώς, -ῶ = ναός, -οῦ τῆ Ἰατρικῆ
διαλέκτῳ
ἀγέλη, -ης = ὁμάδα, -άδα

διαπράττω = παντελῶς διαφθείρω

γέλως, -ωτος < γελάω

– ἄ, ἦδομαι τοῦτο ἀκούσας!

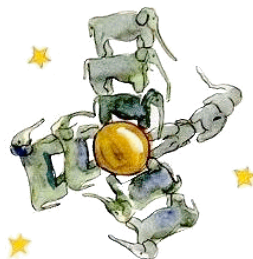
ἐγὼ μὲν οὐ συνῆκα διὰ τί οὕτως αὐτῷ διαφέρει ὅτι οἱ ἄμνοι τοὺς
θάμνους ἐσθίουσιν, τὸ δὲ βασιλεῖδιον προσέθηκεν·

– τότε κατεσθίουσι καὶ τοὺς βαοβάβους;

ἐπίρασα δεικνύναι τῷ βασιλείδι τὸν θάμνον οὐ θάμνον
εἶναι ἀλλὰ δένδρον τοσαῦτα τὸ μέγεθος ὅσοι νεῶ, εἶπον δὲ ὅτι καὶ
εἰ ὅλην ἀγέλην ἐλεφάντων συμφέροι οὐκ ἐξείη ἂν τῆ ἀγέλη ἓνα
βαοβάβον διαπράττεσθαι.

ἡ ἰδέα τῆς ἐλεφάντων ἀγέλης γέλωτα παρέσχεν τῷ βασιλείδι.

– δεήσει τοὺς ἐλέφαντας ἄλλους ἐπ' ἄλλων ἐπιθεῖναι...

ἔπειτα δὲ σοφῶς προσέθηκεν·

– οἱ βαοβάβοι, πρὶν ἀυξάνεσθαι, μικροὶ εἰσιν τῆ ἀρχῆ.

– ἀληθῆ λέγεις, ἀλλὰ διὰ τί βούλει τοὺς ἄμνους τοὺς βαοβάβους
κατεσθίειν;

σαφής, -ές = ἐπιφανής, -ές

ἀπεκρίνατο δὲ "δῆλόν ἐστιν, ἄγε!", ὥσει περὶ σαφοῦς τινὸς λέγοι·
ἐδέησέ με βαθέως τοῦτο ἐννοεῖν ἵνα αὐτὸς μόνος τὸ πρόβλημα
συνείην.

τῷ ὄντι = ἀλεθῶς

πόα, -ης = μικροτάτη βοτάνη

τοῦτο ἀόρατόν ἐστιν: οὐδεὶς δύναται τοῦτο ἰδεῖν

ἐκτείνομαι = πανταχόσε αὐξάνομαι

θαλλός, -οῦ = πρῶτον μέρος τῆς βοτάνης

ἀβλαβής = οὐ βλάπτων

αἰδημόνως = μετὰ δειλίας

ράφανιδιον: γένος βοτάνης

ἀποσπάω = ἐκ τῆς γῆς βία ἐξαιρέω

τῷ ὄντι ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς πλανητοῖς, ἀγαθὴ πόα καὶ κακὴ· οὕτως οὖν ἐκ μὲν τῶν ἀγαθῶν σπερμάτων ἐγένετο ἀγαθὴ πόα, ἐκ δὲ τῶν κακῶν σπερμάτων κακὴ· ἀλλὰ τὰ σπέρματα ἀόρατα μὲν ἐστίν, καθεύδει δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς γῆς ἕως ἂν ποτὲ αὐτῶν τι ἐγείρεσθαι δοκῇ... τότε δὲ ἐκτείνεται μὲν, θαλλός δὲ τις χαρίεις τε καὶ ἀβλαβὴς μακρύνεται πρὸς τὸν ἥλιον, πρῶτον δὴ αἰδημόνως.

ἐὰν μὲν θαλλός ἦ ῥαφανιδίου ἢ ῥοδῆς, ἔξεστι τοῦτον αὐξάνεσθαι ἐὰν ὁπόσον ἂν βούληται· ἐὰν δὲ κακὴ πόα ἦ, δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἀναγνωρίσαντας εὐθύς ἀποσπᾶν.

ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ δεινὰ σπέρματα ἐνῆν... οἷα τὰ τοῦ βαοβάβου, ἡ δὲ τοῦ πλανητοῦ γῆ πλήρης ἦν τούτων τῶν σπερμάτων. ἐὰν βαοβάβον μὴ ἐν καιρῷ ἀποσπῶμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως ὕστερον ἀπαλλάξομεν αὐτόν, διὰ γὰρ παντός τοῦ πλανητοῦ ἐκτεινόμενος ταῖς ρίζαις διατρυπᾶ, ἐὰν δὲ τὸ πλανητὸν μικρότερόν τυγχάνη ὄν καὶ οἱ βαοβάβοι πλείονες, αὐτὸ διαρρηγνύασιν.

ἀπαλλάττω = τηλόσε ἀπορρίπτω

διατρυπάω = παντελῶς τρυπάω

διαρρηγνύμι = εἰς μικρὰ μέρη βία διαφθεῖρω

εὐταξία = κόσμος, εὐκοσμία

διακρίνω = μεταξὺ ἄλλων ὁράω

λυπηρὸς = πονηρὸς

: παρήνησε με καλὴν διαγραφὴν ποιεῖν

ποιητέον = ὁ ποιεῖσθαι δεῖ

διατριβή = ἀναβολή

ῥάθυμος = ὃ ἐργάζεσθαι οὐκ ἀρέσκει

τούτου ἀμελέω = τούτου οὐ φροντίζω

"δεῖ εὐταξίαν ἔχειν," εἶπεν ὕστερον τὸ βασιλεῖδιον· "χρή σε πρώϊ, ἤδη σεαυτὸν λούσαντά τε καὶ κοσμήσαντα, τὸ πλανητὸν ἀκριβῶς καθαιρεῖν, δεῖ δὲ καθ' ἡμέραν ἐπειδὰν πρῶτον τοὺς βαοβάβους ἀπὸ τῶν ῥοδῶν διακρίνης ἀποσπᾶν, ταύταις γὰρ ὁμοιότατοί εἰσιν ἔτι νέοι ὄντες· τοῦτο τὸ ἔργον λυπηρότατον μὲν ἐστίν, ῥᾶστον δέ."

παρήνησε δὲ ποτέ με ἐπιμελεῖσθαι μὲν ὅπως καλὴν διαγραφὴν ποιήσοιμι, ἵνα τοὺς ἐν τῇ γῆ παῖδας συνιέναι ταύτας τὰς ιδέας ποιόην. "ἐὰν ποτε πορεύωνται," ἔφη, "τοῦτο χρησιμώτατον αὐτοῖς ἔσται· ἐνίοτε οὐδὲν κωλύει τὸ ποιητέον ἔργον εἰς τὸ ὕστερον καταλιπεῖν, ἀλλὰ, ἐὰν ὁ λόγος περὶ βαοβάβων ἦ, ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ διατριβή· ἔγωγε οἶδα πλανητὸν τι ἐν ᾧ ῥάθυμος ἄνθρωπος ᾧκει, οὗτος δὲ τριῶν θάμνων ἠμέλησεν..."

ἠθόγραφος = ὅς τοις ἄλλοις παραινεῖ ὅ τι δεῖ ποιεῖν

ἐξάίρετος = ἔξω τῶν ἄλλων ὡς ἴδιος κείμενος

κατὰ τὰ τοῦ βασιλείδιου μηνύματα διέγραψα τοιοῦτο πλανητὸν καὶ ἐὰν οὐκ ἀρέσκη μοι αὐτῷ ἠθογράφῳ γίγνεσθαι ὁ τῶν βαοβάβων κίνδυνος οὕτως ἀγνωστός ἐστι καὶ τοσοῦτο κινδυνεύει ὅστις ἂν ἐν ἀστεροειδεῖ ἀποπλανᾶται ὥστε τοῦτο ἐξάίρετον ποιῶν βοῶ· "ὦ παῖδες, τὸν νοῦν τοῖς βαοβάβοις προσέχετε!"

ἐκ πολλοῦ = ἐκ πολλοῦ χρόνου
 εἰδότες < οἶδα
 ἐργασίαν ὑπολαμβάνω = ἐργασίαν
 ποιεῖν δέχομαι

ἀπλούτατος: ῥᾶστος

ἀπόκρισις, -εως < ἀποκρίνομαι

οἶός τ' εἰμί = δύναμαι
 νόημα, -ατος < νοέω
 εποτρύνω: κελεύω

ἵνα δὲ τοὺς ἐμοὺς φίλους ἀπαγγέλοιμι πρὸς τοιοῦτον κίνδυνον εἰς
 ὃν καθίστανται ἤδη ἐκ πολλοῦ οὐκ εἰδότες τοσαύτην ἐργασίαν
 ὑπέλαβον καὶ τοσοῦτω πόνῳ ἐχρησάμην ταύτην τὴν διαγραφὴν
 διαγράφων, ἅτε τῶν ἐξ αὐτῆς μαθημάτων ἀξίων τοῦ πόνου ὄντων.

ἴσως ἐρωτήσει τις "διὰ τί οὐκ εἰσιν ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ ἄλλαι
 διαγραφαὶ τοσαῦται ὅσαι αἱ τῶν βαοβάβων διαγραφαί;" ἀπλουτάτη
 δὲ ἐστὶν ἡ ἀπόκρισις· καίπερ πειρῶν αὐτὰς διαγράφειν, ἔγωγε οὐχ
 οἶός τ' ἦν· τὸ τῆς ἀνάγκης νόημα ἐπώτρυνέ με τοὺς βαοβάβους τότε
 διαγράφοντα.

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ τί εἰσιν οἱ βαοβάβοι;
- 2/ διὰ τί δεῖ τοὺς βαοβάβους ἀποσπᾶν;
- 3/ τίς τριῶν θάμνων ἠμέλησεν;
- 4/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης τοὺς βαοβάβους διέγραψεν;

VI

σκυθρωπός = μελαγχολικός

δυσμή, -ῆς ↔ ἀνατολή, -ῆς
 τέρπει με = ἀρέσκει μοι

ᾧ βασιλείδιον, βραδέως συνίην τὸν σὸν σκυθρωπὸν βίον. πολὺν δὴ
 χρόνον οὐδὲν ἄλλο ἢ αἱ ἡδεῖαι τοῦ ἡλίου δυσμαὶ ἔτερπόν σε, τοῦτο
 δὲ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἠσθόμην, ἐμοὶ γὰρ τότε εἶπες·

– μάλιστά μοι ἀρέσκουσιν αἱ τοῦ ἡλίου δυσμαί... ἴωμεν θεασό-
 μενοι ἡλίου δυσμήν...

ὁ ἥλιος καταδύει ↔ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει

– δεήσει περιμένειν...

– περιμένειν τί;

– ἕως ὁ ἥλιος ἂν καταδύῃ.

πρῶτον μὲν θαυμάζειν ἔδοξας, ἔπειτα δὲ σεαυτοῦ καταγελάσας εἶπές μοι·

– ἀεὶ νομίζω ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ εἶναι.

τῶ ὄντι

ἀγορᾶς πληθούσης: τῇ μεσημβρίᾳ

λεπτός, -οῦ: μία ὥρα ἔχει ἐξήκοντα λεπτά

βήμα, -ατος = βάδισμα, -ατος
δείλη = τὸ τῆς ἡμέρας μέρος πρὸ τῆς δυσμῆς

δυσθυμέω ↔ χαίρω

ἀληθῶς δὴ· ὡς πάντες ἴσασιν, τῶ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Ἀμερικῆς Πολιτείαις ὄντι ἀγορᾶς πληθούσης καταδύει ὁ ἥλιος ἐν τῇ Γαλατίᾳ· ἱκανὸν μὲν εἶη ἂν εἰς τὴν Γαλατίαν ἐνὸς λεπτοῦ ἀφίκεσθαι ἵνα τὴν ἡλίου δυσμὴν ἴδοιμεν, δυστυχία δὲ ἡμῖν ἢ Γαλατία τέλος ἄγαν κεῖται, ἀλλὰ ἐν τῶ σῶ μικρῶ πλανητῶ ἱκανὸν ἦν τὴν καθέδραν βήματά τινα κινεῖν, τὴν δὲ δείλην ἐώρας ὅποτε βούλοιο...

– εἶδόν ποτε ἡμέρας μιᾶς τετταράκοντα τρεῖς ἡλίου δυσμᾶς!

ἔπειτα δὲ προσέθηκας·

– τοῦτο δὴ οἶσθα... ὅποταν μάλιστα δυσθυμῇ τις, φιλεῖ οὗτος τὰς τοῦ ἡλίου δυσμᾶς...

– ἄρ' ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἦ τετταράκοντα τρεῖς ἡλίου δυσμὰς εἶδες
μάλιστα ἐδυσθύμεις;

τὸ δὲ βασιλεῖδιον οὐκ ἀπεκρίνατο.

ἔρωτήματά τινα·

1/ τί ἤρεσκεν ἰδεῖν τῷ βασιλείδῳ;

2/ τί ἔδει αὐτὸν ποιεῖν ὅτε βούλοιτο ἡλίου δυσμὴν θεᾶσθαι;

VII

τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, καὶ τοῦ ἀμνοῦ ἔνεκα, ἄλλο τι τοῦ βίου τοῦ
βασιλείδου κρυπτόν ἐμοὶ ἐδείχθη· ἐξαίφνης ἤρετό με ἀπροσ-
δοκῆτως, ὡσπερὶ περὶ τούτου πολὺν χρόνον σιγῇ ἐνθυμήσας·

– ἐὰν ἀμνὸς τοὺς θάμνους κατεσθίῃ, οὐκ οὐκον κατέδεται καὶ τὰς
ἀνθεμίδας;

– ἀμνὸς τις κατεσθίει πάντα ᾧτινι ἐντυγχάνει.

– καὶ τὰς ἀνθεμίδας αἰ ἀκάνθας ἔχουσιν;

– ναί, καὶ τὰς ἀνθεμίδας αἰ ἀκάνθας ἔχουσιν.

– οὕτως δέ, τί ὠφελοῦσιν αἰ ἄκανθαι;

ὁμολογῶ με τοῦτο ἀγνοεῖν· χαλεπώτατον δὴ ἐγίγνετό μοι μάλιστα
ἐπιμελουμένῳ τότε ὅπως κνώδακά τινα τῆς μηχανῆς ἄγαν
πεπιεσμένον λύσοιμι τὴν μηχανὴν κατορθοῦν, καὶ δὴ καὶ τὸ ὕδωρ
ἐμειοῦτο, ὃ τὰ κάκιστα φοβεῖσθαι ἠνάγκαζεν.

ἐδείχθη < δείκνυμι

ἀπροσδοκῆτως = ἄνευ ἀγγελίας

κατέδομαι < κατεσθίω

ἀνθεμῖς, -ίδος ἢ = ἄνθος, -ους τό

ἄκανθα, -ης = ὃ τοῦ ῥόδου μέρος ὃ
βλάπτει ἐὰν ἀμελητὶ λάβωμεν

ὠφελῶ = χρήσιμός εἰμι

χαλεπώτατον ἐγίγνετό μοι τὴν μη-
χανὴν κατορθοῦν
κνώδαξ, -ακος: μέρος τῆς μηχαν-
νῆς
πεπιεσμένος < πιέζω

μειόομαι = μείων γίγνομαι

ἐρόμενον < ἐρωτάω
ἦται < αἰτέω

– ἄρα τί ὠφελοῦσιν αἱ ἄκανθαι;

τὸ βασιλείδιον, ἐρώτημά τι ἐρόμενον, αἰεὶ ἀπόκρισιν ἦται· ἐγὼ δέ, ὀργιζόμενος διότι τὸν κνώδακα κινεῖν οὐκ ἐδυνάμην, τὸ πρῶτον ἀπεκρινάμην ὃ εἰς τὸν νοῦν ἀφίκετο·

πονηρός ↔ φιλόφρων

– αἱ ἄκανθαι οὐδὲν ὠφελοῦσιν, πονηρόν τι τῶν ἀνθεμίδων εἰσιν.

– ὦ!

μνησικακέω = ὀλίγον ὀργιζόμενος

σιγήσας δὲ ὀλίγον χρόνον εἶπεν ὡσεὶ μνησικακῶν·

εὐήθης, -ες = ἀφηλῆς, ἠλίθιος

– οὐ πιστεύω σοι! αἱ ἀνθεμίδες ἀσθενεῖς τε καὶ εὐήθεις εἰσιν, ἀμυνόμεναι δὲ κατὰ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν νομίζουσι δειναὶ εἶναι ἅτε ἀκάνθας ἔχουσαι...

ἀμύνομαι = ἐμαυτὸν φυλάττω

ἀντέχω ↔ εἶκω
ἀπορρήξω < ἀπορρήγνυμι
σφύρα = ἐργαλεῖον ᾧ κόπτομεν

οὐδὲν ἀπεκρινάμην, τότε γὰρ ἐμαυτῷ ἔλεγον "ἐὰν οὗτος ὁ κνώδαξ ἔτι ἀντέχη, ἀπορρήξω τῇ σφύρᾳ." τὸ δὲ βασιλείδιον αὐθις τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἔτεμεν·

– ἄρα νομίζεις τὰς ἀνθεμίδας... ;

ὅτιοῦν: τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, οὐ διαφέρει

– οὐχί, οὐδὲν νομίζω! ὅτιοῦν ἀπεκρινάμην! ἀξίων πραγμάτων ἐπιμελοῦμαι!

πεπληγμένος = θαυμάζων

πεπληγμένος πρὸς ἐμὲ ἔβλεψεν.

– ἀξίων πραγμάτων!

θολερός ↔ καθαρός

πρὸς δὲ ἐμὲ ἔβλεπεν, τὴν τε σφῦραν ἐν τῇ χειρὶ καὶ τοὺς δακτύλους ἐλαίῳ θολεροῦς ἔχοντα καὶ κλινόμενον ἐπὶ μηχανὴν τινα ἣ ἐδόκει αὐτῷ δυσειδεστάτη εἶναι.

δυσειδής ↔ καλός

– διαλέγει οὕτως ὡς οἱ τέλειοι ἄνθρωποι!

ἀσυγγνώμων = ὃς οὐ συγγινώσκει

συγγέω = δύο ὑγρά ἅμα τίθημι

σειώ = κινέω

ᾠσφρετο < ὀσφραίνομαι

πρόσθεσις, -εως: 3+4 = 7

παρ' ὄλον... = διὰ ὄλου...

ὑπερηφανέω = νομίζω σοφώτατός τε καὶ εὐτυχέστατος εἶναι
μύκης, -ου = μικρὸν φυτόν

μῆνις, -ιος ἢ = ὀργή

τὸ μυριοστὸν ἔτος: πολλὰ ἔτη

ἀνευρίσκω = αἰσθάνομαι

γεννάω = ποιέω, φυτεύω

παχύς ↔ λεπτός

εἰκὴ τοῦτο ποιῶ = οὐκ αἰσθανόμενος μενος τοῦτο ποιῶ

ἐγὼ μὲν ὀλίγον ἠσχυρόμην, ὁ δὲ ἀσυγγνώμων προσέθηκεν·

– πάντα μὲν συγγεῖς, πάντα δὲ συμμείγνυς!

μάλιστα ὠργισμένος τὰς χρυσᾶς τρίχας ἐν τῷ ἀέρι ἔσειεν.

– οἶδα πλανητόν τι ἐν ᾧ οἰκεῖ ἐρυθρός τὸ πρόσωπον ἀνὴρ ὃς οὐδέποτε ἀνθεμίδος τινὸς ᾠσφρετο, οὐδὲ πρὸς ἀστέρα τινὰ ἔβλεψεν οὐδὲ ἐφίλησεν οὐδένα· μόνον προσθέσεις ἐποίησε παρ' ὄλον τὸν βίον, πᾶσαν δὲ τὴν ἡμέραν διατρίβει αὐθις καὶ αὐθις λέγων τὸ αὐτὸ καὶ σύ· "σπουδαῖός εἰμι, σπουδαῖός εἰμι!" δῆλός ἐστιν ὁ ἀνὴρ τούτου ἔνεκα ὑπερηφανῶν· ὅμως δὲ οὗτος ἀνθρωπός οὐκ ἐστιν, ἀλλὰ μύκης!

– τί ἐστι;

– μύκης!

τὸ βασιλείδιον τῇ μῆνι λευκὸν ἐγίγνετο τὸ πρόσωπον.

– ἤδη μὲν τὸ μυριοστὸν ἔτος αἱ ἀνθεμίδες ἀκάνθας ἔχουσιν, ἤδη δὲ τὸ μυριοστὸν ἔτος οἱ ἀμνοὶ τὰς ἀνθεμίδας κατεσθίουσι καίπερ ἀκάνθας ἐχούσας. ἄρα οὐδὲν συμφέρει ἀνευρίσκειν διὰ τί αἱ ἀνθεμίδες χρόνον τοσοῦτον οὕτω διατρίβουσιν ἀκάνθας γεννᾶσαι αἱ οὐδὲν ὠφελοῦσιν; ἄρα οὐδὲν συμφέρει ὁ τῶν ἀμνῶν πόλεμος πρὸς τὰς ἀνθεμίδας; ἄρα οὐκ ἐστι τοῦτο πλείονος ἄξιον ἢ αἱ προσθέσεις αἱ ἀνδρός τινος παχέος τε καὶ ἐρυθροῦ; εἰ μὲν οἶδα περὶ ἀνθεμίδος τινὸς μόνης ἐν τῷ κόσμῳ ἢ οὐδαμοῦ ὑπάρχει πλὴν ἐν τῷ ἐμῷ πλανητῷ, εἰ δὲ οἶδα ὅτι ἴσως ποτὲ μικρὸς ἀμνὸς εἰκὴ διαφθερεῖ αὐτήν, ἄρα τοῦτο οὐδὲν συμφέρει;

ἐρυθρὸς τὸ πρόσωπον γενόμενος διέμεινεν·

– ἐάν τις ἀνθεμίδα φιλή οἷα μόνη μία διὰ ἑκατομμυρίων καὶ ἑκατομμυρίων ἀστέρων ὑπάρχει, ἱκανὸν ἐστὶν αὐτῷ πρὸς αὐτοὺς βλέπειν ὅταν βούληται ὄλβιος εἶναι, λέγει γὰρ ἑαυτῷ· "ἢ ἐμὴ ἀνθεμὶς ἐκεῖ που πάρεστιν..." ἀλλὰ, ἐὰν ὁ ἀμνὸς τὴν ἀνθεμίδα κατεσθίῃ, αὐτῷ τοῦτο τὸ αὐτὸ ἐστὶν καὶ ὡσεὶ πάντες οἱ ἀστέρες ἐξαίφνης κατασβεννύονται! λέγεις δὲ ὅτι τοῦτο οὐδὲν διαφέρει! οὐδὲν ἄλλο εἰπεῖν δυνάμενος, δακρύνει ἤρξατο.

ὄλβιος = μακάριος, εὐδαίμων

κατασβέννυμαι = φῶς οὐκέτι ἔχω

ἤδη νύξ ἐγεγόνει, ἐμοὶ δὲ τὰ ἐργαλεῖα λείποντι οὐδὲν συνέφερον εἶτε ἢ σφῦρα εἶτε ὁ κνώδαξ εἶτε ἢ δίψα εἶτε ὁ θάνατος· ἐν ἀστέρῳ τινί, ἐν πλανητῷ τινι, τῷ ἐμῷ, τῇ Γῆ, παρῆν βασιλεῖδιον ὃ πραῦνειν ἔδει! τὰς χεῖρας αὐτῷ περιβαλὼν φιλοστόργως ἐκίνουν καὶ εἶπον· "ἢ ἀνθεμὶς ἦν φιλεῖς οὐ κινδυνεύει... διαγράψω κημὸν τῷ ἀμνῷ καὶ πανοπλίαν τῇ σῆ ἀνθεμίδι... ἐγώ..."

πραῦνω αὐτόν ↔ ὀργίζω αὐτόν

φιλοστόργως = εὐφιλῶς

κημὸς = ὁ περὶ τοῦ στόματος τοῖς
κυσὶ τίθεμεν ἵνα μὴ δάνκωσιν
πανοπλία = ὅπλα ἃ πᾶν τὸ σῶμα
φυλάττει

σκαιὸς = ἄνευ χάριτος

κρυφαῖος < κρύπτω

οὐκ ἤδη ὅ τι λέγοιμι, ἐνόμιζον σκαιὸς εἶναι, οὐκ ἤδη ὅπως αὐτόν πραῦνοιμι καὶ ὅπως αὐθις οὗτος πιστεύοι μοι. ἢ τῶν δακρῦων χώρα οὕτω κρυφαῖόν τι ἐστίν.

ἔρωτήματά τινα·

1/ περὶ τίνος ὁ κυβερνήτης ἐφρόντιζεν;

2/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης ὠργίσθη;

VIII

ταχέως ἔμαθον ἐγὼ ταύτην τὴν ἀνθεμίδα γινώσκειν. αἰεὶ μὲν ἐγίγνοντο ἐν τῷ τοῦ βασιλειδίου πλανητῷ ἀπλαῖ ἀνθεμίδες μόνω στοίχῳ πετάλων κεκοσμημέναι καὶ μόλις χωρίου δεόμεναι, οὐδένα δὲ ἐτάραττον. πρῶτῃ μὲν παρὰ τῇ πόρῃ ἐγίγνοντο, ἐσπέρας δὲ κατεσβέννυντο.

ὅμως δὲ ἐκείνη μὲν ἐγένετό ποτε ἐκ σπέρματος οὐδεὶς οἶδεν ὀπόθεν ἀφικομένου, τὸ δὲ βασιλείδιον ἐπιμελῶς ἐκεῖνον τὸν κλάδον ἐφύλαττεν τοσοῦτο διαφερόμενον τοῖς ἄλλοις οἷς ἐγνώκει. ἴσως νέον γένος βαοβάβου ἦν, ἀλλὰ ὁ θάλλος οὐ διὰ πολλοῦ αὐξάνων ἐπαύσατο καὶ ἄνθος φύειν ἤρξατο.

τὸ μὲν βασιλείδιον, τὸν μέγιστον βλαστὸν αὐξάνοντα θεώμενον, ἐνόμιζε ἐκεῖθεν γενήσεσθαι τερατῶδες φάσμα· ἡ δὲ ἀνθεμὶς, τῷ χλωρῷ χιτῶνι πεφυλαγμένη, οὐκ ἐπαύετο τὸ ἑαυτῆς κάλλος παρασκευάζουσα, ἐπιμελῶς μὲν τὰ χρώματα ἠρεῖτο, βραδέως δὲ ἐνεδύετο, τὰ δὲ πέταλα καθ' ἐν ἐφήρμοττεν, οὐ γὰρ ἐξιέναι ἐβούλετο ἤδη οὕτω τετριμμένη ὡς αἱ μήκωνες εἰ μὴ παντελῶς τῷ κάλλει ἀκμάζουσα. ἃ, ἐκείνη ἡ ἀνθεμὶς καλλωπιστοτάτη ἦν!

στοῖχος, -ου = τάξις, -εως

κατασβέννυμαι: ἀποθνήσκω

σπερμάτος ἀφικομένου

κλάδος = πρῶτον μέρος φυτοῦ

βλαστός = πρῶτον μέρος ἀνθεμίδος
τερατώδης = θαυμάσιος

ἐφαρμόττω = συντάττω

τετριμμένη < τρίβω
μήκων, -ωνος = θερινὴ ἀνθεμὶς
καλλώπιστος = ὃς νομίζει κάλλιστος εἶναι

ἐπεφάνη < ἐπιφαίνομαι

χασμάομαι = τὸ στόμα ἀνοίγνυμι
 ἄτε ἔτι καθεύδειν βουλόμενος
 ἠγγρόμην < ἐγείρομαι

εὐμενῶς = γλυκεία φωνή

ἐπίχαρις = χαρίεσσα

ἀριστάω = τῷ πρωῖ ἐσθίω

: βούλομαι σε ἐμοῦ ἐννοεῖν

μετέρχομαι τοῦτο = ἀπέρχομαι
 καὶ ἐπανερχομαι τοῦτο ἔχων
 ὕδωρ χέω = ὕδωρ βάλλω

οὕτως οὖν ἡ μὲν κρυφαία παρασκευὴ ἡμέρας καὶ ἡμέρας διέμενεν,
 τέλος δὲ ἡμέρα τινὶ πρωῖ, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἐπεφάνη.

ἡ ἀνθεμὶς, τοσοῦτο ἀκριβῶς πονήσασα, χασμησαμένη εἶπεν·

– ἄ, συγγνώμην ἔχε... ἄρτι νῦν ἠγγρόμην... τὰς τρίχας παντελῶς
 ἀκοσμῶ...

τὸ βασιλεῖδιον τὸ θαῦμα κατέχειν οὐκ ἐδυνήθη·

– ὡς καλὴ εἶ!

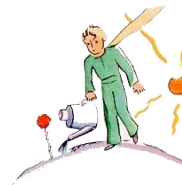
– οὐκ οὐν ἀληθὲς ἐστίν; ἀπεκρίνατο εὐμενῶς ἡ ἀνθεμὶς· ἅμα δὲ τῷ
 ἡλίῳ γεγένημαι.

τὸ βασιλεῖδιον ταχέως ἤσθετο αὐτὴν τῷ ὄντι μετριωτάτην οὐκ
 οὔσαν, ἀλλὰ οὕτως ἐπίχαρις ἦν!

– δοκεῖ μοι ὅτι ἤδη καιρὸς ἐστὶ ἀριστᾶν, προσέθηκεν εὐθύς ἡ
 ἀνθεμὶς· ἐμοῦ ἂν ἐννοοίης...

τὸ δὲ βασιλεῖδιον μάλα τε τεταραγμένον καὶ ἀμφορέα μετελθόν,
 καθαρὸν ὕδωρ ἐπὶ τὴν ἀνθεμίδα ἔχει.

καχύποπτος, -ον = κατὰ μέρος
κρυφαῖος
κενοδοξία ↔ ἀπλότης, -ητος

ὄνυξ, -υχος = ὁ ἐν τῷ τῶν δακτυ-
λίων ἐσχάτῳ ἔχομεν

δέδια = φοβοῦμαι

παραπέτασμα, -ατος = χρῆμα ὃ τὸν
ρέοντα ἀέρα παύει

πολυπλοκός ↔ ραδίων

ἐπικαλύπτω: φυλάττω
ψύχος, -ους ↔ θερμότης, -ητος

οὔκουν ↔ οὐκοῦν

εὐήθης = ἀπλοῦς
προσποιέομαι = ὑποκρινέομαι
βήττω = ψόφον τῷ αὐχένι ποιῶ

οὕτως δὲ ἡ ἀνθεμὶς αὐτὸν αὐτίκα τῇ ἑαυτῆς κατ' ὀλίγον καχύποπτο
κενοδοξία ἐβασάνιζεν· ἡμέρας τινός, παραδείγματος ἕνεκα, περὶ
τῶν τεττάρων ἀκανθῶν διαλεγομένη τῷ βασιλείδῳ εἶπεν·

– δεῦρο ἐλθόντων οἱ τίγρεις ὄνυχας ἔχοντες!

– τίγρεις οὐξ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐμῷ πλανητῷ -ἀντεῖπε τὸ βασιλεί-
διον-, καὶ δὴ καὶ οἱ τίγρεις πόαν οὐκ ἐσθίουσιν.

– ἔγωγε πόα οὐκ εἶμι, ἀπεκρίνατο εὐμενῶς ἡ ἀνθεμὶς.

– συγγνώμην ἔχε...

– τοὺς μὲν τίγρεις οὐ φοβοῦμαι, δέδια δὲ τὸν ρέοντα ἀέρα· ἄρ' ἴσως
παραπέτασμα ἔχοις ἄν;

"τὸν ρέοντα ἀέρα φοβεῖσθαι... εὐτυχία οὐκ ἐστὶ φυτῷ τινι,"
ἐνενόησε τὸ βασιλείδιον. "αὕτη ἡ ἀνθεμὶς πολυπλοκώτατόν
ἐστίν..."

– τῇ νυκτὶ ἐπικαλύψεις με σφαίρα. ψυχός ἐστὶ ἐν τῇ σῆ οἰκίᾳ,
κακῶς γὰρ κατακεῖται· ἐκεῖ δὲ ὄθεν ἦκω...

ἡ ἀνθεμὶς ἐπαύσατο λέγουσα· ἐκεῖσε γὰρ ἀφίκετο μόνον σπέρμα
οὔσα, οὔκουν ἐξῆν αὐτῇ ἄλλους κόσμους γινώσκειν· αἰσχυνο-
μένη δὲ διότι ἑαυτὴν ἀπέδειξε τοιοῦτο εὐήθης ψεῦδος προσ-
ποιουμένην, δις ἢ τρίς ἔβηξεν ἵνα τὸ βασιλείδιον αὐτῇ τὸν νοῦν
προσέχοι.

– τὸ δὲ παραπέτασμα;

– ἐγὼ μὲν τοῦτο μετῆα, σὺ δέ μοι ἔτι διαλέγου!

δήγμα, -ατος < δάκνω

τότε ἡ ἀνθεμὶς ἔτι μᾶλλον ἔβηξεν ὅπως τὸ βασιλείδιον τῆς ψυχῆς
δήγματά γε ἔχει.

ἀμφισβητέω = οὐκ οἶδα πότερον
τοῦτο ἢ ἐκεῖνο
κενός ↔ πλήρης

οὕτω τὸ βασιλείδιον, καίπερ εὖνουν φιλίαν ἔχον, πρὸς τὴν
ἀνθεμίδα ταχέως ἠμφεσβήτει, τοὺς δὲ κενοὺς λόγους πολλοῦ
ποιησάμενος δυστυχῆς ἐγένετο.

ἐμπίμπλημι = πληρῶ

"ἔδει με αὐτῆς μὴ ἀκούειν," ὠμολόγησέ μοί ποτε τὸ βασιλείδιον,
"δεῖ οὐποτε τῶν ἀνθεμίδων ἀκούειν, πρὸς δὲ αὐτὰς βλέπειν καὶ
αὐτῶν ὀσφραίνεσθαι ἰκανόν ἐστιν. τὸ μὲν ἐμὸν πλανητὸν εὐωδίας
ἐνεπίμπλη, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἦδεσθαι οὐκ εἶχον. ἔδει ἐκεῖνον τὸν
μῦθον ὄνυχάς τε καὶ τίγρεις ἀποδεικνύντα, ὅς με τοσοῦτο
ἐτάραξεν, τέγγειν ἐμέ..."

τέγγω ↔ σκληρὸν ποιέω

ὠμολόγησε δέ μοι καὶ τότε·

εὐωδία, -ας = ὁ αἱ ἀνθεμίδες εἰς
τὸν ἀέρα βάλλουσιν

φωτίζω = φῶς βάλλω

φιλοστοργία, -ας = μαλακὴ φιλία

"οὐκ εἶχον συνιέναι οὐδὲν τότε! ἔδει με αὐτὸ κατὰ τὰς πράξεις
κρίνειν, οὐ μὴν κατὰ τοὺς λόγους· ἡ μὲν ἀνθεμὶς εὐωδίας ἐμὲ
ἐνεπίμπλη τε καὶ ἐφώτιζεν, οὐδαμῶς δὲ ἔδει με ποτὲ ἐκεῖθεν
φυγεῖν! οὐκ οἶός τ' ἦν αἰσθάνεσθαι τὴν φιλοστοργίαν τὴν ἐν τοῖς
ἀπλοῖς δόλοις αὐτῆς κειμένην· αἱ ἀνθεμίδες οὕτως ἀντιλογικαί
εἰσιν! ἐγὼ δὲ νεώτερος ἦν ἢ ὥστε εἰδέναι αὐτὴν φιλεῖν."

ἔρωτήματά τινα·

- 1- πότε ἡ ἀνθεμὶς ἐφάνη;
- 2- τί λέγει τῷ βασιλείδῳ;
- 3- τί αἰτεῖ ἡ ἀνθεμὶς τὸ βασιλείδιον;
- 4- τί φοβεῖται ἡ ἀνθεμὶς;
- 5- τίνος ἔνεκα ἔβηξεν ἡ ἀνθεμὶς;

IX

μετοικέω = ἀπό τῆς χώρας ἀποχωρέω

ἀποχώρησις, -εως < ἀποχωρέω

ἐκάθηρεν < καθαίρω

άνιει < άνήμι

τῷ θερμαίνειν

νομίζω τὸ βασιλείδιον χρήσασθαι ἀγρίοις μετοικοῦσιν ὄρνισι πρὸς τὸ ἐκφυγεῖν. τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀποχωρήσεως πρῶτὶ τὸ πλανητὸν ἐν εὐκοσμίᾳ διέθηκεν· σπουδαίως μὲν τὰ ἠφαίστεια ἐκάθηρεν ἃ ἔτι πῦρ άνιει, τούτων γὰρ δύο εἶχεν ἃ αὐτῷ χρησιμώτατα ἦν τῷ τὸ ἄριστον καθ' ἡμέραν θερμαίνειν.

εἶχε δὲ καὶ σβεστὸν ἠφαίστειον· ἀλλά, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, "οὐδεὶς οἶδε ὅ τι γενέσθαι δύναται." ἐκάθηρεν οὖν καὶ τὸ σβεστὸν ἠφαίστειον.

ἐκβολὴ τοῦ ἠφαίστειου: τὸ ἠφαίστειον πῦρ ἐκβάλλει

ἐστία = οὐ τὸ πῦρ οἴκοι ἔχομεν

δυστύχημα = πάθημα

ἐὰν εὖ κεκάθαρται, τὰ ἠφαίστεια βραδέως τε καὶ ἐμμέτρως καίεται· αἱ τῶν ἠφαιστειῶν ἐκβολαὶ τὸ αὐτὸ εἰσι καὶ τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ· δῆλόν ἐστιν ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Γῆ οὐκ ἔξεστι τὰ ἠφαίστεια καθαίρειν, οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄγαν μικροὶ ἐσμεν· διὰ δὲ τοῦτο τοσαῦτα δυστυχήματα ἡμῖν παρέχει.

σκυθρωπῶς = λυπηρῶς

τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπέσπασε καὶ τοὺς τελευταίους βλαστοὺς τῶν
βαοβάβων, καὶ εἰ σκυθρωπῶς· ἐνόμιζε μὲν οὐδέποτε ἐπανιέναι,
πάντες δὲ ἐκεῖνοι οἱ πόνοι ἔδοξαν αὐτῷ ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἠδύτατοι
εἶναι.

ἦσθετο < αἰσθάνομαι

ὅτε δὲ ἐπὶ τὴν ἀνθεμίδα τὸ τελευταῖον ὕδωρ ἔχει καὶ ἔμελλεν τῇ
σφαῖρα ἀμυνεῖν, ἦσθετο δακρῦειν βουλόμενος.

ἔρρωσο (ἀπιών) = χαῖρε (ἀφικό-
μενος)

– ἔρρωσο -εἶπε τῇ ἀνθεμίδι· ἡ δὲ οὐκ ἀπεκρίνατο.
– ἔρρωσο -αὔθις εἶπε τὸ βασιλείδιον.

ἠλίθιος ↔ σοφός

ἡ ἀνθεμὶς ἔβηξεν, οὐδαμῶς τοῦ ἀσθενεῖν ἔνεκα.

: βούλομαι σε εὐδαιμονεῖν

– ἠλιθία ἦν ἔγωγε -εἶπε τέλος ἡ ἀνθεμὶς-, συγγνώμην ἔχε· εὐδαιμο-
νεῖν πείρα.

πράϋνσις, -εως ↔ ὠμότης, -ητος

τῆς ἀνθεμίδος οὐδὲν μεμφομένης, ἐθαύμασέ τε τὸ βασιλείδιον καὶ
ἐταράχθη, τὴν σφαῖραν ἐν τῷ ἀέρι ἀνέχον, οὐ γὰρ συνίει ταύτην
τὴν ἦσυχον πράϋνσιν.

– ναί, φιλῶ σε -εἶπεν ἡ ἀνθεμὶς-, ἐγὼ δὲ αὐτὴ αἰτία εἰμι ὅτι σὺ
τοῦτο οὐκ οἶσθα· τοῦτο δὲ οὐδὲν διαφέρει, σὺ δὲ οὕτω εὐήθης ἦν
ὡς ἐγώ. εὐδαιμονεῖν πείρα... ἀπόλιπε δὲ ταύτην τὴν σφαῖραν,
οὐκέτι γὰρ αὐτὴν βούλομαι.

– ὁ δὲ ἄνεμος...

καταρροίζομαι = ἀλγῶ τὴν ρίνα
ψυχρινός = ψυχρός

– οὐχ οὕτω καταρροίζομαι ὥστε... ὁ ψυχρινὸς νυκτερινὸς ἀήρ ἀγα-
θὸν ἔσται μοι· ἀνθεμὶς εἰμι.

– τὰ δὲ ζῶα...

ψυχή ≠ ψύχη
κάμπη, -ης = μικρότατον ζῶον ὃ
ἔπειτα ψυχή γίγνεται

– ἐὰν βούλωμαι τὰς ψυχὰς γνῶναι, δεήσει με δύο ἢ τρεῖς κάμπας
πάσχειν· νομίζω αὐτὰς καλλίστας εἶναι· ἐὰν δὲ μή, τίς μοι
πρόσεισιν; σύ γε πόρρω ἔσται· περὶ δὲ τῶν ζῶων, τοὺς ἐμοὺς
ὄνυχας ἔχουσα αὐτὰ οὐ φοβοῦμαι.

ἐρεθιστικός = ὅς ἐρεθίζεται, ὅς ἐνο-
χλεῖ

αὐτῷ δὲ εὐήθως τὰς ἀκάνθας ἐδείκνυ· ἔπειτα δὲ προσέθηκεν·
– μηδὲ ἀμφισβητήσης, ἐρεθιστικόν γάρ ἐστιν. δόξαν σοι ἀπελθεῖν,
ἄπελθε.

ὑπερήφανος εἰμί = νομίζω βέλτισ-
τος εἶναι

ἡ ἀνθεμὶς οὐκ ἠθέλε αὐτὸν ἑαυτὴν κλαίουσαν ὀρᾶν· οὕτως
ὑπερήφανος ἦν...

ἑρωτήματα τινα·

1/ τί ἐποίησε τὸ βασιλεῖδιον πρὶν τὸ πλανητὸν καταλιπεῖν;

2/ τί ὠμολόγησεν ἡ ἀνθεμὶς τῷ βασιλείδῳ;

X

τοῖς μετεώροις χωρίοις

ἐν τοῖς μετεώροις τῶν ἀστεροειδῶν 325, 326, 327, 328, 329 καὶ 330

προσέρχομαι αὐτῷ = ἔρχομαι πρὸς
αὐτό

χωρίοις ἦν, ἔδοξε δὲ αὐτῷ ἀρχομένῳ αὐτοῖς προσελθεῖν διατριβῆς
τε καὶ μαθήσεως ἕνεκα.

πορφυρός - ποντικός: χρώματα

τὸ πρῶτον ἀστεροειδὲς ὑπὸ βασιλέως ὤκειτο· ὁ βασιλεὺς, πορφυρῷ
καὶ ποντικῷ ἱματίῳ ἐνδυτός, ἐκάθητο ἐπὶ θρόνῳ ἀπλουστάτῳ μὲν,
μεγαλείῳ δέ.

ἐνδυτός < ἐνδύομαι

ὑπήκοος = ὃς ὑπακούει τινός, ὃς
πεΐθεταί τινι

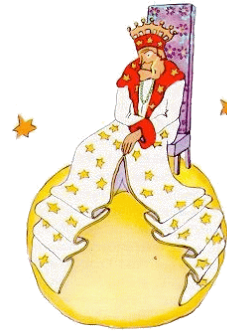
ἀναγνωρίζω σε = αἰσθάνομαι
ὅστις εἶ

ἦδει < οἶδα

- ἄ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τὸ βασιλεῖδιον ἰδὼν, ἐνθάδε ὑπήκοον
ἔχομεν!

τὸ βασιλεῖδιον ἑαυτὸ ἦρετο· "οὐδέποτε με ἰδὼν, πῶς δύναται
ἀναγνωρίζειν;"

οὐκ ἦδει τοῖς βασιλεῦσι τὴν οἰκουμένην ἀπλουστάτην οὖσαν·
πάντες οἱ ἄνθρωποι ὑπήκοοί εἰσιν.

- ἐγγυτέρω ἐλθὲ ἵνα ἄμεινον δύνωμαί σε ἰδεῖν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς,
ὑπερήφανος ὢν διότι ἐγένετο τέλος βασιλεὺς τινος.

τὸ βασιλεῖδιον ἐζήτει ὅπου καθίσοιτο, ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν ποντι-
κὸν ἱμάτιον πᾶν τὸ πλανητὸν ἐκάλυπτεν· ἔμεινεν οὖν ἐστηκός,
κάμνον δὲ ἐχασμήσατο.

- τὰ νόμιμα οὐκ ἐᾶ πρὸ τοῦ βασιλέως χασμᾶσθαι -εἶπεν ὁ βασι-
λεὺς-. τοῦτο μὴ ποιεῖν σοι ἀπαγορεύω.

- ἀπέχεσθαι οὐκ ἐδυνήθη -ἀπεκρίνατο τὸ βασιλεῖδιον μάλα τετα-
ραγμένον-, μακρὰν ὁδὸν πορευθὲν μόλις ἐκάθευδον...

ἐστηκός < ἴστημι

κάμνον, -οντος

ἀπαγορεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν = οὐκ
ἐάω τοῦτο ποιεῖν

ἀπέχομαι = κωλύω

πορευθὲν, -έντος

χάσμα, -ατος < χασμάομαι

– τούτων οὕτως ἐχόντων, εἶπεν ὁ βασιλεύς, κελεύω σε χασμᾶσθαι· ἤδη πολλὰ ἔτη οὐδένα χασμῶντα ἐώρακα, τὰ δὲ χάσματά μοι θαύματά ἐστίν. ἄγε, αὐτίς χάσμησαι, κελεύω σε!

– αἰσχύνομαι... οὐκέτι ἔχω... εἶπεν τὸ βασιλείδιον ἐρυθριῶν.

– καὶ δὴ... -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς-. οὕτω δέ, κελεύω σε εἴτε χασμᾶσθαι εἴτε...

ψελλίζω = ὁρῶς ἐκφωνεῖν οὐ δύναμαι

ὀλίγον ἐψελλίζε καὶ ὑβρισμένος ἐδόκει, ὁ γὰρ βασιλεύς τοῦτο πολλοῦ ἐποιεῖτο, ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν φυλάττειν. κύριος μὲν βασιλεύς ἦν, βέλτιστος δὲ ὢν ἄνθρωπος ἀεὶ μέτρια ἐκέλευεν.

μέτριος ↔ ὑπερβολικός
μέτρια = μέτρια κελεύσματα

– εἰ κελεύοιμι -πολλάκις ἔφη-, εἰ ἐγὼ μὲν κελεύοιμι στρατηγόν τινα θαλάττιον ὄρνιθα γενέσθαι, ὁ δὲ στρατηγὸς μὴ πείθοιτο, οὗτος οὐκ αἴτιος εἶη ἄν, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς εἶην ἄν.

αἰδήμων = ὅς αἰδημοσύνης αἰσθάνεται

– ἔξεστί μοι καθίζεσθαι; ἤρετο αἰδημόνως τὸ βασιλείδιον.

– κελεύω σε καθίζεσθαι, ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, μεγαλείως ἀναλαβὼν πτέρυγα τοῦ ποντικοῦ ἱματίου.

πτέρυξ, -υγος ἢ = τὸ τελευταῖον ἐσθῆτος τινὸς μέρος

τὸ βασιλείδιον ἐθαύμαζεν· τοῦ πλανητοῦ μικροτάτου ὄντος, τίνος ἂν βασιλεύοι ἐκεῖνος ὁ βασιλεύς;

– ὦ ἄναξ, συγγνώμην ἔχε μοι ἐρωτῶντι...

– κελεύω σε ἐρωτᾶν, εἶπεν ταχέως ὁ βασιλεύς.

– ὦ ἄναξ, τίνος βασιλεύεις;

– πάντων, ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς μάλα εὐηθῶς.

- πάντων;
- σχηματίζομαι = τῇ χειρὶ χρώμενος
δείκνυμι
σημαίνω πρὸς τοῦτο = δείκνυμι
τοῦτο
- ὁ βασιλεύς, ἀπλῶς σχηματιζόμενος, ἐσήμηνε πρὸς τὸ ἑαυτοῦ
πλανητὸν καὶ τὰ ἄλλα πλανητὰ καὶ τοὺς ἀστέρας.
- πάντων τούτων; ἤρετο αὐθις τὸ βασιλείδιον.
- πάντων τούτων... ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς.
- καθόλου = παντελῶς
- οὐ μόνον κύριος βασιλεὺς ἦν, ἀλλὰ καὶ καθόλου βασιλεύς.
- οἱ δὲ ἀστέρες πείθονται σοί;
- μάλιστα -εἶπεν ὁ βασιλεύς-, παραντίκα δὲ πείθονται, τὴν γὰρ
ἀκολασίαν οὐ πάσχω.
- ἀκολασία = ἀπειθεια, τὸ μὴ πεί-
θεσθαι
οὐ πάσχω = οὐκ ἐάω
- τοιούτο κράτος τὸ βασιλείδιον ἐξέπληξεν· εἰ αὐτὸ εἶχεν τοιούτο
κράτος, ἐδυνήθη ἂν θεᾶσθαι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οὐ τετταράκοντα τρεῖς
ἀλλὰ ἐβδομήκοντα δύο ἢ ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίας τοῦ ἡλίου δυσμὰς
τὴν καθέδραν οὐ κινήσαν· ἐπεὶ δὲ τοῦ μικροῦ καταλειφθέντος
πλανητοῦ μεμνημένος ὀλίγον ἐδυσθύμει, ἐτόλμησε χάριν τὸν
βασιλέα αἰτῆσαι·
- κινήσαν, -αντος
- δυσθυμέω = ἀθυμέω
- βουλοίμην ἂν δυσμὴν τοῦ ἡλίου θεᾶσθαι... χαρίζου μοι... κέλευ-
σον τὸν ἥλιον καταδύειν...
- χαρίζου μοι = δός μοι ταύτην τὴν
χάριν
- εἰ ἐγὼ μὲν στρατηγὸν κελεύοιμι παρὰ τοῖς ἄνθεσι ἐξ ἄλλου πρὸς
ἄλλο πέτεσθαι, ἢ τραγωδίαν γράφειν, ἢ θαλάττιον ὄρνιθα γενέσ-
θαι, ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ εἰσαγγελθὲν κέλευσμα μὴ πείθοιτο, τίς
αἴτιος ἂν εἴη; ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;
- εἰσαγγελθέν = κελουσθέν
- σὺ αἴτιος ἂν εἴης, εἶπε βεβαίως τὸ βασιλείδιον.
- βέβαιος = καρτερός

- διαμένω = διατελέω
- επανάσταμαι = ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι μάχομαι
εὐπείθεια = πειθαρχία, τὸ πείθεσθαι
- ἐπιλανθάνομαι τινός
- ἀπαιτέω = κελεύω
- ἐπιτήδειος = ὅς ὡς δεῖ εἶναι ἐστίν
- ἡμερολόγιον = ὄργανον ὃ τὸν χρόνον δείκνυσι
- ὄψει < ὄραω
- ἐνοχλέω = ταραττώ
- ποιητέον μοί ἐστιν = δεῖ με ποιεῖν
- ὑπουργός = ὁ δεύτερος ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἄρχει
- καλῶς λέγεις· δεῖ ἕκαστον αἰτεῖν μόνον ὅ τι αὐτῷ δοῦναι ἐξῆ ἂν -
διέμεινεν ὁ βασιλεύς-. ἡ ἀρχὴ πρῶτον ἐν τῷ φρονεῖν κεῖται. ἐὰν
κελεύης τὸν δῆμον ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλατταν ρίπτειν, ἐπαναστή-
σεται ὁ δῆμος· ἔξεστί μοι εὐπείθειαν αἰτεῖν διότι μέτρια κελεύω.
– τότε δη, τί μοι περὶ τῆς τοῦ ἡλίου δυσμῆς; ἔμνησε τὸ βασιλείδιον,
ὃ οὐδέποτε ἐρωτήματος ἤδη ὑπὸ ἑαυτοῦ ἐρωτηθέντος ἐπελανθά-
νετο.
– τὴν σὴν δυσμὴν ἔξεις, ἐγὼ γὰρ ἀπαιτήσω· ὅμως δε, κατὰ τὴν ἐμὴν
περὶ τοῦ ἄρχειν ἐπιστήμην, δεῖ μένειν ἕως ἂν τὰ παρόντα ἐπι-
τήδεια ᾗ.
– πότε δὲ οὕτω γενήσεται; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.
– εἶεν, εἶεν -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, ἐξετάσας μέγιστον ἡμερολό-
γιον-, εἶεν, εἶεν, τοῦτο γενήσεται περὶ... περὶ... γενήσεται τῆς ἐσ-
πέρας περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τετταράκοντα, ὄψει δὲ ὅπως πάντες
μοι πείθονται.
τὸ βασιλείδιον ἐχασμήσατο· τὴν οὐκ ἀφικνουμένην δυσμὴν ἐπόθει,
καὶ δὴ καὶ ἤδη ὀλίγον ἠνωχλεῖτο.
– οὐκέτι οὐδὲν ποιητέον μοί ἐστιν ἐνθάδε -εἶπε τῷ βασιλεῖ-· ἀπ-
ιέναι οὖν μέλλω.
– μὴ ἀπέλθῃς -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς, μεγαλοφρονῶν διότι ὑπή-
κοον εἶχεν-· καταστήσω σε μὴ ἀπελθόντα ὑπουργόν.
– ὑπουργὸν τίνος;
– τῆς... τῆς δίκης!

ἐναρμόττω = ἰκανὸν χώριόν μοί
ἔστιν

δυσχερής = χαλεπός

ἔξόν μοι = διότι ἔξεστί μοι

μῦς, μυός ὁ = τὸ μικρὸν ζῷον ὃ οἱ
αἴλουροι διώκουσιν

ὁ ἐμὸς βίος ἐκ σοῦ ἐξαρτᾶται = σὺ
κρίνεις πότερον ἔξεστί μοι ζῆν
ἀφίημι = λύω
φείδομαι αὐτοῦ = οὐκ ἀποκτείνω
αὐτόν

: δεῖ με ἀπιέναι

λυπέω = ἐνοχλέω

– ἀλλ' ἐνθάδε οὐ πάρεσιν ὄντινα ἂν δικάζωμεν!

– οὐδεὶς τοῦτο οἶδεν -εἶπεν ὁ βασιλεύς-· οὐδέποτε πᾶσαν τὴν ἐμὴν ἀρχὴν περιῆλθον, γεραίτατος γὰρ εἰμι καί, ἀμάξης ἐνθάδε ἐν τοιούτῳ μικρῷ τόπῳ οὐκ ἐναρμοττούσης, τὸ βαίνειν με καταπονεῖ.

– ἦ, ἐγὼ δὲ ἤδη εἶδον -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον, κλινάμενον ἵνα ἴδοι τὸ ἕτερον μέρος τοῦ πλανητοῦ-. ἐκεῖ δὲ οὐδεὶς πάρεσιν.

– σεαυτὸν δικάσεις -ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεύς-, ὃ δυσχερέστατόν ἐστιν. πολλῶ χαλεπώτερόν ἐστι σεαυτὸν δικάζειν ἢ τοὺς ἄλλους. εἰ σεαυτὸν ὀρθῶς δικάζειν δύνασαι, ἀληθῆς σοφὸς εἶ.

– ἔξόν μοι ἐμαυτὸν που δικάζειν, ἀναγκαῖόν με ἐνθάδε μένειν οὐκ ἔστιν.

– εἶεν, εἶεν, νομίζω που τοῦ πλανητοῦ -εἶπεν ὁ βασιλεύς- οἰκεῖν γηραιὸν μῦν, ἀκούω αὐτὸν τῆς νυκτός. ἔξέσται σοι τοῦτον τὸν γηραιὸν μῦν δικάζειν. ἐνίστε μὲν καταγνώσει αὐτοῦ θάνατον, οὕτω γὰρ ὁ βίος αὐτοῦ ἐξαρτήσεται ἐκ τῆς σῆς δίκης, ἐκάστοτε δὲ ἀφήσεις ἵνα αὐτοῦ φείδη, εἷς γὰρ ὁ μόνος ὑπάρχει.

– οὐκ ἀρέσκει μοι οὐδενὸς καταγιγνώσκειν -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον-· οἶομαι ἀπιτέον εἶναί μοι.

– οὐδαμῶς, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

τὸ δὲ βασιλεῖδιον, πάντα ἤδη παρασκευασάμενον, τὸν βασιλέα λυπεῖν οὐκ ἐβούλετο·

– εἰ σύ, ὦ ἄναξ, βούλοιο ἀκριβῶς ὑπακούεσθαι, μέτριόν τι κελεύεις ἄν· παραδείγματος ἕνεκα, κελεύεις ἄν ἐμὲ ἐνὸς λεπτοῦ ἀπελθεῖν· τὰ παρόντα δοκεῖ μοι ἐπιτήδεια εἶναι...

στενάζω = στεναγμὸν ἴημι

τοῦ βασιλέως οὐδὲν ἀποκρινάμενου, τὸ βασιλείδιον πρῶτον μὲν ἠπόρει, ἔπειτα δὲ στενάξας ἀπήρχετο.

– καθίστημί σε πρεσβευτήν, ἐβόησεν ὁ βασιλεὺς ταχέως, μέγα δὲ δυνάμενος ἐδόκει.

παράδοξος, -ον = ὅς παρὰ τὴν δόξαν κεῖται

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγε τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἔρωτήματά τινα·

1- τίς ὄκει ἐν τῷ πρώτῳ πλανητῷ;

2- τί ἤρεσκε τῷ βασιλεῖ;

3- πόσους ὑπηκόους εἶχεν ὁ βασιλεὺς;

4- ποῖα ἐκέλευεν ὁ βασιλεὺς;

XI

μεγάλαυχος = ἄνθρωπος ὃς νομίζει πάντα ἑαυτὸν θαυμάζειν

θαυμαστής, -οῦ = ἄνθρωπος ὃς θαυμάζει

ἐν τῷ δευτέρῳ πλανητῷ μεγάλαυχος ὄκει·

– ἄ, ἄ, θαυμαστής τις ἐμοὶ προσέρχεται! ἐβόησεν ὁ μεγάλαυχος τὸ βασιλείδιον τηλόθεν ἰδὼν, τοῖς γὰρ μεγαλαύχοις πάντες οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θαυμασταί εἰσιν.

ἀσπάζομαι = χαίρειν λέγω

ἐπευφημέω = λόγοις τιμάω

συνέν, -έντος

κροτέω = κόπτω

τερπνός = χαρίεις

ἐπαναλαμβάνω = αὔθις ἄρχομαι
κροτοῦν, -οῦντος

κόρον ἔχω: ἱκανὸν ἔχω

ἀμετάβλητος, -ον = ὅς οὐ μετα-
βάλλει

– χαῖρε, εἶπεν τὸ βασιλεῖδιον· ποῖον ἄτοπον πέτασον ἔχεις!

– ἵνα ἀσπάζωμαι τοῦτον ἔχω -ἀπεκρίνατο ὁ μέγας- ἵνα ἀσπάζωμαι ὅπταν με ἐπευφημοῦσιν· τῇ ἐμῇ δυστυχίᾳ οὐδεὶς οὐδέποτε διὰ τούτου τοῦ χωρίου διαπορεύεται.

– ἤ, οὕτως ἐστίν; ἤρετο τὸ βασιλεῖδιον οὐ συνέν.

– κρότει τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλας, ἀπήτησεν ὁ μέγας.

τὸ μὲν βασιλεῖδιον τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλας ἐκρότησεν, ὁ δὲ μέγας μετρίως ἠσπάσατο τὸν πέτασον ἀναίρων.

"τοῦτο μὲν τερπνότερον εἶναι δοκεῖ ἢ τὸ τῷ βασιλεῖ προσελθεῖν," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλεῖδιον, ὁ κροτοῦν ἐπανάλαβεν, ὁ δὲ μέγας αὔθις ἠσπάζετο τὸν πέτασον ἀναίρων.

μετὰ πέντε λεπτά τὸ βασιλεῖδιον κόρον ἔσχεν ταύτης τῆς παιδιᾶς ἀμεταβλήτου οὔσης.

– ἄρα τί δεῖ ποιεῖν ἵνα ὁ πέτασος καταπίπτη; ἐρώτησε τὸ βασιλεῖδιον.

εὐλογία = τιμή λόγους

ὁ δὲ μέγανος αὐτοῦ οὐκ ἤκουσεν· οἱ μέγανος μόνον τὰς εὐλογίας ἀκούουσι.

– ἄρα οὐ θαυμάζεις με μάλιστα; ἤρετο ὁ μέγανος τὸ βασιλεῖδιον.

– τί σημαίνει θαυμάζειν;

ἐνδυτός < ἐνδύομαι

– θαυμάζειν σημαίνει ὁμολογεῖν ἐμὲ εἶναι τὸν κάλλιστον ἄνθρωπον καὶ τὸν ἄριστον ἐνδυτὸν καὶ τὸν πλουσιώτατον καὶ τὸν σοφώτατον τοῦ πλανητοῦ.

– ἀλλὰ σὺ μόνος εἶ ἐν τούτῳ τῷ πλανητῷ!

παράδος < παραδίδομι

– ὅμως δὲ ταύτην τὴν χάριν μοι παράδος!

: ἀμέλειαν σημαίνον

– εἶεν, θαυμάζω σε -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον τοὺς ὄμους ἐπαῖρον-.

κέρδος, -ους = ὁ κερδαίνεις

ἀλλὰ τί ἐστὶ τὸ κέρδος σοί;

τὸ δὲ βασιλεῖδιον ἀπῆλθεν.

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγε τὸ βασιλεῖδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἔρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ δευτέρῳ πλανητῷ;

2/ τί αὐτῷ ἤρεσκεν;

3/ τί ἐποίησε τὸ βασιλεῖδιον;

XII

φιλοπότης, -ου = ἀνὴρ ὃς πολὺ
οἴνου πίνει
ἐντευξις, -εως < ἐντυγχάνω
πῆμα, -ατος = λύπη, -ης
λάγνος, -ου = ὑάλινον ἀμφορεί-
διον
: πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ κενῶν καὶ
πληρῶν
μεθύσκομαι = τὴν σωφροσύνην
τοῦ οἴνου ἔνεκα ἀποβάλλω
πενθικῶς = λυπηρῶς

ἐν τῷ τρίτῳ πλανητῷ ὄκει φιλοπότης τις. αὕτη ἢ ἔντευξις, καίπερ
βραχυτάτη γενομένη, τὸ βασιλείδιον εἰς μέγα πῆμα κατέδυσεν.

– τί ἐνθάδε ποιεῖς; ἤρετο τὸν φιλοπότην, ὃς πρὸ μυρίων λαγύνων
κενῶν τοσοῦτων ὄσων πληρῶν σιγῇ ἐκάθητο.

– μεθύσκομαι, ἀπεκρίνατο ὁ φιλοπότης πενθικῶς.

– διὰ τί μεθύσκει;

– ἵνα ἐπιλανθάνωμαι.

– ἵνα ἐπιλανθάνῃ τίνος; ἤρετο τὸ βασιλείδιον, ἤδη αὐτὸν οἰκτιρον.

– ἵνα ἐπιλανθάνωμαι ἑμαυτοῦ αἰσχυνομένου, ὠμολόγησε ὁ φιλο-
πότης τῇ κεφαλῇ κατανεύων.

– αἰσχυνομένου τίνος; ἠρώτησε τὸ βασιλείδιον αὐτὸν ὠφελεῖν
βουλόμενον.

– αἰσχυνομένου φιλοπότου ὄντος! ἐξετέλεσεν ὁ φιλοπότης, αὕθις
δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν σιγὴν καθεῖρξεν.

τὸ δὲ βασιλείδιον τεταραγμένον ἀπῆλθεν.

"οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς παραδοξότατοί εἰσιν," ἔλεγεν ἀπλῶς
τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

αἰσχύνομαι = νομίζω κακὸν τι
ποιεῖν
κατανεύω = κάτω κλίνω

ἐκτελέω = τέλος τιθεῖναι τῷ δια-
λόγῳ
καθεῖργνυμι = κλείω

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ τρίτῳ πλανητῷ;

2/ διὰ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐμεθύσκετο;

XIII

ἐπιχειρηματίας, -ου = ἄνθρωπος
ὅς τοῖς χρημάσι χρῆται ἵνα ἔτι
πλείονα χρήματα κτᾶται

ἀνῆρεν < ἀναίρω

καπνώδες βακτήριον = ὁ οἱ ἄν-
θρωποι χρῶνται ἵνα καπνὸν εἰς
τὸ στόμα εισθῶσιν
κατέσβη < κατασβέννυμι

ἐν τῷ τετάρτῳ πλανητῷ ἐπιχειρηματίας ὄκει. οὗτος ὁ ἀνὴρ οὕτως
ἐπεμελεῖτο ὥστε τοῦ βασιλεϊδίου ἀφικομένου οὐδὲ τὴν κεφαλὴν
ἀνῆρεν.

– χαῖρε -εἶπεν αὐτῷ τὸ βασιλεῖδιον-· τὸ καπνώδες σου βακτήριον
κατέσβη.

ἄπτω = πίμπρημι

τὸ ἀποβάν = τὸ τέλος

– τρεῖς καὶ δύο, πέντε· πέντε καὶ ἐπτά, δώδεκα· δώδεκα καὶ τρεῖς,
πεντεκαίδεκα· χαῖρε! πεντεκαίδεκα καὶ ἐπτά, εἴκοσι δύο· εἴκοσι
δύο καὶ ἕξ, εἴκοσι ὀκτώ· σχολὴν οὐκ ἔχω ἵνα πάλιν αὐτὸ ἄπτω
εἴκοσι ὀκτὼ καὶ τρεῖς, τριάκοντα εἷς. ὦ! τὸ ἀποβάν ἐστὶ
πεντακόσιοι εἷς ἑκατομμύριοι ἑξακόσιοι εἴκοσι δύο χίλιοι
ἐπτακόσιοι τριάκοντα καὶ εἷς.

– πεντακόσιοι ἑκατομμύριοι τίνων;

φλυαρία = χρῆμα οὐδενὸς ἄξιον

τούτοις οὐ τέρπομαι = τούτων οὐκ ἐπιμελέομαι

: ἐνθάδε 53 ἔτη ῥῆκηκα

τεταράχασι < ταραττω

ἔντομον: μικρότατον πετόμενον
ζῷον
ποιοῦν, -οῦντος

πρόσθεσις, -εως: 3+4 = 7

ἀσκέω = μελετάω

μυῖα, -ας = μικρότατον πετόμενον
ζῷον

– πῶς; ἔτι ἐνθάδε μένεις; πεντακόσιοι ἑκατομμύριοι... οὐκέτι οἶδα
τίνων... τοσοῦτο πονῶ! σπουδαῖος ἄνθρωπος ὢν φλυαρίαις οὐ
τέρπομαι! δύο καὶ πέντε, ἑπτὰ...

– πεντακόσιοι ἑκατομμύριοι τίνων; αὐθις ἤρετο τὸ βασιλεῖδιον, ὃ
οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ ἐρώτημά τι ἐρόμενον ἄνευ ἀποκρίσεως
κατέλιπεν.

ὁ ἐπιχειρηματίας τὴν κεφαλὴν ἀνῆρεν·

– ἤδη τὸ πεντηκοστὸν τέταρτον ἔτος τοῦτο τὸ πλανητὸν κατοικῶ,
μόνον δὲ τρὶς τεταράχασί με· πρῶτον μὲν ἤδη τὸ εἰκοστὸν
δεύτερον ἔτος ἔντομόν τι ὃ δεῦρο κατέπεσεν ὁ Θεὸς οἶδεν ὀπόθεν·
δεινὸν ψόφον ποιοῦν τεττάρων ἀμαρτημάτων αἴτιον ἦν μοι ἐν
προσθέσει· τὸ δὲ δεύτερον, ἤδη τὸ ἐνδέκατον ἔτος, ῥευματισμὸν
ἔπαθον· οὐδέποτε τὸ σῶμα ἀσκῶ, σχολὴν γὰρ οὐκ ἔχω τῷ
περιπατεῖν, σπουδαῖος ἀνὴρ ὢν· τὸ δὲ τρίτον... νῦν τὸ τρίτον!
ἔλεγον οὖν πεντακόσιοι καὶ εἴς ἑκατομμύριοι...

– ἑκατομμύριοι τίνων;

ὁ ἐπιχειρηματίας ἠσθετο ἐλπίδα οὐκ οὔσαν ὅτι ἡσυχίαν ἔχοι.

– ἑκατομμύριοι τούτων τῶν μικρῶν ἃ ἐνίστε ἐν τῷ οὐρανῷ ἰδεῖν
ἔξεστιν.

– μυῖαι;

– οὐδαμῶς, ἐκείνων ἃ λάμπει.

– μέλιτται;

ράθυμος ↔ σπουδαῖος
 παρατρέπω = ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ
 παράγω

– οὐχί, ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ ἃ τοὺς ράθυμους παρατρέπει· ἔγωγε σπου-
 दाῖος ἀνὴρ εἰμι καὶ σχολὴν οὐκ ἔχω τῷ παρατρέπεσθαι!

– ᾗ, ἀστέρες;

– ἀκριβῶς λέγεις· ἀστέρες.

– τί δὲ ποιεῖς πεντακόσια ἑκατομμύρια ἀστέρων ἔχων;

– πεντακόσιοι εἷς ἑκατομμύριοι ἑξακόσιοι εἴκοσι δύο χίλιοι ἑπτα-
 κόσιοι τριάκοντα εἷς· ἔγωγε σπουδαῖός τε καὶ ἀκριβῆς ἀνὴρ εἰμι.

– τί δὲ ποιεῖς ἐκείνους τοὺς ἀστέρας ἔχων;

– ὅ τι ποιῶ;

– ναί.

– οὐδέν. αὐτοὺς κέκτημαι.

– τοὺς ἀστέρας κέκτησαι;

– ναί.

– βασιλέα εἶδον ὅς...

– οἱ βασιλεῖς οὐδὲν κέκτῃνται· βασιλεύουσιν, ὃ μάλα διαφέρεται.

– τί δὲ τὸ κέρδος, ἐὰν ἀστέρας κέκτησαι;

– τὸ κέρδος τότε ἐστίν, ὅτι πλούσιός εἰμι.

– τί δὲ τὸ κέρδος, ἐὰν πλουτῆς;

– τὸ κέρδος τότε ἐστίν, ὅτι πλείους ἀστέρας ὠνεῖσθαι δύναμαι ἐάν
 τις εὐρίσκη.

κέκτημαι (< κτάομαι) = ἔχω

πλούσιος ↔ πένης, -ητος

πλουτέω = πλούσιός εἰμι

πλείους = πλείονας
 ὠνόομαι = χρήμασι κτάομαι

μᾶλλον ἤττον· ἐγγύς, ἀνευ
 πολλῆς διαφορᾶς

"οὗτος," εἶπε τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ, "τῷ αὐτῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤττον
 λογίζεται καὶ ὁ ἐμὸς φιλοπότης."

ὅμως δὲ ἔτι μᾶλλον ἠρώτα·

– πῶς δὲ ἔξεστιν ἀστέρας κεκτῆσθαι;

– τίνας εἰσιν οἱ ἀστέρες; ἀπεκρίνατο ὀξέως ὁ ἐπιχειρηματίας.

– οὐκ οἶδα. οὐδενός.

– τότε ἐμοί εἰσιν, ἐγὼ γὰρ ὁ πρῶτος τοῦτο ἐνενόησα.

– ἱκανὸν δὲ τοῦτο;

ἀδάμας, -αντος = λίθος (ἢ) πλείσ-
του ἀξία

– πῶς γὰρ οὐ; ἐὰν ἀδάμαντι ἐντυγχάνης ὅς οὐδενός ἐστιν, ὁ ἀδάμας
σὸς γίγνεται· ἐὰν νήσῳ ἐντυγχάνης ἢ οὐδενός ἐστιν, ἡ νῆσος σὴ
γίγνεται· ἐὰν ὁ πρῶτος ιδέα τινὰ ἐννοῆς, ὡς σεαυτοῦ αὐτὴν
ἐγγράφεις καὶ σὴ γίγνεται· ἐγὼ δὲ τοὺς ἀστέρας κέκτημαι, οὐδεὶς
γὰρ τὸ πρότερον περὶ τοῦ αὐτοῦς κεκτῆσθαι ἐνενόησεν.

ἐν-γράφεις

τοῦ κέκτησθαι

– ἀληθῶς λέγεις, εἶπε τὸ βασιλεῖδιον. τί δὲ περὶ αὐτῶν ποιεῖς;

μεταχειρίζω αὐτούς: αὐτῶν
ἐπιμελέομαι

– μεταχειρίζομαι αὐτούς· ἀριθμῷ αὐτούς καὶ αὐθις ἀριθμῷ -εἶπεν
ὁ ἐπιχειρηματίας ἀποκρινάμενος-. χαλεπώτατόν ἐστιν, ἀλλὰ σπου-
δαῖος ἀνὴρ εἰμι ἔγωγε!

ἐξαρκεῖ = ἱκανόν ἐστιν

τῷ δὲ βασιλεϊδίῳ οὐπὼ ἐξήρκει.

ταινίαν = μέρος τι ἐσθῆτος ὃ περὶ
τοῦ τραχήλου περιτίθεμεν
τεμόντι < τέμνω

– ἐὰν ταινίαν ἔχω, ἔξεστί μοι ταύτην περὶ τοῦ τραχήλου περιθέντι
φέρεσθαι· ἐὰν ἀνθεμίδα κέκτημαι, ἔξεστί μοι ταύτην τεμόντι φέ-
ρεσθαι· σοί δὲ οὐκ ἔξεστι τοὺς ἀστέρας φέρεσθαι!

τράπεζα = ἐταιρεία ἢ τὰ χρήματα
δίδομεν ἵνα φυλάττωσιν

– ἀλλὰ ἔξεστί μοι αὐτοὺς εἰς τράπεζαν εἰσθεῖναι.

– τί δὴ τοῦτο σημαίνει;

χάρτης, -ου = πάπυρος ἐν ᾧ
γράφομεν

– τοῦτο σημαίνει ὅτι γράφω μὲν ἐν χάρτι ὅποσους ἀστέρας κέκτη-
μαι, κατακλείω δὲ τοῦτον τὸν χάρτην ἐν θήκῃ.

- τοῦτο δὲ πᾶν ἐστίν;
- ἱκανόν ἐστίν!
- τερπνόν ἐστι = ἀρέσκει
- "τερπνόν ἐστι τοῦτο," ἐνενόησε τὸ βασιλείδιον. "ἱκανῶς μὲν ποιητικὸν ἐστίν, μάλα δὲ σπουδαῖον οὐδαμῶς."
- : τί ἀληθῶς σπουδαῖόν ἐστιν
- τὰ τοῦ βασιλειδίου νοήματα περὶ τῶν σπουδαίων μάλιστα διέφερε ἐκείνοις τῶν τελείων ἀνθρώπων.
- ἐγὼ -αὔθις εἶπεν- ἀνθεμίδα κέκτημαι ἢ καθ' ἡμέραν ὕδωρ παρέχω· κέκτημαι τρία ἡφαίστεια ἃ καθ' ἑβδομάδα καθαίρω, καὶ δὲ τὸ σβεστὸν ἡφαίστειον καθαίρω, οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ὅ τι γενέσθαι δύναται· ἐγὼ μὲν χρήσιμός εἰμι τοῖς τε ἐμοῖς ἡφαιστείσις καὶ τῇ ἐμῇ ἀνθεμίδι αὐτὰ κεκτημένος, σὺ δὲ οὐδαμῶς χρήσιμος εἶ τοῖς ἀστράσιν.
- ἀνέφωξεν < ἀνοίγνυμι
- ὁ μὲν ἐπιχειρηματίας τὸ στόμα ἀνέφωξεν, ἀλλὰ οὐκ εἶχεν ὅ τι ἀποκρίνοιτο, τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπῆλθεν.
- οὐκ ἔχω ὅ τι ἀποκρίνωμαι = οὐκ οἶδα ὅ τι δεῖ με ἀποκρίνεσθαι
- "οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ἀληθῶς θαυμαστοὶ εἰσιν," ἔλεγεν ἀπλῶς τὸ βασιλείδιον ἑαυτῷ διὰ τῆς πορείας.

ἔρωτήματά τινα

- 1/ τίς ὄκει ἐν τῷ τετάρτῳ πλανητῷ;
- 2/ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἀεὶ ἐποίει;
- 3/ ποῖος ἀνὴρ ἦν;
- 4/ τί οὐδέποτε ἐποίει;

XIV

ἀξιοθέατος = ἄξιος τοῦ θεᾶσθαι

λαμπαδάπτης, -ου = ἄνθρωπος οὗ
τὸ ἔργον τὴν λαμπάδα ἄπτειν τε
καὶ σβεννύναι ἐστίν

ἦττον ↔ μᾶλλον

παῖδα εὐνάζω = παῖδα εἰς τὴν
κλίνην τίθημι ἵνα καθεύδῃ

τὸ πέμπτον πλανητὸν ἀξιοθέατον ἦν. μικρότατον πάντων ἦν, μόλις γὰρ χῶρος ἦν ἐν αὐτῷ λαμπαδί τινὶ καὶ τῷ λαμπαδάπτη. τὸ δὲ βασιλείδιον συνιέναι οὐκ εἶχεν ὅ τι τὸ κέρδος, ἐν ἐκείνῳ τῷ τοῦ οὐρανοῦ μέρει, ἐν πλανητῷ οὔτε οἰκίας οὔτε ἀνθρώπους ἔχοντι, εἰ λαμπάς τε καὶ λαμπαδάπτης ἐκεῖ παρεῖεν· ὅμως δὲ ἑαυτῷ εἶπεν·

"οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἴσως μὲν ἄλογός ἐστιν, ὅμως δὲ ἦττον ἄλογός ἐστιν ἢ ὁ τε βασιλεὺς καὶ ὁ μέγας λαυχος καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας καὶ ὁ φιλοπότης· τό γε ἔργον αὐτοῦ λογικόν ἐστιν· ὅποταν μὲν ἄπτη τὴν λαμπάδα, τὸ αὐτό ἐστίν ὡσεὶ νέον ἀστέρα ἢ ἀνθεμίδα τίκτοι, ὅποταν δὲ σβεννύῃ, εὐνάζει τὴν ἀνθεμίδα ἢ τὸν ἀστέρα· ἔργον κάλλιστόν ἐστιν, κάλλιστον δὲ ὃν ἀληθῶς χρήσιμόν ἐστιν."

αἰδῶς, -οῦς ἢ: τιμή

εἰς τὸ πλανητὸν ἀφικόμενος τὸν λαμπαδάπτην μετ' αἰδοῦς ἠσπάσατο·

ἀποσβέννυμι = σβέννυμι

– χαῖρε τῆς ἡμέρας· διὰ τί τὴν σὴν λαμπάδα ἄρτι ἀπέσβεσας;

- τὸ πρόσταγμα (< προστάττω) = τὸ κέλευσμα
- ἦψεν < ἄπτομαι
- συνετέον = ὁ συνιέναι δεῖ
- ξηραίνω = τὸ ὕδωρ ἀφαιρέω
 φωσσώνιον = μικρὸν ὕφασμα, μικρὸν ἱματίου
 τετράγωνον: γεωμετρικὴ μορφή
- ἡ ἀτυχία: τὸ πρόβλημα
- ταχύς - θάττων - τάχιστος
- διαπράττω = τελευτάω, διατέλέω
- τοῦτο ἐστὶ τὸ πρόσταγμα, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης ἀποκρινάμενος· χαῖρε τῆς ἡμέρας.
- τί δὲ τὸ πρόσταγμα;
- τὴν λαμπάδα ἀποσβεννύναι· χαῖρε τῆς ἐσπέρας. τὴν δὲ λαμπάδα αὐθις ἦψεν.
- ἀλλὰ διὰ τί ἄρτι αὐθις ἦψας;
- τοῦτο ἐστὶ τὸ πρόσταγμα, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης ἀποκρινάμενος.
- οὐ συνίημι, εἶπε τὸ βασιλεῖδιον.
- οὐδὲν συνετέον ἐστίν, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης· τὸ πρόσταγμα ἀκριβῶς τοιοῦτό ἐστίν· χαῖρε τῆς ἡμέρας.
- τὴν δὲ λαμπάδα ἀπέσβεσεν. ἔπειτα δὲ τὸ μέτωπον ἐξήρανε φωσσωνίῳ ἐρυθροῖς τετραγώνοις κεκοσμημένῳ.
- τὸ ἐμὸν ἐπιτήδευμα δεινὸν ἐστὶ νῦν, τὸ πάλαι ὀρθὸν ὄν, τότε γὰρ τὴν λαμπάδα τῇ μὲν ἡμέρᾳ κατεσβέννυν, τῇ δὲ ἐσπέρᾳ ἦπτον· τὸ μὲν λοιπὸν τῆς ἡμέρας τῷ ἀναπαύεσθαι ἦν, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς ἐσπέρας τῷ καθεύδειν.
- ἔπειτα δὲ τὸ πρόσταγμα μετέβαλον;
- τὸ πρόσταγμα οὐ μετεβλήθη, αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἀτυχία -εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης-. κατ' ἐνιαυτὸν μὲν τὸ πλανητὸν θάττων περιστρέφεται, τὸ δὲ πρόσταγμα τὸ αὐτὸ μένει.
- τί δὴ; εἶπε τὸ βασιλεῖδιον.
- τοῦ πλανητοῦ πάντα τὸν κύκλον κατὰ λεπτὸν διαπράττοντος, οὐκ ἐστὶ μοι σχολή τις, ἄπτω τε καὶ κατασβέννυμι κατὰ λεπτόν.

: ἔν λεπτὸν μακραί εἰσιν

μῆν, μηνός ὁ = τριάκοντα ἡμέραι

πιστός = ὃ πιστεύειν δυνάμεθα
μεμνημένω = αὐτῷ μεμνημένω

ἡ μέθοδος, -ου

βῆμα, -ατος = ἀμοιβαία κινήσεις
τῶν ποδῶν
βήσει < βαίνω

– γελοῖόν ἐστιν! αἱ ἡμέραι παρά σοι μόνον ἔν λεπτὸν διαμένουσιν!

– οὐδαμῶς τοῦτο γελοῖόν ἐστιν· ἤδη μῆνα ἐγώ τε καὶ σὺ ἅμα διαλεγόμεθα.

– μῆνα;

– ναί, τριάκοντα λεπτά· τριάκοντα ἡμέρας! χαῖρε τῆς νυκτός.

τὴν δὲ λαμπάδα αὐθις ἤψεν.

τὸ βασιλεῖδιον αὐτῷ προσέβλεψεν, οὗτος γὰρ ὁ λαμπαδάπτης οὕτω πιστὸς τῷ προστάγματι ὡς ἤρεσκεν αὐτῷ, μεμνημένω δὲ τῶν τοῦ ἡλίου δυσμῶν ἄς ποτε ἐζήτει τὴν καθέδραν ἔλκον ἔδοξε τὸν φίλον ὠφελεῖν.

– τότε σοι λέγω· μέθοδον οἶδα ἣ χρώμενος ἀναπαύεσθαι δυνήσει ὁπότεν βούλη...

– αἰὶ βούλομαι, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης.

ἔξεστι γὰρ πιστόν τε καὶ ράθυμον ἅμα εἶναι.

τὸ βασιλεῖδιον διέμεινεν·

– τὸ σὸν πλανητὸν οὕτω μικρόν ἐστιν ὥστε ἐξεῖναι περὶ αὐτοῦ τρισὶ βήμασι περιελθεῖν· δεῖ σε μόνον πολὺ βραδέως βαίνειν ἵνα αἰὶ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ μένης· ὁπότεν δὲ ἀναπαύεσθαι βούλη, βήσει... καὶ ἡ ἡμέρα διαμενεῖ ὅποσον ἂν χρόνον βούλη.

– τοῦτο οὐ μέγα κέρδος ἐστὶ μοι -εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης-· ὁ ἔγωγε ἐν τῷ βίῳ φιλῶ, τοῦτο τὸ καθεύδειν ἐστίν.

– τοῦτο οὐκ εὐτυχία ἐστίν, εἶπε τὸ βασιλεῖδιον.

– οὐκ εὐτυχία ἐστίν, εἶπεν ὁ λαμπαδάπτης· χαῖρε τῆς ἡμέρας!

τὴν δὲ λαμπάδα ἀπέσβεσεν.

καταφρονέω τοῦτο = νομίζω τοῦτο
οὐδαμὸς ἄξιον εἶναι

"οἱ ἄλλοι," εἶπε τὸ βασιλείδιον ἐαυτῷ αὐθις πορευόμενον, "οἱ ἄλλοι καταφρονοῖεν ἂν τοῦτον, ὃ τε βασιλεὺς καὶ ὁ μέγαντος καὶ ὁ φιλοπότης καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας· ὅμως δὲ μόνος ἐστὶ μοι γελοῖος εἶναι οὐ δοκῶν, ἴσως ἄτε ἄλλου τινὸς ἐπιμελούμενος οὐδὲ ἐαυτοῦ."

ἐπιμελέομαι τινός

ἐστέναξέ τε καὶ ἐλυπεῖτο, εἶπε δὲ ἔτι ἐαυτῷ·

"οὗτος μὲν μόνος ἐστὶ οὐ φίλος γενοίμην ἂν, τὸ δὲ πλανητὸν αὐτοῦ μικρότατόν ἐστιν· νῶν ὁ χῶρος οὐχ ἰκανός ἐστιν..."

εὐλογητός, -όν < εὐλογέω
ποθέω = βούλομαι, δέομαι

ὃ τὸ βασιλείδιον οὐκ ἐτόλμα ἐαυτῷ ὁμολογεῖν τόδε ἐστίν, ὅτι τοῦτο τὸ εὐλογητὸν πλανητὸν ἐπόθει, ἄλλως τε καὶ διὰ τὰς χιλίας τετραρακοσίας τετραράκοντα τοῦ ἡλίου δυσμὰς κατ' εἴκοσι τέτταρας ὥρας!

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίς ὄκει ἐν τῷ πέμπτῳ πλανητῷ;

2/ τί οὗτος ὁ ἄνθρωπος συνεχῶς ἐποίει;

3/ τί οὐδέποτε ἐξῆν αὐτῷ ποιεῖν;

XV

δεκάκις: x 10

ἡ βίβλος, -ου

διερευνητής, -οῦ < διερευνάω
(= πορευόμενος ἐξετάζω)

τὸ ἕκτον πλανητὸν δεκάκις τοσοῦτο ἦν, ὥκει δὲ ἐκεῖ γέρων ὃς
μεγάλας βίβλους ἔγραφεν.

– ᾧ, διερευνητής τις! ἐβόησε τὸ βασιλείδιον ἰδὼν.

ἀναπαύομαι = παύομαι καὶ ἡσυχάζω

τὸ δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης καθιζόμενον ὀλίγον ἀνεπαύετο· τοσοῦτο
γὰρ ἤδη ἐπεπορεύετο!

– πόθεν ἦκεις; ἤρετο ὁ γέρων.

– τί ἐστὶ τοσαύτη βίβλος; -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τί ἐνθάδε ποιεῖς;

– γεωγράφος εἰμί, εἶπεν ὁ γέρων.

– τίς δέ ἐστι γεωγράφος;

– σοφὸς ἄνθρωπός ἐστιν ὃς οἶδεν ὅπου αἱ θάλατται καὶ οἱ ποταμοὶ
καὶ αἱ πόλεις καὶ τὰ ὄρη καὶ αἱ ἐρημίαι κεῖνται.

– τοῦτο ἀξιόλογόν ἐστιν -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τοῦτο δὴ ἀληθὲς
ἐπιτήδευμά ἐστιν!

ἐπιτήδευμα, -ατος = τέχνη, ἔργον

περισκέπτομαι = περοσκοπέω

μεγαλοπρεπής, -ές = σεμνός, μεγαλειός

περιεσκέψατο δὲ περὶ ἑαυτοῦ τὸ τοῦ γεωγράφου πλανητὸν·
οὐδέποτε τὸ πρότερον εἶδε τοιοῦτο μεγαλοπρεπὲς πλανητὸν.

– κάλλιστόν ἐστι τὸ σὸν πλανητὸν· ἄρα ὠκεανοὶ κεῖνται ἐνθάδε;

τῆς ἐλπίδος διαμαρτάνω = τὸ ἀπο-
βάν οὕτως ἐστὶν ὡς ἐγὼ οὐκ
ἤλιζον

τὸ ἐμὸν ἐργαστήριον = ὁ τόπος οὗ
ἐργάζομαι
ἅττα = ἅτινα

ὑπομνηματίζομαι = γράφω ἵνα
μεμνημένος ᾶ
ὑπόμνημα, -ατος = ὁ γράφομεν ἵνα
μεμνημένοι ᾶμεν

διπλοῦς: x 2

οὗ = ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ

– εἰδέναι οὐ δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ᾶ (τὸ βασιλείδιον τῶν ἐλπίδων διήμαρτεν): ὄρη δέ;

– εἰδέναι οὐ δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ᾶρα πόλεις καὶ ποταμοὶ καὶ ἐρημῖαι;

– οὐδὲ εἰδέναι δύναμαι, εἶπεν ὁ γεωγράφος.

– ἀλλὰ σύ γε γεωγράφος εἶ!

– ἀληθῆ λέγεις -εἶπεν ὁ γεωγράφος-, ἀλλὰ διερευνητῆς οὐκ εἰμι,
οὐδὲ διερευνητὰς ἔχω· οὐκ ἐστὶν ὁ γεωγράφος αὐτὸς ὅστις
πορευόμενος ἀριθμεῖ τὰς πόλεις καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ὄρη καὶ
τοὺς ὠκεάνους καὶ τὰς ἐρημίας· ὁ γεωγράφος πλείονος ἄξιός ἐστιν
ἢ ὥστε περιπατεῖν. τὸ μὲν ἐργαστήριον οὐδέποτε καταλείπει, τοὺς
δὲ διερευνητὰς δεξιόμενος ἐρωτᾷ τε καὶ ἅττα ἂν ἐξηγῶνται
ὑπομνηματίζεται· ἐὰν δὲ τὰ ὑπομνήματά τινος αὐτῶν ἄξια εἶναι
δοκῆ, ὁ γεωγράφος τοὺς τοῦ διερευνητοῦ τρόπους ἐξετάσει.

– τίνος ἔνεκα;

– διότι διερευνητῆς ὅστις ψεύδοιτο κάκιστος εἶη ἂν ταῖς περὶ τῆς
γεωγραφίας βίβλοις, τὸ δὲ αὐτὸ εἰ ὁ διερευνητῆς ἄγαν φιλοπότης
εἶη.

– διὰ τί; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– διότι οἱ μὲν μεθυσταὶ διπλοῦν πᾶν ὀρῶσιν, ὁ δὲ γεωγράφος δύο
ὄρη διαγράφοι ἂν οὗ μόνον ἐν ὑπάρχει.

– ἄνθρωπον οἶδα -εἶπε τὸ βασιλείδιον- ὃς κακὸς διερευνητῆς ἂν
εἶη.

- τὸ εὔρημα, -ατος = ὁ ἠῦρέ τις
- τεκμήριον τούτου = ὁ δείκνυσι
τοῦτο ἀληθές ὄν
ὁ λίθος ≠ ἡ λίθος
- ἐξεπλάγη < ἐκπλήττω (= ταράττω)
- ἀναγράφω τοῦτο = λέγω ὅποιον
τοῦτό ἐστιν
- ὄξυνω = ὄξυν ποιέω
- μέλαν, -ανος = μέλαν ὑγρὸν τῷ
γράφειν ὃ ἀφαιρεῖν οὐκ ἔξεστιν
- ἀπογράφω = ἐγγράφω
- ἴσως· ἔπειτα δέ, ἐὰν οἱ τρόποι οἱ τοῦ διερευνητοῦ ἀγαθοὶ εἶναι
δοκοῦσιν, τὸ εὔρημα ἐξετάζομεν.
- ἔρχεσθε ἵνα τοῦτο ἴδητε;
- οὐχί, τοῦτο γὰρ χαλεπότατόν ἐστιν· τὸν διερευνητὴν αἰτοῦμεν
τεκμήρια παρέχειν· παραδείγματος ἕνεκα, ἐὰν ὁ λόγος ἦ περὶ
μεγάλου ὄρους ὃ ἠῦρέθη, αἰτοῦμεν αὐτὸν μεγάλους λίθους
παρέχειν.
- ἐξαίφνης δὲ ὁ γεωγράφος μάλιστα ἐξεπλάγη·
- ἀλλὰ σύ... σὺ πόρρωθεν ἦκεις! διερευνητὴς εἶ! ἀνάγραφέ μοι τὸ
σὸν πλανητόν!
- ὁ δὲ γεωγράφος τὸν κατάλογον ἀνοίξας τὸν κάλαμον ὥξυνεν· δεῖ
πρῶτον τὰ ὑπομνήματα καλάμῳ γράφειν, ἀεὶ γὰρ μένει ἕως ἄν ὁ
διερευνητὴς τεκμήρια παράσχη ἵνα πάντα μέλανι γράφωσιν.
- τί δὴ; ἤρετο ὁ γεωγράφος.
- ἄ, παρ' ἐμοί, εἶπε τὸ βασιλείδιον, οὐδὲν πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν,
πάντα γὰρ μικρά ἐστιν· τρία ἠφαίστεια ἐμοί εἰσιν, δύο μὲν ἃ ἔτι
καὶ νῦν πῦρ ἀνίησιν, ἐν δὲ σβεστόν· ἀλλὰ οὐδεὶς οἶδεν ὅ τι
γενέσθαι δύναται.
- οὐδεὶς οἶδεν ὅ τι γενέσθαι δύναται, εἶπεν ὁ γεωγράφος.
- ἔχω καὶ ἀνθεμίδα.
- τὰς ἀνθεμίδας οὐκ ἀπογράφομεν, εἶπεν ὁ γεωγράφος.
- διὰ τί; τὸ κάλλιστόν ἐστιν!

ἐφήμερος = ὅς μικρὸν χρόνον ζῆ

τοῦτο ἀπίθανόν ἐστιν: τοῦτο γενη-
σόμενον οὐ πιστεύω
τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι: ὕδωρ ἐξαίφ-
νης οὐκ ἔχειν
αἰώνιος = ὅς εἰς ἀεὶ ζῆ

ἐγείρεσθαι: αὐθις πῦρ ἀνιέναι
διαλαμβάνω = ἐξαίφνης λέγω, τοῦ
ἄλλου λέγοντος

ἐπίκειμαι αὐτῷ = μέλλω ἐπὶ
αὐτὸν πεσεῖσθαι (< πίπτω)

μεταμέλει μοι τοῦτο = βουλοίμην
ἀν τοῦτο μὴ ποιῆσαι

– διότι αἱ ἀνθεμίδες ἐφήμεραί εἰσιν.

– τί σημαίνει "ἐφήμερον";

– αἱ γεωγραφίαι -εἶπεν ὁ γεωγράφος- εἰσὶν αἱ τιμιώταται πασῶν
τῶν βίβλων ἅτε οὐδέποτε ἀρχαῖαι γιγνόμεναι. ἀπίθανόν ἐστιν ὄρος
τὸν τόπον μετακινεῖσθαι ἢ ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι· ἡμεῖς δὴ
περὶ αἰώνιων γράφομεν.

– ἀλλὰ ἔξεστι τοῖς σβεστοῖς ἠφαιστειοῖς ἐγείρεσθαι -διέλαβε τὸ
βασιλεῖδιον-. τί σημαίνει "ἐφήμερον";

– πότερον τὰ ἠφαιστεια σβεστὰ μένει ἢ πῦρ ἀνίησιν, τοῦτο τὸ αὐτὸ
ἐστὶν ἡμῖν -εἶπεν ὁ γεωγράφος-· ὅ τι ἡμῖν διαφέρει τὸ ὄρος ἐστίν,
τοῦτο γὰρ οὐδέποτε μεταβάλλεται.

– ἀλλὰ τί σημαίνει "ἐφήμερον"; εἶπεν αὐθις τὸ βασιλεῖδιον, ὃ οὐ-
δέποτε ἐν τῷ βίῳ ἐρώτημά τι ἐρόμενον ἄνευ ἀποκρίσεως κατέλι-
πεν.

– τοῦτο σημαίνει ὅτι "ὁ θάνατος ἐγγὺς αὐτῷ ἐπίκειται."

– ὁ θάνατος ἐπίκειται τῇ ἐμῇ ἀνθεμίδι;

– παντελῶς.

"ἢ ἐμὴ ἀνθεμὶς ἐφήμερός ἐστίν," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλεῖδιον, "ἔχει
δὲ μόνον τέτταρας ἀκάνθας ἵνα τὸν κόσμον ἀμύνηται! ἐγὼ δὲ μόνην
κατέλιπον ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ!"

τότε μὲν τὸ πρῶτον μετεμέλησεν αὐτῷ, ἔπειτα δὲ αὐθις ἐθάρρησεν.

– τί παραινεῖς μοι ἐπισκοπεῖν; ἤρετο.

ἄριστα ἀκούω: πάντες περὶ ἐμοῦ
εὖ λέγουσιν

– τὸ πλανητὸν Γῆν -ἀπεκρίνατο ὁ γεωγράφος-, ἄριστα γὰρ ἀκούει...
τὸ δὲ βασιλείδιον ἀπῆλθεν, τὴν ἀνθεμίδα ἐννοοῦν.

ἑρωτήματά τινα·

- 1/ τίς ὄκει ἐν τῷ ἔκτῳ πλανητῷ;
- 2/ τί ἔγραφεν ἐν ταῖς βίβλοις;
- 3/ τί αὐτῷ διηγοῦνται οἱ διερευνηταί;
- 4/ διὰ τί οὐκ ἐβούλετο περὶ τῶν ἀνθεμίδων γράφειν;

XVI

τὸ οὖν ἑβδομον πλανητὸν ἢ Γῆ ἦν.

ὄσπισοῦν = ὄστις

μεθύσης, -ου = ἄνθρωπος ὃς με-
θύσκεται
τὸ σύνολον = τὸ ἀποβάν εἰ πάντα
συνθῶμεν

ἢ Γῆ οὐκ ἐστὶ πλανητὸν ὅτιοῦν· ἀριθμεῖν δύνασαι ἑκατὸν μὲν καὶ
ἓνα βασιλέας (τῶν δὴ μελάνων βασιλέων οὐκ ἐπιλανθανόμενος),
ἑπτακισχιλίους δὲ γεωγράφους, ἑνακοσίους δὲ χιλίους ἐπιχειρη-
ματιῶν, ἑπτὰ δε καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια μεθύσων, τριακόσια δὲ
ἑνδεκα ἑκατομμύρια μεγαλαύχων, τὸ σύνολον τότε ἐστίν, περὶ
δισχίλια ἑκατομμύρια τελείων ἀνθρώπων.

ἵνα ἰδέαν τινὰ τῆς Γῆς ἐννοῆτε, λέγοιμι ἂν ὅτι πρὶν τὴν ἠλεκτρίνην
δύναμιν εὐρεθῆναι ἔδει ἔχειν διὰ τῶν ἐξ ἠπείρων ἅμα στρατὸν
τετταρακοσίους ἐξήκοντα δύο χιλίους πεντακοσίους ἑνδεκα
λαμπαδάπτας ἔχοντα.

στρατὸν ἔχοντα

πόρρωθεν ↔ ἐγγύθεν
τὸ θέαμα, -ατος = ὁ θεώμεθα

κατακλίνομαι = ὡς καθευδήσω
ἀπέρχομαι

τὰ παρασκηνία = ἃ ἐν τοῖς θεά-
τροις ὀπισθεν τῆς σκηνῆς κεῖται

ὁ λαμπαδάπτης

ὁ ἐταῖρος

ἀμέλειαν ἔχω = ἀμελῆς εἶναι δύ-
ναμαι
δίς: ἄπαξ, δίς, τρίς, ...

τοῖς πόρρωθεν θεωμένοις τὸ θέαμα θαυμαστὸν ἦν· τὰ τούτου τοῦ στρατοῦ κινήματα νόμους εἶχεν οἷους οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ χορεύοντες ἔχουσιν· πρῶτον μὲν ἐχόρευον οἱ τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς Αὐστραλίας λαμπαδάπται, οἱ τὰς λαμπάδας ἄφαντες κατεκλίνοντο· ἔπειτα δὲ εἰς τὴν χορείαν εἰσέβαινον οἱ τῆς Σίνης καὶ τῆς Σιβηρίας λαμπαδάπται, οἱ μετὰ τοῦτο καὶ διὰ τῶν παρασκηνίων ἠφανίζοντο.

μετὰ δὲ τούτους τὸ μέρος τῶν τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ἰνδίας λαμπα-
δαπτῶν, ἔπειτα δὲ οἱ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ δὲ
τούτους οἱ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, τέλος δὲ οἱ τῆς Βορείας
Ἀμερικῆς, οὐδέποτε δὲ ἡμάρτανον εἰς τὴν σκηνὴν εἰσιόντες·
θαυμαστὸν δὴ ἦν.

μόνοι δὲ ὅ τε τῆς μόνης ἐν τῷ Βορείῳ Πόλῳ λαμπάδος λαμπαδάπτης
καὶ ὁ τῆς μόνης ἐν τῷ Μεσημβρινῷ Πόλῳ λαμπάδος ἐταῖρος σχολήν
τε καὶ ἀμέλειαν εἶχον, ἠργάζοντο γὰρ δις κατ' ἐνιαυτόν.

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῖόν ἐστι τὸ ἔβδομον πλανητόν;

2/ πόσοι βασιλεῖς ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Γῆ;

3/ τίνες δις κατ' ἐνιαυτόν ἐργάζονται;

XVII

σὺ βούλη, σὺ ψεύδει

ψευδής, -ές ↔ ἀληθής, -ές

πάντας πιέζω: πάντας ἐν τῷ αὐτῷ
μικρῷ τόπῳ τίθημι τοσούτους
ὥστε κινεῖσθαι οὐ δύνανται

σωρεύω = ἅμα ἐπιτίθημι

ἀρέσει < ἀρέσκω
χρόνον ἀναλίσκω = χρόνον κακῶς
χράομαι
ἀλυσιτελής, -ές = ἄνευ ἀποβάντος
τινός

κρίκος, -ου = κύκλος, -ου

κυλινδέομαι = κύκλῳ κινέομαι

: εἶπε τὸ β. οὐκ ἀκριβὲς εἶδος ὅ τι
λέγειν δέοι

ὁπότεν σοφὸς εἶναι βούλη, ἀεὶ ὑπάρχει ὅτι ὀλίγον ψεύδει. οὐ παντελῶς δίκαιος ἦν ἐγὼ περὶ τῶν λαμπαδοδαπτῶν λέγων, διὰ δὲ τοῦτο κίνδυνός ἐστι νῦν ἐμὲ ψευδῆ ἰδέαν τοῦ ἡμετέρου πλανητοῦ δοῦναι ἐκείνοις οἵτινες ἂν αὐτὸ μὴ γινώσκωσιν.

οἱ ἄνθρωποι μικρότατον τόπον ἐν τῇ Γῆ κατέχουσιν. εἰ τὰ δισχίλια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων οἱ τὴν Γῆν κατοικίζουσιν ἀνασταίεν πιεζόμενοι, ὡς ἐν ἐκκλησίᾳ τινί, ῥαδίως ἀναστῆναι δύναιντο ἂν ἐν ἀγορᾷ εἴκοσι μίλια τὸ μῆκος καὶ εἴκοσι μίλια τὸ εὖρος οὔση· ἔξεΐη οὖν ἂν τοὺς ἀνθρώπους σωρεύειν ἐν τῇ μικροτάτῃ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ νήσῳ.

οἱ τέλειοι ἄνθρωποι ὑμῖν οὐ πιστεύουσιν, εὖ οἶδα ὅτι, νομίζουσι γὰρ μακρὸν τόπον κατέχειν, οἶονται δὲ δυνατοὶ εἶναι οἵοι οἱ βαοβάβοι· κελεύσατε οὖν αὐτοῖς τὸν λογισμὸν ποιεῖν, ὃ αὐτοῖς ἀρέσει, τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς φιλοῦσιν. ὑμεῖς δέ, μὴ ἀναλίσκετε χρόνον πρὸς τοῦτο τὸ ἔργον, ἀλυσιτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τοῦτο ποιεῖν, ὑμεῖς δὲ πιστεύετε μοι.

τὸ βασιλείδιον, εἰς τὴν Γῆν ἀφικόμενος, ἐθαύμασε οὐδένα ἰδόν· αὐτοῦ φοβουμένου μὴ τοῦ πλανητοῦ ἡμαρτεν, κρίκος τὸ τῆς σελήνης χρῶμα δεικνύων ἐν τῇ ψάμμῳ ἐκυλινδεῖτο.

– χαῖρε τῆς νυκτός, εἶπε τὸ βασιλείδιον ὅπως ἂν τύχη.

– χαῖρε τῆς νυκτός, εἶπεν ὁ ὄφης.

– ἐπὶ τί πλανητὸν κατέπεσον, ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– ἐπὶ τὴν Γῆν, ἀπεκρίνατο ὁ ὄφις.

– ᾧ, οὐδεὶς δὲ πάρεστιν ἐν τῇ Γῆ;

– τοῦτο ἐρημία ἐστίν, ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις οὐ πάρεστιν οὐδέν· ἡ Γῆ
μεγίστη ἐστίν, εἶπεν ὁ ὄφις.

ἐπῆρεν < ἐπαίρω

τὸ βασιλείδιον, ἐπὶ πέτρας καθιζόμενος, τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν
οὐρανὸν ἐπῆρεν·

– θαυμάζω πότερον οἱ ἀστέρες λάμπουσιν ἵνα ἐξῆ ἑκάστῳ ποτὲ τὸν
ἑαυτοῦ εὐρεῖν· βλέψαι πρὸς τὸ ἐμὸν πλανητὸν, νῦν ἀκριβῶς ὑπὲρ
ἡμῶν τυγχάνει ὄν· ἀλλά... πόσον ἀπέχει!

τί βουλόμενος = διὰ τί

– κάλλιστόν ἐστιν -εἶπεν ὁ ὄφις-. τί δὲ βουλόμενος σύ γε πάρει;

δυσχέρεια = χαλεπότης, -ητος

– δυσχέρειαν εἶχον πρὸς ἀνθεμίδα τινά.

– ᾧ!

ἐσίγησαν δέ.

– ποῦ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι; -εἶπε τέλος τὸ βασιλείδιον· ἐν τῇ ἐρημίᾳ
ῥάδιόν ἐστι μόνον ὄντα αἰσθάνεσθαι.

– καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ῥάδιόν ἐστι μόνον ὄντα αἰσθάνεσθαι,
εἶπεν ὁ ὄφις.

τὸ βασιλείδιον πολὺν χρόνον πρὸς αὐτὸν βλέψαν εἶπεν·

λεπτός, -ή, -όν ↔ παχύς, -εῖα, -ύ

– ἄτοπον ζῶον εἶ -τέλος εἶπεν-, λεπτὸν οἶον δάκτυλος.

ἰσχυρός, -ή, -όν ↔ ἀσθενής, -ές

– ἰσχυρότερος δέ εἰμι ἢ ὁ βασιλέως τινὸς δάκτυλος, εἶπεν ὁ ὄφις.

τὸ βασιλείδιον ἐμειδίασεν.

– ἰσχυρὸς οὐκ εἶ... οὐδὲ πόδας ἔχεις... οὐδὲ πορεύεσθαί σοι ἔξεστιν...

– δύναμαί σε ἄγειν πορρωτέρω ἢ ναῦς, εἶπεν ὁ ὄφις.

ἐκυλίσατο δὲ περὶ τοῦ σφυροῦ τοῦ βασιλειδίου ὡσεὶ χρυσοῦν ψέλιον ὄν.

– ὄντινα ἂν ψαύω, τοῦτον πέμπω αὐθις ἐκεῖσε ὅθεν ἦκε· σὺ δὲ καθαρὸς εἶ καὶ ἀπ' ἀστέρος ἦκεις...

πορρωτέρω ↔ ἐγγυτέρω
: ἢ ναῦς δύναται

κυλίνδομαι = κύκλω τίθεμαι
σφυρόν = τοῦ σώματος μέρος ὃ τὸ σκέλος καὶ τὸν πόδα συνάπτει
ψέλιον = κυκλικὸν κόσμιον ὃ περὶ τῶν χειρῶν ἐνίοτε ἔχομεν

τὸ βασιλείδιον οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

– ἐλεῶ σε, οὕτω ἀσθενῆ ὄντα, ἐπὶ ταύτῃ τῇ συηνίτου λίθου Γῆ· ἐάν ποτε τὸ σὸν πλανητὸν ποθῆς, ἔξεστί μοί σε ὠφελεῖν· ἔξεστί μοι...

– ἅ, εὖ συηκα -εἶπε τὸ βασιλείδιον-, ἀλλὰ διὰ τί ἀεὶ διὰ αἰνιγμάτων διαλέγει;

ἐλεέω σε ↔ φθονέω σοι
συηνίτης λίθος: σκληρότατος ἐρυθρὸς λίθος

συηκα < συνήμι

τοῦτο ἀναλύω = τὴν λύσιν τούτου
εὐρίσκω

– ἔγωγε αὐτὰ πάντα ἀναλύω, εἶπεν ὁ ὄφεις.

ἐσίγησαν δέ.

ἐρωτήματά τινα

1/ τί τὸ πρῶτον τὸ βασιλείδιον ὄρᾳ ἐν τῇ γῆ;

2/ τί ἐρωτᾷ;

3/ ποῦ ἐστὶ τὸ βασιλείδιον;

XVIII

τὸ βασιλείδιον τὴν ἐρημίαν διαβὰν ἐνέτυχε μόνη μιᾷ ἀνθεμίδι, μιᾷ
ἀνθεμίδι τρία πέταλα ἐχούση, μιᾷ ἀνθεμίδι μόνον...

– χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– χαῖρε, εἶπεν ἡ ἀνθεμίς.

ἀστεῖος ↔ ἄγροικος

– ποῦ εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι; ἤρετο ἀστεῖως τὸ βασιλείδιον.

ἐμπορος, -ου = ἄνθρωπος ὃς ἐμπο-
ρεύεται (ὠνεῖται, πωλεῖ, ...)

ἡ ἀνθεμίς ποτὲ ἐμπόρων στόλον ἐοράκει.

– οἱ ἄνθρωποι; μόνοι ἐξ ἡ ἑπτὰ ὑπάρχουσιν· ἤδη πολλὰ ἔτη ἐξ οὗ
εἶδον αὐτούς, οὐδὲ εἰδέναι ἔξεστιν ὅπου εὐροίμεν ἄν, ὁ γὰρ
ἄνεμος αὐτούς περιάγει ἅτε ρίζας οὐκ ἔχοντας, ὁ ὄχλον παρέχει
αὐτοῖς.

ὄχλος, -ου = μικρὸν πάθημα

– ἔρρωσο, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– ἔρρωσο, εἶπεν ἡ ἀνθεμίς.

ἑρωτήματα τινα·

1/ τίτι συνέτυχε τὸ βασιλείδιον;

2/ διὰ τί οὐκ ἔξεστιν ἀνθρώπους εὐρεῖν;

XIX

ὑψηλός ↔ ταπεινός

ὑψηλά ὄντα

γόνυ, -ατος τό = τὸ ἐν τῷ μέσῳ
σκέλει ἄρθρον

δίφρος, -ου = σκεῦος ἐφ' οὗ καθή-
μεθα

τὴν μάχαιραν ἀκονάω: ὀξεῖαν
αὐτὴν ποιέω

τὸ βασιλείδιον ἀνὰ τὸ ἄκρον ὑψηλοῦ τινος ὄρους ἀνέβη. τὰ μόνα ὄρη ἃ ἐοράκει ἦν τὰ τρία ἠφαιστεια ὑψηλά μόνον μέχρι τῶν γονάτων αὐτοῦ ὄντα, τῷ δὲ σβεστῷ ἠφαιστειῷ ὡς δίφρω ἔχρητο. "ἀπὸ οὕτως ὑψηλοῦ ὄρους," εἶπεν ἑαυτῷ, "ὄψομαι ἅμα τὸ ὅλον πλανητὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάντας..." ἀλλὰ οὐδὲν ἄλλο εἶδον ἢ ἄκρα πετρῶν εὖ ἠκονημένων.

– χαῖρε, εἶπεν ὅπως ἂν τύχη.

– χαῖρε... χαῖρε... χαῖρε... ἀπεκρίνατο ἡ ἠχώ.

– τίς εἶ σύ; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– τίς εἶ σύ;... τίς εἶ σύ;... τίς εἶ σύ;... ἀπεκρίνατο ἡ ἠχώ.

– ἔστε φίλοι μοι, μόνος γάρ εἰμι, εἶπεν.

– μόνος γάρ εἰμι... μόνος γάρ εἰμι... μόνος γάρ εἰμι... ἀπεκρίνατο ἡ ἠχώ.

ἔπειτα δὲ "ποῖον ἄλογον πλανητόν" ἐνενόησεν· "ξηρόν τέ ἐστι καὶ ὄξυ καὶ ἄλμυρόν· οἱ δὲ ἄνθρωποι διάνοιαν οὐκ ἔχουσιν, πάλιν γὰρ λέγουσιν ἄτινα αὐτοῖς λέγεται... ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἀνθεμὶς ἦν μοι ἢ ἀεὶ πρώτη διελέγετο..."

ἄλμυρός = ἄλα ἔχων
διάνοιαν ἔχω = διανοεῖν ἔχω

ἐρωτήματά τινα·

1/ ποῖ ἀνέβη τὸ βασιλείδιον;

2 τί ἐξῆν ἐκεῖθεν ἰδεῖν;

3/ τί ἤκουσε τὸ βασιλείδιον;

XX

χιών, -όνος ἢ = ὕδωρ φύραμα διὰ
τὸ ψῦχος γεγενημένος

τὸ βασιλείδιον, διαβὰν ψάμμους τε καὶ πέτρας καὶ χιόνας, ἔτυχε
τέλος ὁδὸν εὐρόν, αἱ δὲ ὁδοὶ πᾶσαι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φέρουσιν.

– χαῖρε, εἶπεν.

κῆπος = παράδεισος
ρόδωνιά, -ᾶς = ρόδον, -ου

κῆπος ἦν ροδωνιαῖς ἀκμάζων.

– χαῖρε, εἶπον αἱ ροδωνιαί.

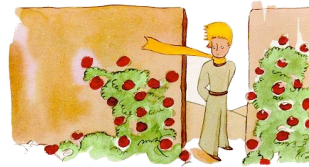
ἐοικώς, -ότος = ὅμοιος
ἐοικυῖα, -ας = ὁμοία

τὸ βασιλείδιον πρὸς αὐτάς ἔβλεψεν· πάντα ἐοικυῖαι ἦσαν τῇ
ἀνθεμίδι αὐτοῦ.

– ἄρα τίνες ἐστέ; ἤρετο πεπληγμένος.

– ροδωνιαί ἐσμεν, εἶπον αἱ ροδωνιαί.

- ἄ, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

δυστυχῆς ↔ εὐτυχῆς

δυστυχῆς δὲ ὧν ἦσθετο, ἡ μὲν γὰρ παρ' ἑαυτῶ ἀνθεμῖς εἶπεν ὅτι τυγχάνοι μόνη τοῦ γένους ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ οὕσα, νῦν δὲ πεντακισχίλια παρῆν, ἐν κήπῳ ἐνί!

καταγέλαστος, -ος, -ον

"εἰ τοῦτο ἴδοι," εἶπεν ἑαυτῶ τὸ βασιλείδιον, "ὕβριζοιτο ἄν, μάλα μὲν ἂν βήττοι καὶ ἀποθνήσκειν προσποιήσαιτο ἂν ἵνα καταγέλαστος μὴ γένοιτο· δέοι δὲ ἂν με ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῦ προσποιεῖσθαι· εἰ γὰρ μή, τὸν θάνατον δέχοιτο ἂν ἵνα με ὑβρίζοι..."

ἀνυπέρβλητος, -ος, -ον = ἀνίκητος,
-ος, -ον

ἔπειτα δὲ ἔτι ἑαυτῶ εἶπεν· "ἐνόμιζον πλούσιος εἶναι ἀνυπέρβλητον ἀνθεμίδα ἔχων, ἔχω δὲ κοινὴν ῥοδωνιάν· τοῦτο καὶ τρία ἡφαίστεια μόνον μέχρι τῶν γονάτων ὑψηλὰ ὄντα, αὐτῶν δὲ ἐν ἴσως εἰσαεὶ σβεστὸν μενεῖ. ἀληθῶς μέγα βασιλείδιον οὐκ εἶμι..." κείμενος δὲ ἐπὶ τῆς πόης ἔκλαυσεν.

ἔκλαυσεν < κλαίω

ἑρωτήματά τινα·

1/ τί ὑπῆρχεν ἐν τῷ κήπῳ;

2/ διὰ τί τὸ βασιλείδιον δυστυχῆς εἶναι ἐνόμιζεν;

XXI

άλωπηξ: γένος ζώου
ἐπεφάνη < ἐπιφαίνομαι

τότε δὲ ἡ ἀλώπηξ ἐπεφάνη·

– χαῖρε, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.

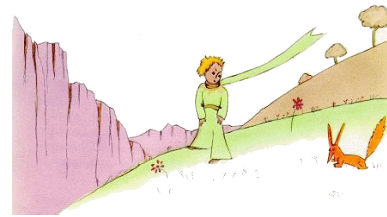
– χαῖρε, ἀστείως ἀπεκρίνατο τὸ βασιλεῖδιον, ὃ τρεψάμενον οὐδὲν εἶδεν.

μηλέα = δένδρον ὃ μῆλα φέρει

– ἐνθάδε πάρειμι, ὑπὸ τῆ μηλέα...

– τίς εἶ σύ; εἶπε τὸ βασιλεῖδιον· κάλλιστόν τι δὴ εἶ...

– ἀλώπηξ εἰμί, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.

παιζόμενος < παίζω

– ἔλθὲ παιζόμενος μετ' ἐμοῦ -προσέθηκε τὸ βασιλεῖδιον-· οὕτως
δύσθυμός εἰμι...

δύσθυμός εἰμι = ἀνιάζω

– οὐκ ἔξεστί μοι παιδιὰν παίζειν πρὸς σε -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-, οὕπω
γὰρ τιθασός εἰμι.

τιθασὸν ζῶον = οὐκέτι ἄγριον
ζῶον ὃ νῦν τῷ ἀνθρώπῳ πείθεται

– ἦ, συγγνώμην ἔχε, εἶπε τὸ βασιλεῖδιον.

ἐνθυμησάμενος δὲ προσέθηκεν·

τιθασεύω = τιθασὸν ποιεῖν

– τί σημαίνει "τιθασεύειν";

ἐπιχώριος οὐκ εἶ: ξένος εἶ

– σύ γε ἐπιχώριος οὐκ εἶ -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· τί ζητῶν πάρει;

θηρεύω = ζῶα διώκω καὶ ἀποκτείνω
 ὀχληρός = ταράττων, -οντος
 ὀρνίθιον = ὄρνις ὃ ἐν ἀύλῃ οἰκεῖ
 τοῦτό μοι μέλει: τούτου ἐπιμελέομαι

ἀμνημόνευτος = οὐ οὐδεὶς μὲμνηται

δέομαι τοῦτό σου = βούλομαι
 τοῦτο ἀπό σου κτᾶσθαι

δέομαί σου = βούλομαί σε ἐγγὺς ἔχειν

οἶομαι = οἶμαι = νομίζω

ἀλλοῖος = διαφέρων, παντοδαπός

– τοὺς ἀνθρώπους ζητῶ, εἶπε τὸ βασιλείδιον. ἀλλὰ τί σημαίνει "τιθασεύειν";

– οἱ ἄνθρωποι -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ- ὄπλα ἔχουσι καὶ θηρεύουσιν, ὃ ὀχληρότατόν ἐστιν! τρέφουσι δὲ καὶ ὀρνίθια, μόνον τοῦτο αὐτοῖς μέλει· ἄρα ὀρνίθια ζητεῖς;

– οὐχί, εἶπε τὸ βασιλείδιον, φίλους ζητῶ· ἀλλὰ τί σημαίνει "τιθασεύειν"; ἤρετο αὖθις.

– τοῦτο ἤδη ἀμνημόνευτόν τί ἐστιν -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· σημαίνει "συνδέσμους ποιεῖν..."

– συνδέσμους ποιεῖν;

– οὕτως ἔχει -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο μοι εἶ ἢ μικρὸς παῖς ὅμοιος ἄλλοις ἑκατοντακισχιλίοις παισίν, οὐδὲν δὲ δέομαί σου· σὺ δὲ οὐδὲν δεῖ ἐμοῦ, σοὶ γὰρ μόνον ἀλώπηξ εἰμὶ ὅμοια ἄλλαις ἑκατοντακισχιλίαις ἀλώπεξιν· ὅμως δέ, ἐὰν τιθασεύης με, τότε δεησόμεθα ἄλλος ἄλλου, σὺ μὲν γὰρ μόνος μοι ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἔσει, ἐγὼ δὲ μόνη σοι ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἔσομαι...

– συνιεὶς ἄρχομαι- εἶπε τὸ βασιλείδιον-· ἀνθεμὶς ὑπάρχει... οἶομαι αὐτήν με τιθασεῦσαι...

– ἴσως -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· ἔξεστιν ἐν τῇ Γῆ ἀλλοῖα ἰδεῖν...

– ἦ, οὐδαμῶς ἐν τῇ Γῆ λέγω, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

ἡ ἀλώπηξ μᾶλλον εἰδέναι βούλεσθαι ἐδόκει.

– ἐν ἄλλῳ πλανητῶ;

θηρευτής, -οῦ = ἄνθρωπος ὃς θη-
ρεύει

ἄμειπτος, -ον = ὃς οὐδὲν κακὸν
ἔχει, ὃν οὐδεὶς μέμφεσθαι δύ-
νεται

δίαιτα = τροπος βίου
ἀμετάβλητος = ὃς οὐ μεταβάλ-
λεται

ἐνοχλέω ↔ χαίρω

φωλεός, -οῦ = τόπος ἐν τῇ ὕλῃ οὗ
τὰ ζῷα οἰκεῖ
πυρικός ἀγρός = ἀγρός ὃς πυρὸν
φέρει

περίλυπος = ὃς λυπηρὸν ποιεῖ

θρίξ, τριχός = ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἔχομεν
μνήσει < μιμνήσκω

– ναί.

– θηρευταὶ ὑπάρχουσιν ἐν ἐκείνῳ τῷ πλανητῷ;

– οὐ ὑπάρχουσιν.

– ὡς ἀξιόλογον τοῦτό ἐστιν! ὀρνίθια δὲ πάρεστιν;

– οὐδαμῶς.

– οὐδὲν ἄμειπτόν ἐστιν, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ στενάζων.

ἔπειτα δὲ πρὸς τὸν ἑαυτῆς νοῦν ἐπανήλθεν·

– ἡ ἐμὴ δίαιτα ἀμετάβλητος ἐστίν· ἐγὼ μὲν ὀρνίθια θηρεύω, οἱ δὲ ἄνθρωποι με θηρεύουσιν· πάντα μὲν τὰ ὀρνίθια ὅμοια ἀλλήλοις ἐστίν, πάντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ὅμοιοι ἀλλήλοις εἰσίν· ἐνοχλῶ οὖν καὶ εἰ ὀλίγον· ἀλλὰ, ἐὰν σὺ τιθασεύης με, ὁ ἐμὸς βίος τοιοῦτος ἔσται ὡσεὶ ὁ ἥλιος αὐτῇ λάμπει· γινώσσομαι τὸν ψόφον βήματων τινῶν τοῖς ἄλλοις διαφορομένων· τὰ μὲν ἄλλα βήματα ἀναγκάζει με κρύπτεσθαι ὑπὸ τὴν γῆν, τὰ δὲ σὰ ἐκκαλεῖ με ἐκ τοῦ φωλεοῦ ὡς μουσική· καὶ δὴ καὶ βλέπε! ὄρᾳς ἐκεῖ τοὺς πυρικοὺς ἀγρούς; ἐγὼ σῖτον οὐκ ἐσθίω, ὁ οὖν πυρός μοι ἄχρηστος ἐστίν· οἱ δὲ πυρικοὶ ἀγροὶ οὐδενός με μιμνήσκουσιν, τοῦτο δὲ περίλυπόν ἐστιν. ἀλλὰ αἱ τρίχες σου χρύσειαι εἰσιν, θαυμαστὸν δὲ ἔσται ὀπόταν τιθασεύης με· ὁ μὲν πυρός, χρύσεος ὢν, μνήσει μέ σου, ἐγὼ δὲ τὸν ψόφον τὸν τοῦ ἀνέμου διὰ τοῦ πυροῦ πνέοντος φιλήσω...

ἡ ἀλώπηξ σιγήσασα τὸ βασιλείδιον πολὺν χρόνον ἐθεώρησεν·

– εἰ σοὶ δοκεῖ... τιθάσευέ με! εἶπεν.

– βουλοίμην ἂν -ἀπεκρίνατο τὸ βασιλείδιον-, ἀλλὰ πολὺ σχολῆς μοι οὐκ ἔστιν, δεῖ με γὰρ φίλους εὐρεῖν καὶ πολλὰ γινώσκειν.

– γινώσκεις εὖ μόνον ἄτινα ἂν τιθασεύης· οἱ ἄνθρωποι οὐκέτι σχολὴν ἄγουσιν ἵνα τι γινώσκωσιν. πάντα ἤδη παρεσκευασμένα παρὰ τῶν ἐμπόρων ἀγοράζουσιν, καπηλείων δὲ οὐκ ὄντων ἐν οἷς ἐξῆ φίλους ὠνεῖσθαι οἱ ἄνθρωποι φίλους οὐκέτι ἔχουσιν· ἐὰν οὖν φίλον βούλη, τιθάσευέ με!

– τί ποιητέον μοί ἐστιν; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

– καρτερεῖν δεῖ -ἀπεκρίνατο ἡ ἀλώπηξ-· πρῶτον μὲν καθήσει ὀλίγω ἀπέχων μου, ἐπὶ τῇ πόρῃ· ἐγὼ μὲν πρὸς σε βλέπομαι μὴ βλέπειν προσποιουμένη, σὺ δὲ οὐδὲν ἐρεῖς, ἡ γὰρ γλῶττα αἰτία ἐστὶν ἀγνωμοσυνῶν, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν ἐξέσται σοι ὀλίγον ἐγγυτέρω καθῆσθαι...

τῇ ἐπιγιγνομένη ἡμέρᾳ ἐπανῆλθε τὸ βασιλείδιον.

– βέλτιον εἶη ἂν εἰ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἦκοις· εἰ μὲν ἦκοις, παραδείγματος ἕνεκα, τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ τῆς ἐσπέρας, ἐκ τῆς τρίτης ἐγὼ ἀρχοίμην ἂν εὐδαίμων εἶναι· ὅσῳ μᾶλλον ὁ χρόνος προβαίνειν ἂν, τοσοῦτω μᾶλλον εὐδαιμονῶν αἰσθήσομαι· τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ ταράξομαι καὶ φροντίσω· εὐρήσω οὕτως ἐπὶ πόσῳ ἢ εὐδαιμονία τιμᾶται· ἐὰν δὲ ἦκης ὅποτε ἂν βούλη, οὐδέποτε εἶσομαι πότε δεῖ με τὴν ψυχὴν παρασκευάζειν... τὰ νόμιμα ἀναγκαῖά ἐστιν.

ἄτινα: ταῦτα ἄ

σχολὴν ἄγω = σχολὴν ἔχω

ἀγοράζω = πρίαμαι, ὠνέομαι
καπηλεῖον = μικρὸς τόπος οὗ
ὠνούμεθα

: τί δεῖ με ποιεῖν

καρτερέω = οὐ καταλείπω, δια-
μένω

ἀγνωμοσύνη = ἀμάρτημα, -ατος

αἰσθάνομαι εὐδαιμονῶν = ὁρῶ
ἔμαντὸν εὐδαίμονα ὄντα
ἐπὶ πόσῳ = ἐπὶ πόσῳ ἀργυρίῳ

εἶσομαι < οἶδα

τὰ νόμιμα = ἡ συνήθεια, τὰ νομι-
ζόμενα

	<p>– τὰ νόμιμα τί ἐστίν; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.</p> <p>– καὶ τοῦτο ἄγαν ἀμνημόνευτόν τί ἐστίν -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-· τοῦτο ἀναγκάζει ἡμέραν τινὰ διάφορον εἶναι ἄλλης ἡμέρας, ὥραν τινὰ διάφορον ἄλλης ὥρας· παραδείγματος ἕνεκα, παρὰ τοῖς θηρευταῖς τόδε τὸ νόμιμον κεῖται· κατὰ Πέμπτην ἡμέραν χορεύουσιν μετὰ τῶν τῆς κώμης κορῶν· αἱ οὖν Πέμπται ἡμέραι κάλλισταί εἰσιν, ἕξεστι δέ μοι μέχρι τοῦ ἀμπελῶνος περιπατεῖν. εἰ οἱ θηρευταὶ ὅποτε βούλονται χορεύοιεν, πᾶσαι μὲν αἱ ἡμέραι ὅμοιαι εἶεν ἄν, σχολὴν δὲ οὐκ ἔχοιμι ἄν ἐγώ.</p> <p>οὕτως τὸ βασιλείδιον τὴν ἀλώπεκα ἐτιθάσευεν· ὅτε δὲ ἡ τῆς ἀποχωρήσεως ἡμέρα ἤδη ἐγγύς ἦν,</p>
διάφορος ↔ ὅμοιος	
ἀμπελών, -ῶνος ὁ = ἄγρος οὗ αἱ ἀμπελοὶ φύονται	<p>– ἃ -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-, κλαύσομαι.</p> <p>– αἴτιος σὺ εἶ -εἶπε τὸ βασιλείδιον-, ἔγωγε μὲν οὐκ ἐβουλόμην σε βλάπτειν, σοὶ δὲ ἔδοξεν ἐμέ σε τιθασεύειν...</p> <p>– εὖ οἶδα, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.</p> <p>– ἀλλὰ κλαύσεσθαι μέλλεις! εἶπε τὸ βασιλείδιον.</p> <p>– εὖ οἶδα, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.</p> <p>– οὕτως οὖν, οὐδὲν τὸ κέρδος!</p>
ἀποχώρησις, -εως < ἀποχωρέω	
κλαύσομαι < κλαίω	<p>– κερδαίνω -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ- τοῦ χρώματος τοῦ πυροῦ ἕνεκα.</p> <p>ἔπειτα δὲ προσέθηκεν·</p> <p>– ἴθι ὀψόμενος τὰς ῥοδωνιάς, αἰσθήσει τὴν σὴν ἀρίστην οὔσαν ἐν τῇ οἰκουμένῃ· ἐπανελεύσει μὲν ὡς χαίρειν με κελεύσων, δωρήσομαι δέ σοι μυστήριόν τι.</p>
κερδαίνω = κέρδος κτάομαι	
ἐπανελεύσει < ἐπανερχομαι	
: ὡς δῶρον δώσω	

ὄψόμενον < ὄραω

τὸ βασιλείδιον ἀπῆλθεν ὡς τὰς ῥοδωνιάς ὄψόμενον.

– οὐδαμῶς ὅμοιοι τῇ ἐμῇ ῥοδωνιᾷ ἐστέ, οὐπω οὐδέν ἐστε -εἶπεν αὐταῖς· οὐδεὶς μὲν ἐτιθάσευσεν ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ ἐτιθασεύσατε οὐδένα· τὸ αὐτὸ ἐστε καὶ ἡ ἐμὴ ἀλώπηξ ἦν· ἀλώπηξ ἦν ἡ οὐδὲν διεφέρετο ἄλλαις ἑκατοντακισχιλίαις· ἐγὼ μὲν φίλην ἐμὴν κατέστησα αὐτήν, νῦν δὲ ἔξοχος ἐστι μόνη ἐν τῇ οἰκουμένῃ.

ἔξοχος = διάφορος πάντων, ἄριστος

ἐνοχλέω = ὀργίζω

αἱ ῥοδωνιαὶ ἐνωχλοῦντο.

κένος ↔ πλήρης

– κάλλισται μὲν ἐστε, κενὰ δέ -εἶπεν ἔτι· οὐδεὶς ὑπὲρ ὑμῶν ἀποθνήσκοι ἄν. ὁ δεῖνα λέγοι ἄν ὅτι ἡ ἐμὴ ῥοδωνιά ὅμοια ὑμῖν ἐστίν, ἡ δὲ ἑαυτῇ οἶδεν ἀξιοτέρα οὕσα πασῶν ὑμῶν, διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐγὼ ὕδωρ ἔδωκα, διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐγὼ τῇ σφαίρᾳ ἐσκέπασα, διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐγὼ παραπετάσματι ἐφύλαξα, διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐγὼ ἀπέκτεινα τὰς κάμπας (πλὴν δυοῖν ἢ τριῶν ἄς ταῖς ψυχαῖς κατέλιπον), διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐγὼ ἤκουσα ὀδυρομένης ἢ ἀλαζονευομένης ἢ καὶ ἐνίοτε σιγώσης. διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐμὴ ῥοδωνιά.

σκεπάζω = φυλάττω

πλὴν = ἔκτος

ἀλαζονεύομαι = καυχάομαι, νομίζω ἄριστος εἶναι

ἐπανῆλθε δὲ πρὸς τὴν ἀλώπεκα.

– ἔρρωσο, εἶπεν.

– ἔρρωσο -εἶπεν ἡ ἀλώπηξ-. τόδε ἐστὶ τὸ μυστήριον, ἀπλούστατον ὄν· τῇ ψυχῇ μόνη δυνάμεθα ἀκριβῶς ἰδεῖν, τὸ γὰρ κυριώτατον ἀφανὲς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστίν.

κύριος: πρῶτος, ἄρχων

ἀφανής, -ές = ὄν ἰδεῖν οὐ δυνάμεθα

– τὸ κυριώτατον ἀφανὲς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστίν, πάλιν ἑαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἴη.

ἐπιλελησμένοι < ἐπιλανθάνομαι
(↔ μέμνημαι)
ὕπευθυνος αὐτῷ εἰμι: τὴν αἰτίαν
ἔχω οὕτινος ἂν πάσχη

– ὁ χρόνος ᾧ σὺ πρὸς τὴν σὴν ῥοδωνιὰν ἐχρήσω, τοῦτό ἐστι ὃ αὐτὴν πολλοῦ ἀξίαν ποιεῖ.

– ὁ χρόνος ᾧ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμὴν ῥοδωνιὰν ἐχρησάμην... πάλιν ἑαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἶη.

– οἱ μὲν ἄνθρωποι τούτων τῶν ἀληθῶν ἐπιλελησμένοι εἰσὶν -εἶπεν ἢ ἀλώπηξ-, δεῖ δέ σε τούτων μὴ ἐπιλανθάνεσθαι. ὑπεύθυνος εἶ εἰσαεὶ οἷς ἐτιθάσευσας. ὑπεύθυνος εἶ τῇ σῇ ῥοδωνιᾷ.

– ὑπεύθυνός εἰμι τῇ ἐμῇ ῥοδωνιᾷ... πάλιν ἑαυτῷ εἶπε τὸ βασιλείδιον ἵνα μεμνημένον εἶη.

ἐρωτήματά τινα

1- τί ζῶον ἀφίκετο;

2- διὰ τί οὐκ ἐξῆν τῷ ζῴῳ μετὰ τοῦ βασιλείδιου παίξειν;

3- τί τὸ ζῶον ἤτησε τὸ βασιλείδιον;

4- τί ἤρετο τὸ ζῶον περὶ τοῦ πλανητοῦ ἐν ᾧ τὸ βασιλείδιον οἰκεῖ;

5- τί ποιοῦσιν οἱ θηρευταὶ κατὰ Πέμπτην ἡμέραν;

XXII

– χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

στάθμαρχος = ἄνθρωπος ὅς τοῦ
σταθμοῦ ἄρχει (σταθμός = τόπος
οὗ οἱ πορευόμενοι παύονται)

– χαῖρε, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

– τί ἐνθάδε ποιεῖς; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

ἐπιβάτης, -ου = ἄνθρωπος ὃς πο-
ρεύεται ὀχήματι ἢ νηὶ χρώμενος
ἀποστέλλω = ἀποπέμπω
σιδηρόδρομον = σύστημα ἀγωγῆς ὃ
ἐπὶ σιδηρᾶς ὁδοῦ τρέχει

φωταυγής, -ές = φῶς ἔχων

σειώ = καρτερῶς κινέω

ἐπείγομαι = ταχέως πορεύομαι,
ταχέως βαίνω

ὁδηγός, -οῦ = ὁ τοῦ σιδηροδρόμου
ἄρχων

εἰς τὸ ἐναντίον ↔ εἰς τὸν αὐτὸν
τόπον

μεταλλαγή = μεταβολή

ἡδομαι = εὐδαίμων εἰμί

ῥαλος, -ου ἢ = ὃ ἐν ταῖς θυρίσι
ἔχομεν, διὰ δὲ αὐτοῦ ὄραν
δυνάμεθα

θλίβω = πιέζω

– τοὺς μὲν ἐπιβάτας κατὰ χιλίους αἰροῦμαι -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-.
ἀποστέλλω δὲ τὰ σιδηρόδρομα ἃ φέρει αὐτούς, εἴτε ἐπὶ δεξιάν,
εἴτε ἐπὶ ἀριστεράν.

ταχὺ δὲ φωταυγῆς σιδηρόδρομον, θορυβοῦν ὡς βροντή, τὸ τοῦ
σταθμάρχου οἰκημάτιον ἔσεισεν.

– μάλα ἐπείγονται -εἶπε τὸ βασιλείδιον-. τί ζητοῦσιν;

– οὐδὲ ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς τοῦτο οἶδεν, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ἐθορύβησε δὲ εἰς τὸ ἐναντίον δεύτερον ταχὺ φωταυγῆς σιδηρό-
δρομον.

– αὐθις ἐπανέρχονται; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– οὐχ οἱ αὐτοὶ εἰσιν -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-· τοῦτο δὴ μεταλλαγή
ἐστίν.

– οὐχ ἡδοντο ὅπου ἦσαν;

– οὐδέποτε ἡδει ὅπου εἶ, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ὁ δὲ θόρυβος τρίτου ταχέως φωταυγοῦς σιδηροδρόμου ἐβρόντησεν.

– ἄρα διώκουσι τοὺς πρώτους ἐπιβάτας; ἤρετο τὸ βασιλείδιον.

– οὐδὲν οὐδαμῶς διώκουσιν -εἶπεν ὁ στάθμαρχος-· ἐκεῖ δὲ ἔνδον
καθεύδουσιν, ἢ χασμῶνται. μόνοι οἱ παῖδες τὴν ῥίνα ἐπὶ τὴν ῥαλον
θλίβουσιν.

ράκος, -ους = κακὸν ὕφασμα

- μόνοι οἱ παῖδες ἴσασιν ὅ τι ζητοῦσιν -εἶπε τὸ βασιλείδιον-· σχολάζουσι κόρη ῥάκεσι πεποιημένη ἢ αὐτοῖς πλείστου ἀξία γίγνεται, ἐὰν δέ τις αὐτὴν ἀπ' αὐτῶν ἀφαιρῇ κλαίουσιν...
- εὐδαιμονοῦσιν, εἶπεν ὁ στάθμαρχος.

ἔρωτήματά τινα·

- 1/ τίτι συνέτυχεν τὸ βασιλείδιον;
- 2/ τί ἐποίει οὗτος ὁ ἄνθρωπος;
- 3/ τί ἐξαίφνης ἐφάνη;
- 4/ τί ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου;

XXIII

κάπηλος = ἄνθρωπος οὗ τὸ ἔργον
πωλεῖν ἐστίν

τροχίσκος, -ου = μικρότατον χρη-
μα ὃ ἐσθίομεν ὁπότεν νοσῶμεν
τραπέτων < τρέπω

φειδωλία, -ας ↔ δαπάνη, -ης

φείδομαι ↔ δαπανᾶω

- χαῖρε, εἶπε τὸ βασιλείδιον.

- χαῖρε, εἶπεν ὁ κάπηλος.

κάπηλος ἦν τροχίσκων ἐπὶ τὸ βέλτιστον τραπέτων οἱ τὴν δίψαν κατασβεννύασιν· ἐὰν ἓνα καθ' ἑβδομάδα ἐσθίης, οὐκέτι διψᾷς.

- διὰ τί τοῦτο πωλεῖς; εἶπε τὸ βασιλείδιον.

- τοῦτο πολλοῦ χρόνου φειδωλία τυγχάνει ὄν -εἶπεν ὁ κάπηλος-. οἱ ἔμπειροι τοῦτο ἀκριβῶς ἠρίθμησαν, πενήκοντα δὲ τριῶν λεπτῶν καθ' ἑβδομάδα φείδει.

– τί δὲ ποιεῖς τούτοις τοῖς πενήκοντα τρισὶ λεπτοῖς;

– ὅ τι ἂν βούλῃ.

"κατ' ἐμέ," εἶπεν ἑαυτῷ τὸ βασιλείδιον, "εἰ ἔχομι πενήκοντα τρία λεπτὰ ἀναλίσκειν, βαίνομι ἂν ἥσυχος πρὸς κρήνην τινά..."

ἀναλίσκω τοῦτο = τοῦτο χρῶμαι
ὅπως ἂν βούλωμαι

ἐρωτήματά τινα·

1/ τίτι συνέτυχε τὸ βασιλείδιον;

2/ τί ἐπώλει οὗτος ὁ ἄνθρωπος;

3/ πῶς οἱ ἄνθρωποι χρόνον φείδονται;

XXIV

ἤδη τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἦν ἐγὼ τὸ δυστύχημα παθών, ἀκούων δὲ τὸν μῦθον τὸν τοῦ καπήλου τὸ ὕδωρ ἐξέπιον ὃ εἶχον, τὴν τελευταίαν σταγόνα.

σταγών, -όνος = μικρότατον
μέρος ὕδατος

– ἄ, οἱ σοὶ μῦθοι κάλλιστοὶ εἰσιν, τὸ δὲ ἐμὸν ἀερόσκαφος οὕτω ἐπεσκεύασα, οὐδὲ ἔχω ὅ τι ἂν πίνω, εὐδαίμων ἂν εἴη εἰ ἔχομι ἐλθεῖν ἥσυχος πρὸς κρήνην τινά.

ἐπισκευάζω = ὀρθῶς σκευάζω

– ἢ ἐμὴ φίλη, ἢ ἀλώπηξ, εἶπέ μοι...

– οὐ περὶ τῆς ἀλώπεκος ἐστὶ ὁ λόγος, ᾧ παῖ·

– διὰ τί;

– διότι τῆς δίψης ἔνεκα ἀποθανούμεθα...

	τὸ ἐμὸν λογικὸν νόημα οὐ συνῆκεν, ἀπεκρίνατο δέ·
σχεῖν: τὸ πρότερον	– ἀγαθὸν ἐστὶν φίλον σχεῖν, καὶ εἰ ἀποθανούμεθα· χαίρω ἀλώπεκα ὡς φίλην σχών.
κρίνω: αἰσθάνομαι, ὁρῶ	"τὸν κίνδυνον οὐ κρίνει," εἶπον ἐμαυτῶ, "οὐδέποτε οὔτε πεινᾷ οὔτε διψᾷ· ὀλίγον ἡλίου ἰκανὸν ἐστὶν αὐτῶ..." οὗτος δὲ πρὸς ἐμὲ θεασάμενος τῷ ἐμῷ νοήματι ἀπεκρίνατο·
φρέαρ, -ατος τό = μέγα ὄρυγμα ἐν ᾗ ἔξεστιν ὕδωρ εὐρεῖν	– διψῶ καὶ ἐγώ... ζητῶμεν φρέαρ...
σχηματίζω = σημεῖον τῇ χειρὶ ποιῶ ἡνίκα ἄν = ὁπότεν ἄπειρος, -ος, -ον = ἄνευ τέλους	ἐσχημάτισα κάματον δεικνύς, ἄλογον γάρ ἐστι φρέαρ ζητεῖν ἥνικ' ἄν τύχης ἐν ἀπείρῳ ἡρεμία ὦν· ὅμως δὲ ὠρμησάμεθα. ἡμῶν ἤδη δύο ὥρας σιγῇ διαβάντων, ἡ νύξ ἐγένετο καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον· ἐγὼ αὐτοὺς εἶδον ὡς κατ' ὄναρ, διὰ γὰρ τὸ διψᾶν ὀλίγον ἐπύρεττον. οἱ τοῦ βασιλείδου λόγοι ἔνδον τῆς ἐμῆς μνήμης ἐχόρευον. – καὶ σὺ διψᾷς; ἠρόμην αὐτόν. ὁ δὲ ἐμοὶ ἐρωτῶντι οὐκ ἀπεκρίνατο, μόνον δὲ εἶπεν· – τὸ ὕδωρ ἴσως ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ τῇ ψυχῇ...
ὄναρ, ὄνειρατος τό = ὄνειρος, -ου	
πυρέττω = θερμὸν τὸ σῶμα ἔχω διὰ τὸ νοσεῖν	
συνεῖς < συνίημι	καίπερ τοὺς λόγους αὐτοῦ οὐ συνεῖς, ἐσίγησα... εὗ ἤδη ὅτι ἀναγκαῖον εἶη αὐτὸν μὴ ἐρωτᾶν. τὸ βασιλείδιον ἔκαμμεν, ἐκαθίσαστο οὖν· ἐγὼ δὲ πλησίον αὐτοῦ ἐκαθισάμην· ὀλίγον χρόνον σιγήσας, τέλος μοι εἶπεν· – οἱ ἀστέρες καλοὶ εἰσιν, ἀνθεμίδος ἔνεκα ἦν οὐδεὶς ὁρᾷ...

πτυχή, -ῆς < πτύσσω (διπλοῦν ποιῶ)

– ἀληθῆ λέγεις, ἀπεκρινάμην, τὰς δὲ πτυχὰς σιγῆ ἔθεώρουν τὰς τῆς ψάμμου ὑπὸ τῆς σελήνης.

– ἡ ἡρεμία καλή ἐστίν, προσέθηκεν οὗτος.

θίς, θινός = σωρός ψάμμου
σὺ καθίζει

ἀληθὲς τοῦτο ἦν· ἐγὼ τὴν ἡρεμίαν ἀεὶ ἐφίλουν· ἐπὶ θινὸς καθίζει, οὐδὲν ὄραξ, οὐδὲν ἀκούεις· ὅμως δὲ περιλάμπει τι διὰ σιγῆς.

– ὁ τὴν ἡρεμίαν καλλύνει -εἶπε τὸ βασιλείδιον- τόδε ἐστίν, ὅτι πού φρέαρ καλύπτει...

καλύπτω τι = κρυπτόν τι ἔχω

ἀστραπή, -ῆς = τὸ φῶς ὃ αἰ νεφέ-
λαι ἰᾶσιν

ἐθαύμασα ἐξαίφνης ταύτην τὴν ἐν τῇ ψάμμῳ κρυφαίαν ἀστραπὴν συνείς· παῖς γὰρ ὢν, ὄκουν ἐν ἀρχαία οἰκία, ἐλέγετο δὲ κατὰ τὸν μῦθον ὅτι ἐν αὐτῇ ἔκειτο κρυπτός θησαυρός· δῆλόν ἐστιν ὅτι οὐδεὶς ἔσχεν οὐδέποτε ἐξευρεῖν, οὐδὲ ἴσως ἐζήτησεν, ἀλλὰ ὁ θησαυρὸς πάσῃ τῇ οἰκίᾳ ἐπῆδεν. ἡ ἐμὴ οἰκία ἔκρυπτε θησαυρὸν ἐν τῷ τῆς ψυχῆς βάθει...

– ναί -εἶπον τῷ βασιλείδιῳ· εἶτε περὶ τῆς οἰκίας ἐστὶ ὁ λόγος εἶτε περὶ τῶν ἀστέρων εἶτε περὶ τῆς ἡρεμίας, ὃ αὐτὰ καλλύνει ἀόρατόν ἐστιν.

– ἐμοὶ ἀρέσκει -ἔφη- ὅτι τῇ ἐμῇ ἀλώπεκι ὁμολογεῖς.

ἐπάδω τοῦτο = τοῦτο θαυμαστόν
ἐπῶδῃ ποιῶ
βάθος, -ους = τὸ βαθύτατον μέρος

καλλύνω = καλὸν ποιῶ

εὐθραυστος, -ον = ὃν ῥαδίως
θραύειν (= ῥηγνύναι) δυνάμεθα

τὸ βασιλείδιον εἰς ὕπνον πίπτον τοῖς βραχίοσιν ἐδεξάμην καὶ αὐθις ὠρμήθην. ἐταραττόμην δὴ· ἐνόμιζον φέρειν εὐθραυστον θησαυρόν· ἐνόμιζον οὐδὲν εἶναι ἐν τῇ Γῆ εὐθραυστότερον. τῆς δὲ σελήνης φωταγωγούσης, ἔβλεπον μὲν πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὄχρον μέτωπον, ἐκείνους δὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, τὰς δὲ τρίχας

ὄχρος = ἄνευ χρώματος

φλοιός, -οῦ = τὸ ἔξω μέρος

χειλος, -ους = ὁ τοῦ στόματος ὄρος
 μειδίαμα < μειδιάω
 ὑποτυπώ = χαλεπῶς δείκνυμι
 ἀνεγείρω σε = ἀρέσκω σοι

φλόξ, -ογός = ὁ τὸ πῦρ δείκνυσιν

ἐξαιφνίδιος = ὅς ἐξαιφνης ἀφικ-
 νεῖται

τῷ ἀνέμῳ κεκινημένας, ἔλεγον δὲ ἑμαυτῷ· "τοῦτο ὁ ὄρῳ μόνον
 φλοιός ἐστίν, ὃ γὰρ ἀξιολογώτατον, τοῦτο ἀόρατόν ἐστιν..."

τῶν διανεωγμένων αὐτοῦ χειλῶν μικρὸν μειδίαμα ὑποτυπωσάντων,
 εἶπον ἔτι ἑμαυτῷ· "ὃ μάλιστα με ἀνεγείρει τούτου τοῦ καθεύ-
 δοντος βασιλείδιου τόδε ἐστίν, ἢ πίστις ἀνθεμίδι τινί, ἢ ἰδέα
 ῥοδωνιᾶς τινος ἢ ἐν αὐτῷ καὶ καθεύδοντι ὡς φλόξ λαμπάδος
 λάμπει..."

ἡσθόμην δὲ αὐτὸν ἔτι εὐθραυστότερον ὄντα. δεῖ τὰς λαμπάδας εὖ
 φυλάττειν, ὃ γὰρ ἐξαιφνίδιος ἄνεμος δύναται αὐτὰς σβεννύναι...
 οὕτω δὲ διαβαίνων τὸ φρέαρ ἡῦρον τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος.

ἐρωτήματα τινα·

- 1/ διὰ τί ὁ κυβερνήτης οὕτω ἐφρόντιζεν;
- 2/ τίς κίνδυνος ἔκειτο;
- 3/ τί ἐβούλοντο εὐρεῖν;
- 4/ πότε τὸ φρέαρ ἡῦρον;

XXV

– οἱ ἄνθρωποι -εἶπε τὸ βασιλείδιον- εἰσβαίνουσιν εἰς τὰ ταχέα
 σιδηροδρόμα οὐκ εἰδότες ὃ τι ζητοῦσιν· τότε δὲ ταραττονταί τε καὶ
 κυλινδῶ = κύκλω συνεχῶς τρέπω κυλινδοῦνται...

προσέθηκε δέ·

– οὐκ ἄξιόν ἐστιν...

τὸ φρέαρ ὃ ἠύρομεν οὐδὲν ὅμοιον ἦν τοῖς ἐν τῇ Σαχάρα φρέασιν· τὰ ἐν τῇ Σαχάρα φρέατα ἀπλᾶ ὀρύγματά ἐστιν ἐν τῇ ψάμμῳ ὀρωρυγμένα, ἐκεῖνο δὲ ὅμοιον ἦν φρέατι κώμης τινός, ἀλλὰ οὐδεμιᾶς κώμης ἐκεῖ κειμένης ἐγὼ ὄνειροπολεῖν ἐνόμιζον.

– ἄλογόν ἐστιν -ἦν δ' ἐγὼ τῷ βασιλείδι-· πάντα ἔτοιμά ἐστιν, ἢ τε τροχιλία καὶ ὁ κάδος καὶ ὁ κάλως...

ὁ δὲ γελάσας τοῦ κάλω ἤψατο καὶ τὴν τροχιλίαν ἐκύλισεν, ἢ δὲ ἐστέναξεν ὡς στενάζει ἀρχαία τις μηχανὴ ἧς τὸ ἔργον ὀπόθεν οἱ ἄνεμοι πνέουσι σημαίνειν ἐστὶν εἰ ὁ ἄνεμος πολὺν χρόνον ἐκάθευδεν.

– ἄρα ἀκούεις; -εἶπε τὸ βασιλείδιον-· ἡμεῖς μὲν τὸ φρέαρ ἠγείραμεν, τὸ δὲ αἰίδει.

ἐγὼ οὐκ ἠθελον αὐτὸν πονεῖν εἰ καὶ ὀλίγον·

– ἔα με τοῦτο ποιεῖν, τοῦτο ἄγαν βαρὺ σοί ἐστιν.

ὀρωρυγμένα < ὀρύττω

ὄνειροπολέω = ὄνειρον ὀρῶ

τροχιλία, -ας = μικρὸς τροχός
 κάδος, -ου = ᾧ χρώμεθα ἵνα ὕδωρ
 λάβωμεν
 κάλως, -ω = ᾧ χρώμεθα ἵνα τὸν
 κάδον ἄνω ἔλκωμεν

οὖς, ὠτός = μέρος τοῦ σώματος ᾧ ἀκούομεν

βραδέως τὸν κάδον ἀνεῖλον μέχρι πρὸς τὸ τοῦ φρέατος χειλός, ἐκεῖ δὲ ἀσφαλῶς κατέστησα· ἐν μὲν τοῖς ἔμοις ὡς ἔμενεν ἔτι ἢ τῆς τροχιλίας ᾧδῆ καὶ τὸν ἥλιον τρέμοντα ἐώρων ἐν τῷ ἔτι τρέμοντι ὕδατι.

– τούτου τοῦ ὕδατος διψῶ -ἦ δ' ὅς-· δός μοι πίνειν.

πορεία, -ας < πορεύομαι

ἐγὼ δὲ συνῆκα ὅ τι ζητήσοι· ἀνῆρα οὖν τὸν κάδον μέχρι τῶν χειλῶν αὐτοῦ· τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείσας ἔπιεν, τοῦτο δὲ ἡδὺ ἦν ὡς ἐορτή· τοῦτο τὸ ὕδωρ πλεῖον ἦν ἢ σῖτος· ἐγένετο ἐκ μὲν τῆς ὑπὸ τῶν ἀστέρων πορείας, ἐκ δὲ τῆς ᾧδῆς τῆς τροχιλίας, ἐκ δὲ τοῦ πόνου τῶν ἐμῶν χειρῶν. ἀγαθὸν ἦν τῇ ψυχῇ, ὡς δῶρόν τι. ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οἱ μικροὶ ἐπὶ τοῦ τῶν Γενεθλίων δένδρου λύχνοι καὶ ἢ τῆς λειτουργίας μουσικῆ τῇ μέσῃ νυκτὶ καὶ τὰ ἡδέα μειδιάματα αὐγὴν ἐδίδουν τῷ δώρῳ ὃ ἐδεχόμην.

ἡ λειτουργία, -ας = τὰ ἱερά

φυτεύω = τὸ σπέρμα ἐν τῇ γῆ εἰσθεῖναι

– οἱ ἄνθρωποι οἱ παρά σοι -εἶπε τὸ βασιλεῖδιον- φυτεύουσι μὲν πεντακισχιλίας ῥοδωνιάς ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ... οὐδὲ εὐρίσκουσιν ὅ τι ζητοῦσιν...

– οὐχ εὐρίσκουσιν, ἀπεκρινάμην.

– ὅμως δὲ ἔξεστιν ὃ ζητοῦσιν εὐρεῖν ἐν μόνῃ ῥοδωνιᾷ ἢ ἐν ὀλίγῳ ὕδατος...

– ἀληθῆ λέγεις.

τὸ δὲ βασιλεῖδιον προσέθηκεν·

τυφλόομαι = τοφλὸς γίγνομαι

– ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοῦνται· δεῖ οὖν τῇ ψυχῇ ζητεῖν.

ἐπεπώκειν < πίνω

ἐγὼ ἐπεπώκειν· εὖ εἶχον· ἡ ψάμμος, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, τὸ χρῶμα ἔχει τοῦ μέλιτος. ἐγὼ ἔχαιρον τούτῳ τῷ μέλιτος χρώματι. διὰ τί ἀνάγκη ἦν με δυσθυμεῖν...

– δεῖ σε τὴν ὑπόσχεσιν ἀποτελεῖν, εἶπέ μοι τὸ βασιλείδιον εὐμενῶς, αὐθις ἐγγύς μου καθήμενος.

– τίνα ὑπόσχεσιν;

– ἤδη οἶσθα... κημὸν τῷ ἐμῷ ἀμνῶ... ὑπεύθυνός εἰμι ταύτης τῆς ἀνθεμίδος!

ἐκ τοῦ κόλπου ἐξέλαβον τὰ ἐμὰ διαγράμματα· τὸ δὲ βασιλείδιον, ταῦτα ἰδόν, ἐγέλασε καὶ εἶπεν·

ράφανος, -ου ἢ = φυτὸν ὃ ἐσθίομεν
ἔοικα = ὁμοίός εἰμι

– οἱ σοὶ βαοβάβοι ὀλίγον τοῖς ράφάνοις ἐοίκασιν...

– ὦ!

ἔγωγε ἐμεγαλοφρόνουν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς βαοβάβοις!

– ἡ σὴ ἀλώπηξ... τὰ ὦτα αὐτῆς... ὀλίγον ἔοικε κέρασιν... ἄγαν δὲ μακρὰ ἐστίν.

αὐθις δὲ ἐγέλασεν.

ἤδη < οἶδα

– ἄδικος εἶ, ὦ παῖ, ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἄλλο διαγράφειν ἤδη ἢ κεκλεισμένους τε καὶ ἀνεωγμένους βόα ὄφεις.

– ἄ, καλῶς ἔξει -ἦ δ' ὅς-, οἱ γὰρ παῖδες συνιᾶσιν.

κημὸν οὖν διαγράψας αὐτῷ ἔδωκα μάλα λυπούμενος.

– ἐννοίας ἔχεις ἄς ἐγὼ ἀγνοῶ...

ἀλλὰ οὐκ ἀπεκρίνατο· εἶπε δέ μοι·

πτῶσις, -εως < πίπτω

– ἄρ' οἴσθα, ἢ ἐμὴ πτῶσις ἐπὶ τὴν Γῆν... αὐριον ἤδη τὸ πρῶτον ἔτος ἔσται...

ἔπειτα δέ, ὀλίγον χρόνον σιγήσας, εἶπεν·

– ἐγγυτάτω τούτου τοῦ τόπου κατέπεσον...

ἐρυθρία = ἐρυθρὸς γίνομαι

ἠρυθρίασε δέ.

αὐθις δέ, οὐκ εἰδὼς διὰ ὅ τι, ἀλόγου λύπης ἠσθόμην· ὅμως δὲ ἐρώτημα πρὸς τὸν νοῦν προσῆλθεν·

– τότε δὲ οὐ κατὰ τύχην σὺ περιεπάτεις ἔνθα καὶ ἔνθα τῇ ἡμέρᾳ ἣ σε ἔγνων, ἤδη τὴν ὀγδόην ἡμέραν, μόνος ὢν, χίλια μίλια ἀπὸν πασῶν τῶν οἰκουμένων χωρῶν; ἴσως ἐπανήμισθα πρὸς τὸν τόπον εἰς ὃν κατέπεσες;

ὀκνέω = οὐ παντελῶς οἶδα ὅ τι δεῖ ποιεῖν

ἐνιαύσιος, -α, -ον = ὅς ἐνιαυτὸν διαμένει

διάστημα, -ατος = μέρος χρόνου

τὸ μὲν βασιλείδιον αὐθις ἠρυθρίασεν, ἐγὼ δὲ ὀκνῶν προσέθηκα·

– ἴσως τοῦ ἐνιαυσίου διαστήματος ἔνεκα;

τὸ δὲ βασιλείδιον αὐθις ἠρυθρίασεν· οὐδέποτε μὲν τὰ ἐρωτήματα ἀπεκρίνετο, ὅτε δὲ ἐρυθριῶη τοῦτο "ναὶ" ἐσήμαινεν, εὔ οἶδα ὅτι.

– ἃ -εἶπον αὐτῶ-, φοβοῦμαι...

ὁ δὲ ἀπεκρίνατό μοι·

– δεῖ σε νῦν ἐργάζεσθαι, δεῖ σε πρὸς τὴν σὴν μηχανὴν ἰέναι· ἐγὼ περιμένω σε ἐνθάδε. ἐπάνιθι αὐριον τῆς ἐσπέρας...

ἀναθαρρέω ↔ φοβέομαι

ἐγὼ δὲ οὐκ ἀνεθάρρουν, τῆς γὰρ ἀλώπεκος ἐμεμνήμην· κινδυνεύεις ὀλίγον κλαίειν, ἐάν τινα ἐᾷς σε τιθασεύειν...

ἑρωτήματά τινα·

- 1/ ποῖά εἰσι τὰ ἐν τῇ ἐρημίᾳ φρέατα;
- 2/ τί ἔδωκεν ὁ κυβερνήτης τῷ βασιλείδῳ;
- 3/ τί ἐώρα ὁ κυβερνήτης παῖς ὧν;
- 4/ διὰ τί τὸ βασιλείδιον ἐγέλασεν;
- 5/ πότε κατέπεσε τὸ βασιλείδιον πρὸς τὴν γῆν;

XXVI

τὰ ἐρείπια: ὁ, πόλεως διαφθαρεί-
σης, μένει
ἐπιτήδευμα = ἔργον

κρεμάννυμι: ἡ λαμπὰς ἀπὸ τῆς ὀρο-
φῆς κρεμμάννυται

ἀντεῖπεν: ἀπεκρίνατο

ἶχνος, -ους = σημεῖον ὃ τοῖς ποσὶ
ποιοῦμεν βαίνοντες

πλησίον τοῦ φρέατος ἦν τὰ ἐρείπια ἀρχαίου λιθίνου τείχους. ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐπανελθὼν τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἐσπέρας, πόρρωθεν εἶδον τὸ ἐμὸν βασιλείδιον ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καθήμενον, τῶν σκελῶν κρεμαννυμένων. ἤκουσα δὲ αὐτὸν διαλεγόμενον·
– ἄρα οὐ μέμνησαι; -εἶπεν-· ἐνθάδε οὐδαμῶς ἐστίν!

ἄλλη τις φωνὴ ἀπεκρίνατο, δῆλον ὅτι, διότι οὗτος ἀντεῖπεν·
– ναί! ναί! ἡ μὲν ἡμέρα αὕτη ἐστίν, ὁ δὲ τόπος οὐχ οὗτος.

ἐγὼ ἔτι μᾶλλον τῷ τείχει προσῆλθον· οὔτε ἐώρων οὐδένα οὔτε ἤκουον, καίτοι τὸ βασιλείδιον αὐθις ἀντεῖπεν·

– δῆλον ὅτι· ὄψει ὅπου ἄρχεσθαι τὸ ἐμὸν ἶχνος ἐν τῇ ψάμμῳ· δεῖ δέ σε οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ με μένειν· ἐκεῖ παρέσομαι ταύτῃ τῇ νυκτί.

ἐγὼ, καίπερ μόνον εἴκοσι μέτρα ἀπέχων, οὐδὲν ἐώρων.

ἰόν = φάρμακον ὃ ἀποκτείνει

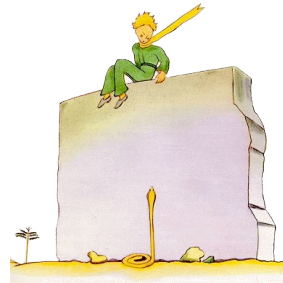
μακράν = πολὺν χρόνον

τὸ βασιλεῖδιον, ὀλίγον χρόνον σιγῆσαν, εἶπεν ἔτι·

– ἄρα ἀγαθὸν ἰὸν ἔχεις; ἀκριβῶς ἐπίστασαι ὅτι οὐ ποιήσεις με μακράν πάσχειν;

ἐπαυσάμην βαίνων, μέγιστα λυπούμενος, οὐπω δὲ οὐδὲν συνίην.

– νῦν ἄπιθι, εἶπεν οὗτος... καταβαίνειν βούλομαι.

βάσις, -εως = τὸ κάτω μέρος

ἀνορθόω = εἰς τὸ ἄνω τείνομαι

μικρολεπτόν: ἐν λεπτὸν ἔχει ἐξήκοντα μικρολεπτά

πιστόλιον: ὄπλον

ἐξελκύω = ἐκλαμβάνω

ἀπο-ρρέω

ὑπ-εισ-έρχομαι

τῷ δέχεσθαι

τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν τοῦ τείχους βάσιν κατέβαλον, ἐπήδησα δέ! ἐκεῖ ἦν, πρὸς τὸ βασιλεῖδιον ἀνορθούμενος, ξανθὸς ὄφις τοιούτων οἷοι τριάκοντα μικρολεπτῶν σε ἀποκτείνουσιν. πειρώμενος τὸ πιστόλιον ἐκ τοῦ ἐμοῦ κόλπου ἐξελκύσαι, θᾶπτον ἐβάδιζον· ὅμως δε, ψόφον ἀπ' ἐμοῦ ἀφικνούμενον ἀκούσας, ὁ ὄφις ἠδέως διὰ τῆς ψάμμου ἀπέρρευσε, ὡς κρήνη τις ἢ ἀποθνήσκει, ὑπείσηλθε δὲ διὰ τῶν πέτρων οὐδαμῶς τε σπεύδων καὶ μεταλλικὸν ψόφον ποιούμενος.

πρὸς τὸ τεῖχος ἀφικόμην εἰς καιρὸν ὅπως τὸ ἐμὸν εὐηθες βασιλεῖδιον τοῖς βραχίοσι δεξαίμην, λευκὸν ὡς τὴν χιόνα ὄν.

– τί ἐστὶ τοῦτο τὸ θαῦμα! νῦν τοῖς ὄφισι διαλέγει!

αἰώνιος, -α, -ον = ὅς εἰσαεὶ μένει
κρόταφος = μέρος τῆς κεφαλῆς
βρέχω τοῦτο = ὕδωρ χέω ἐπὶ τοῦτο

τὴν αἰώνιον χρυσοῦν ταινίαν διέλυσα· τοὺς κροτάφους βρέξας,
ἐποίησα αὐτὸν πίνειν· νῦν δὲ οὐκ ἐτόλμων οὐδὲν ἐρωτᾶν· ὁ δέ,
σεμνῶς με θεωρῶν, τοὺς βραχίονας τῷ ἀυχένι περιέβαλεν.
ἡσθόμην τῆς καρδίας αὐτοῦ παλλομένης ὡς ἡ καρδία ὄρνιθος ὅστις
ὄπλω τρωθεὶς ἀποθνήσκει. εἶπε δέ μοι·

τρωθεὶς < τιτρώσκω

– χαίρω ὅτι ἡῦρες οὗ ἢ σὴ μηχανὴ ἔδειτο· ἐξέσται σοι οἴκαδε
ἐπανέλθειν...

– πῶς τοῦτο γινώσκεις;

παρ' ἐλπίδα τοῦτο ἐγένετο = ἐγὼ
οὐκ ἤλπιζον τοῦτο γενήσεσθαι

ἐγὼ ἀφικόμενος ἔτυχον ὡς αὐτῷ ἐρῶν ὅτι, παρ' ἐλπίδα, τὸ ἐπι-
τήδευμα τελευτήσαιμι.

τὸ ἐμὸν ἐρώτημα οὐκ ἀπεκρίνατο, ὅμως δὲ προσέθηκεν·

– καὶ ἐγὼ τήμερον οἴκαδε ἐπανερχομαι...

ἔπειτα δέ, σκυθρωπῶς·

– πολλῷ μᾶλλον ἀπέχει... πολλῷ χαλεπώτερόν ἐστιν...

περιπτύσσω = τοῖς βραχίοσι
κύκλω λαμβάνω
πρὸς κάθετον = εὐθὺς κάτω

ἡσθόμην τι παράδοξον γινόμενον· τοῖς βραχίοσι τὸ βασιλείδιον
περιέπτυσσα ὡσεὶ παῖδα ὄν, ὁ δὲ ἔδοξέ μοι, οὐδὲν ποιεῖν δυναμένῳ
ἵνα κατέχοι, καταπίπτειν πρὸς κάθετον εἰς τὸ βάθος.

σεμνῶς προσέβλεπεν, τῶν ὀφθαλμῶν πόρρω ἀποπλανουμένων.

– ἔχω τὸν σὸν ἀμνόν, ἔχω καὶ τὴν θήκην τῷ ἀμνῷ, ἔχω δὲ καὶ τὸν
κημόν...

σκυθρωπῶς δὲ ἐμειδίασεν.

ἀνα-θερμαίνω

μακρὸν χρόνον μείνας, ἡσθόμην αὐτοῦ βραδέως ἀναθερμαινομένου.

– ὦ παῖ, ἐφοβήθης...

ἐφοβήθη, εὖ οἶδα ὅτι! ἡδέως δὲ ἐμειδίασεν·

– ἔτι πλέον φοβήσομαι τήμερον τῆς νυκτός...

ἀνήκεστος, -ον = ὄν ἀκεῖσθαι
(= ἰατρεύειν) οὐ δυνάμεθα
πεπηγμένος = ἀκίνητος (< πήγ-
νυμι)
ἐμαυτοῦ οὐ δυναμένου
αὐτοῦ γελῶντος

αὕθις ἀνηκέστου τινὸς αἰσθανόμενος ὡς πεπηγμένος κατέστην.
ἡσθόμην ἐμαυτοῦ πάσχειν οὐ δυναμένου αὐτοῦ μηδέποτε αὕθις
γελῶντος ἀκούσεσθαι, ὅ μοι τὸ αὐτὸ ἦν καὶ πηγὴ ἐν τῇ ἐρημίᾳ.

– ὦ παῖ, βούλομαι αὕθις σοῦ γελῶντος ἀκούειν.

ὁ δὲ εἶπεν·

– τήμερον τῆς νυκτός ἐνιαυσία ἡμέρα ἔσται· ὁ ἐμὸς ἀστὴρ
παραγενήσεται ἀκριβῶς ὑπὲρ τοῦ τόπου οὗ κατέπεσον τὸ
πέρυσιν...

τὸ πέρυσιν = τῷ προτέρῳ ἔτει

ἐντευξίς, -εως < ἐντυγχάνω

– ὦ παῖ, μῶν ἀληθῶς τοῦτο περὶ τοῦ ὄψεως καὶ τῆς ἐντεύξεως καὶ
τοῦ ἀστέρος μόνον κακὸς ὄνειρός ἐστιν...

ὁ δέ, καίπερ τὸ ἐμὸν ἐρώτημα οὐκ ἀποκρινάμενος, εἶπεν·

– ὁ πλείστου ἄξιόν ἐστιν, τοῦτο οὐ δυνάμεθα ἰδεῖν.

– ἀληθῆ λέγεις.

ἀνθέω = ἄνθη φύω

– τὸ αὐτὸ ἐστὶ καὶ περὶ τῆς ἀνθεμίδος· ἐὰν ἀνθεμίδα φιλήῃς ἢ ἐν ἀστέρι τινὶ κεῖται, τῆς νυκτὸς ἠδιστόν ἐστιν τῷ οὐρανῷ προσβλέπειν· πάντες οἱ ἀστέρες ἠνθήκασιν.

– οὕτως ἐστίν.

– τὸ αὐτὸ ἐστὶ καὶ περὶ τοῦ ὕδατος· ὁ μοι ἔδωκας πίνειν τὸ αὐτὸ ἦν καὶ ἡ μουσική, τῆς τε τροχιλίας καὶ τοῦ κάλω ἔνεκα... μέμνησαι... ἀγαθὸν ἦν τὸ ὕδωρ...

– οὕτως ἐστίν.

– τῆς νυκτὸς τοῖς ἀστράσι προσβλέψεις· ἡ ἐμὴ οἰκία μικροτέρα ἐστὶν ἢ ὥστε δύνωμαί σοι δεικνύναι ὅπου κεῖται· οὕτω δὲ ἄμεινόν ἐστιν, ὁ γὰρ ἐμὸς ἀστήρ σοι ἔσται τις τῶν ἀστέρων, τότε δὲ φιλήσει πᾶσι τοῖς ἀστράσι προσβλέπειν... πάντες ἔσσονται φίλοι σοι· καὶ δὴ καὶ σοι δῶρον δώσειν μέλλω...

αὕθις δὲ ἐγέλασεν.

– ἅ, παῖ, παῖ, χαίρω ἀκούων σου γελῶντος!

– τοῦτο ἔσται τὸ ἐμὸν δῶρον... τὸ αὐτὸ ἔσται καὶ τὸ ὕδωρ...

– τί τοῦτο σημαίνει;

– οἱ ἄνθρωποι ἀστέρας ἔχουσιν οἱ οὐχ οἱ αὐτοὶ πᾶσιν εἰσίν· τοῖς μὲν πορευομένοις οἱ ἀστέρες ἠγεμόνες εἰσίν, ἄλλοις δὲ μόνον μικραὶ λαμπάδες, ἄλλοις δὲ σοφοῖς οὐσί προβλήματα, τῷ δὲ ἐμῷ ἐπιχειρηματία χρυσὸν ἦσαν, ἀλλὰ πάντες ἐκεῖνοι οἱ ἀστέρες σιγῶσιν· σύ γε, σὺ τοιούτους ἔξεις ἀστέρας οἴους οὐδεὶς οὐδέποτε ἔσχεν...

ἐν ᾧτινι αὐτῶν: οὐκ ἴσμεν ἐν τίνι αὐτῶν

– τί τοῦτο σημαίνει;

– ὅταν τῆς νυκτὸς τῷ οὐρανῷ προσβλέπῃς, ἐμοῦ ἐν ᾧτινιοῦν αὐτῶν οἰκοῦντος, ἐμοῦ ἐν ᾧτινιοῦν αὐτῶν γελῶντος, τοῦτο ἔσται σοι ὡσεὶ πάντες οἱ ἀστέρες γελῶεν· ἔξεις ἀστέρας οἱ γελᾶν δύνανται.

αὐθις δὲ ἐγέλασεν.

καθ' ἡδονήν = διότι βούλει

ἐπειδὴν δὲ πραῦνθῆς (ἀεὶ γὰρ ἔξεστι πραῦνεσθαῖ, χαιρήσεις ὅτι ἔγνωκάς με. ὁ ἐμὸς φίλος ἔσει, βουλήσει δέ μοι συγγελᾶν. τὴν θυρίδα ἐνίοτε ἀνοίξεις οὕτως, καθ' ἡδονήν... οἱ δὲ φίλοι σου θαυμάσουσιν ἰδόντες σε γελῶντά τε καὶ τῷ οὐρανῷ προσβλέποντα· σὺ δὲ αὐτοῖς ἐρεῖς· "ναί, οἱ ἀστέρες ἀεὶ γελᾶν με ποιοῦσιν!" νομοῦσι μὲν σε μαίνεσθαι, ἐγὼ δὲ πονηρὸν σκῶμμά σοι ἐμβεβλήσομαι...

ἐρεῖς < λέγω

σκῶμμα, -ατος = παιδιά, -ᾶς, ὃ οἱ παῖδες ποιοῦσιν ἢ λέγουσιν ἵνα γελῶνται

αὐθις δὲ ἐγέλασεν.

κώδων, -ωνος = μικρὸν χρῆμα ὃ χαρίεντα ψόφον ποιεῖ

– τὸ αὐτὸ ἔσται ὡσεὶ δοίην σοι, ἀντὶ ἀστέρων, πλείστους κώδωνας αἱ γελᾶν ἔχουσιν...

αὐθις μὲν ἐγέλασεν, ἔπειτα δὲ σεμνὸς ἐγένετο.

– τήμερον τῆ νυκτί... οἶσθα... μὴ ἔλθῃς.

– οὐ καταλείψω σε.

– δόξω ἀσθενεῖν... δόξω ἴσως ἀποθνήσκειν· οὕτως ἐστίν· μὴ ἔλθῃς ὡς τοῦτο θεασόμενος, οὐκ ἄξιόν ἐστιν.

– οὐ καταλείψω σε.

σύννους, -ου = ὃς συννοεῖ, ὃς φροντίζει

ὅμως δὲ σύννους ἦν οὗτος.

- κακοήθης, -ες = ὅς κακὰ ἦθη ἔχει
- οὐ δεῖ αὐτὸν δάκνειν σε... οἱ ὄφεις κακοήθεις εἰσιν· ἐνίοτε καθ' ἡδονὴν δάκνουσιν...
- οὐ καταλείψω σε.
- τότε τινὸς ἔνεκα ἀνεθάρρησεν.
- ἀληθές ἐστίν ὅτι οὐχ ἰκανὸν ἰὸν ἔχουσιν τῷ δις δάκνειν...
- τολμηρός, -ά, -όν = ὅς τολμᾷ
- ἐκείνη τῇ νυκτὶ οὐκ εἶδον αὐτὸν ὀρμώμενον, ἀπῆλθε γὰρ οὐδαμῶς ψόφον τινὰ ποιῶν· αὐτὸν δὲ κατέλαβον τολμηρὸν τε καὶ ταχέως βαδίζοντα, εἶπε δέ μοι μόνον·
- ἄ, ἐνθάδε πάρει...
- ἀνιάω = λυπέω
- πείσει < πάσχω
- τῆς χειρὸς ἐλάβετο· ἔτι δὲ ἠνιάτο·
- κακὸν ἐποίησας· πείσει· δόξω μὲν ἀποθανεῖν, τοῦτο δὲ ἀληθές οὐκ ἔσται...
- ἐγὼ ἐσίγων.
- συνίης· ἄγαν πόρρω κεῖται· οὐ δύναμαι τοῦτο τὸ σῶμα ἐκεῖσε φέρειν· βαρύτερόν ἐστιν.
- ἐγὼ ἐσίγων.
- τοῦτο ἔσται ὡς ἀρχαῖος καταλειφθεὶς φλοιός· οἱ ἀρχαῖοι φλοιοὶ οὐδαμῶς οἰκτροὶ εἰσιν...
- οἰκτρός, -ή, -ον = λυπηρός
- σπουδάζω: πειράομαι
- ἐμοῦ δὲ σιγῶντος, ὀλίγον ἠθύμησεν· τέλος δὲ ἔτι ἐσπούδασέ τι·
- χαρίεν τοῦτο ἔσται, οἶσθα· καὶ ἐγὼ τοῖς ἀστράσι προσβλέψω.
- ἰόομαι = τοῦ χρόνου ἐξερχομένου, ἰὸν ἔχειν ἄρχομαι
- πάντες οἱ ἀστέρες φρέατα ἔσσονται ἰωμένην τροχιλίαν ἔχοντα. πάντες οἱ ἀστέρες δώσουσί μοι πίνειν...

ἐγὼ ἐσίγων.

– τερπνὸν ἔσται! σοὶ μὲν ἔσται πεντακόσια ἑκατομμύρια κωδῶνων,
ἐμοὶ δὲ ἔσται πεντακόσια ἑκατομμύρια πηγῶν...

ἐσίγησε δέ, ἐδάκρυε γάρ.

– ἐκεῖ ἔστιν· ἔα με μόνον βαδίζειν.

ἐκαθίσατο ἄτε φοβούμενος· εἶπε δὲ ἔτι·

– οἶσθα... ἢ ἐμὴ ἀνθεμῖς... αἰτίος εἰμι! οὕτω μὲν ἀσθενής ἐστιν!
οὕτω δὲ ἀσινής ἐστιν! ἔχει μόνον τέτταρας ἀκάνθας ἵνα πάντα τὸν
κόσμον ἀμύνηται...

ἀσινής, -ές = ἀπλοῦς, ἀβλαβής

ἐκαθισάμην, οὐκέτι γὰρ οἶός τ' ἦν ἰστάναι· εἶπε δέ·

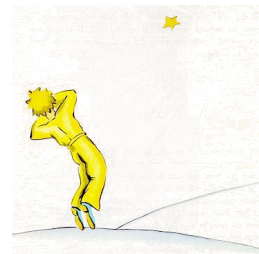
τετέλεσται < τελέω

– ἐνθάδε πάρεστι... πάντα τετέλεσται...

ἔτι ὀλίγον ἠπόρει, ἔπειτα δὲ ἀνέστη· βῆμα ἐποίησεν. ἐγὼ οὐκ
ἐδυνάμην κινεῖσθαι.

οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ ξανθὴ ἀστραπὴ ἐγγὺς τοῦ σφυροῦ αὐτοῦ.
ἀκίνητος ἀκαρῆ χρόνον ἔμεινεν. οὐκ ἐβόησεν. πράως οὕτως
κατέπεσεν ὡς δένδρον καταπίπτει. οὐκ ἐψόφησεν οὐδέν, τῆς
ψάμμου ἔνεκα.

ἀκαρής, -ές = μικρός
πρᾶος, πραεῖα, πρᾶον = ἡσυχος,
ἠδύς

ἔρωτήματά τινα·

1/ τί ἀκούει ὁ κυβερνήτης;

2/ ποῖ ἐβούλετο τὸ βασιλείδιον ἐπανιέναι;

3/ τί ἐννοήσει ὁ κυβερνήτης τοῖς ἀστράσι προσβλέπων;

4/ διὰ τί οὐκ ἐξῆν τῷ βασιλείδιῳ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα φέρειν;

XXVII

νῦν ἤδη τὸ ἕκτον ἔτος, εὖ οἶδα ὅτι... οὐπω ταύτην τὴν ἱστορίαν διηγησάμην. οἱ φίλοι δεξάμενοι μάλιστα ἐχάρησαν ἅτε με βιοῦντα ὀρώντες. δυσθυμῶ, λέγω δὲ αὐτοῖς· "τοῦτό ἐστιν ὁ πόνος..."

πέπραυσμαι < πραῦνω

νῦν σμικρὸν πεπράϋσμαι· τοῦτο σημαίνει... οὐ παντελῶς. ἀλλὰ οἶδα αὐτὸν πρὸς τὸ ἑαυτοῦ πλανητὸν ἐπανελθόντα, τοῦ γὰρ ἡλίου ἀνατέλλοντος τὸ σῶμα οὐχ ἠῦρον· οὐδὲ ἦν σῶμα οὕτω βαρύ... τῆς δὲ νυκτὸς φιλῶ τῶν ἀστέρων ἀκούειν· τὸ αὐτό ἐστὶ καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια κωδῶνων...

δερμάτινος, -η, -ον = δέρματι πεποιημένος
 ἱμάς, -άντος = ὁ τὸν κημὸν ἄπτει ἐν-δέω

ἀλλὰ θαυμαστόν τι ὑπάρχει· τῷ κημῷ ὃν τῷ βασιλείδιῳ διέγραψα ἐπελαθόμην προσθεῖναι τὸν δερμάτινον ἱμάντα! οὐδέποτε ἐξείη ἂν αὐτῷ τὸν κημὸν τῷ ἀμνῷ ἐνδεῖν. τότε ἐρωτῶ ἑμαυτόν· "τί ἐγένετο ἐν τῷ πλανητῷ αὐτοῦ; ἴσως ὁ ἀμνὸς τὴν ἀνθεμίδα κατέφαγεν..."

ἄλλοτε μὲν ἐμαντῶ λέγω· "οὐδαμῶς! τὸ γὰρ βασιλείδιον κατὰ νύκτα τὴν ἀνθεμίδα τῇ ὑαλίῃ σφαίρᾳ καλύπτει καὶ τὸν ἀμνὸν εὖ φυλάττει..." τότε χαίρω, πάντες δὲ οἱ ἀστέρες ἠδέως γελῶσιν.

τὰς φροντίδας ἀνίημι: ἀποπλανάομαι, τὸν νοῦν παράγομαι

ἄλλοτε δὲ ἐμαντῶ λέγω· "ἐνίοτε τὰς φροντίδας ἀνίης, τοῦτο δὲ ἱκανὸν ἐστίν! ἐπελάθετο ἐσπέρας τινὸς τῆς ὑαλίνης σφαίρας, ἢ ὁ ἀμνὸς ψόφον οὐ ποιῶν τῆς νυκτὸς ἐξῆλθεν..." τότε οἱ κώδωνες δάκρυα γίνονται! ...

ὑμῖν καί μοι

τοῦτο δὴ μέγα μυστήριον ἐστίν· ὑμῖν, οἳ καὶ τὸ βασιλείδιον φιλεῖτε, οὕτως ὡς καί μοι, οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ αὐτὸ ἐστίν εἴ που, οὐκ ἴσμεν ὅπου, ἀμνὸς τις ὃν οὐ γινώσκομεν κατέφαγεν ῥοδωνιάν τινα ἢ μή.

τῷ οὐρανῷ προσβλέπετε. ἐρωτᾶτε ὑμᾶς αὐτούς· ἄρα ὁ ἀμνὸς κατέφαγεν ἢ οὐ κατέφαγε τὴν ἀνθεμίδα; ὄψεσθε δὲ ὅπως πάντα μεταβάλλεται...

οὐδεὶς τέλειος ἄνθρωπος συνήσει οὐδέποτε τοῦτο οὕτως ἄξιον ὄν!

*

αὕτη ἐστὶ μοι ἢ τε καλλίστη καὶ λυπηροτάτη χώρα τοῦ κόσμου. ἢ αὕτη χώρα ἐστίν ἢ ἐν τῇ προτεραία σελίδι κεῖται, αὕθις δὲ διέγραψα ἵνα ὑμῖν εὖ δείξαιμι. ἐνθάδε ἐστίν ὅπου τὸ βασιλείδιον ἐπὶ μὲν τῆς Γῆς ἐφάνη, ἔπειτα δὲ ἠφανίσθη.

ἐκείνη = διὰ ἐκείνου τοῦ τόπου

ἀκριβῶς ταύτη τῇ χώρᾳ προσβλέπετε ἵνα ἀναγνωρίζητε ἐάν ποτε ἐν τῇ Ἀφρικῇ, διὰ τῆς ἐρημίας, πορεύησθε· ἐὰν δὲ ἐκείνη διαπορεύησθε, ὑμᾶς αἰτῶ μὴ σπεύδειν μὲν, μένειν δὲ ὀλίγον χρόνον ὑπὸ τοῦ ἀστέρος!

εἴσεσθε < οἶδα

ἐὰν τότε παῖς τις ὑμῖν προσχωρῇ, ἐὰν γελαῖ, ἐὰν χρυσαῖς τρίχας ἔχῃ, ἐὰν ἐρωτώμενος οὐδέποτε ἀποκρίνηται, εὖ εἴσεσθε ὅστις ἐστίν. χαρίεντες δὲ πρὸς αὐτὸν ἐστέ! μὴ λίπητέ με οὕτω δύσθυμον ὄντα! γράψατέ μοι ταχέως ὅτι ἐπανῆλθεν...

ἐρωτήματά τινα·

- 1/ διὰ τί οἶδεν ὁ κυβερνήτης τὸ βασιλείδιον ἤδη πρὸς τὸ ἑαυτοῦ πλανητὸν ἐπανελθόν;
- 2/ τί ἀρέσκει αὐτῷ ποιεῖν τῆς νυκτός;
- 3/ τίς ἐστὶν αὐτῷ ἡ καλλίστη χώρα τοῦ κόσμου;